

د سینکارهتی

Ketabton.com

ناول

دالترقت سنا

ادريس غروال

صیب تہ دالی

21-01-2021

by

سخیے داد غم

20-01-2021

"ادریس خروال" صیب
تہ ڈالٹی .

بسم الله الرحمن الرحيم

د سينگار هتي

«ناول»

ډاکټر لياقت تالان

«ټول حقوق د ليکوال په حق کي خوندي دي»

«کتاب پېژندنه»

د سينگار هټۍ

ناول

ډاکټر لياقت تابان

محمد نعيم ازاد

ملگري ليکوال «کوټه»

۵۰۰

ايم اصف کاسی

راز محمد کاتب

جولایي ۲۰۲۰ز ۱۳۹۹ل کال

TabanLiaquat@Gmail.Com

۲۵۰ کلداری

تکتو کتاب کور کاسي روډ کوټه

کتابونه پلورنځی

ریگل پلازه جناح روډ کوټه

صحاف کتاب پلورنځی کاسي روډ کوټه

د کتاب نوم

ژانر

لیکوال

کمپوزوونکی

خپروونکی

چاپ شمېر

پښتۍ جوړوونکی

پښتۍ لیکونکی

چاپکال

برېښنالیک

بیه

د کتاب موندلو درک

«ټیون»

د شېر خان په نوم
چي همت او جرأت يې پر دې هيبتناکه
موضوع باندي د قلم پورته کولو
توان او جرأت راکړی.

د لېونيانو نېټۍ او تابان

دا وخت زه له ډېر ذهني فشار سره مخامخ یم او نه پوهېږم، چې څه وکړم. ځکه ځیني خلک په ژوند کې ډېر زیات ستړي کارونه کوي او کله چې دوی څه کار وکړي؛ هغه مبالغه ښکاره کېږي. راځئ! چې ووايم، زه یو ډېر مهم کار کوم... زه فکر نه کوم، چې دا مسئله دلته ده. لاکن دا حقیقت دی، چې ما ته یو خورا ډېر سخت کار را سپارل سوی دی، ځکه چې په پښتو ادب کې د نقادانو ډېر کمی شتون لري او بیا زه پخپله نقاد نه یم او نه دا زما کار دی. ښايي؛ همدغه وېره ده، چې دا وخت زه ورسره مخامخ یم.

هو! البت زه یو فکشن لیکونکی یم. زه نه غواړم، چې هر څه زه وایم؛ هغه دي خلک و مني. دا زما هیله ده او نېکمرغي هم، که خلک زما نظر خوښ کړي.

دا چې زه د اردو او انګلیسي ادبیاتو سره ډېري زړې، ژوري اړیکې او پیوستون لرم او د دې و پایلي ته زه خورا جدي یم او تاسو دې ته بې سکوني او تشویش هم ویلای سئ. زه نه غواړم، چې خلک دي له ما سره متفق وي او یا دوی دي زما په څېر ورته نظر ولري، لاکن دوی باید هڅه وکړي، چې دوی زما پر نظر غور وکړي، کله چې دوی سترګې پټې کړي...

"بوډا سړی او سمندر" د ادب دنړۍ له عالي ناولونو څخه یو دی، دا ډېر ښکلی او لنډ ناول دی. دا یو امریکایي لیکوال ارنسټ ملر همپنګوي (Ernest Miller Hemingway) لیکلی دی او پر دې وده ته د ادب نوبل جایزه ورکول سوې ده. په دې ناول کې یو ماهی

د سينگار هټۍ

نيوونکی سپنيتاگو (Santiago) يوه ورځ سمندر ته د کب نيولو لپاره ځي او ده ته يو پخوانی خوب وړ يادېږي، چي هغه به نن په رښتيا پوره کېږي. دلته يو غټ ماهی کوم چي د دېو (Giant) غوندي وي، لاکن په اصل کي دا د مارلن (Marlin) کب وي، چي د ده په جال کي بند سي، خو تر نيولو وروسته له يوې نوي ستونزي سره مخامخ سي، چي دی به دا دومره لوی ماهی تر ساحله پوري څنگه رسوي، چي دا مبارزه پيلوي او په دغه مبارزه کي ناول پای ته رسېږي. له ما سره د مارلن غوندي ستونزه د ډاکټر لياقت تابان د اوسني ناول په هکله ده، که څه هم پر دې ناول باندي د ليکلو لپاره فقط څو جملې لرم، لاکن مشکل داراته پېښ دی، چي څه پر و ليکم او يقيناً په دې کي څه شک نسته، چي زما په مخ کي د مارلن په څېر د ليک يو شاندار شاهکار پروت دی... د ليک يوه خورا پېچلې ټوټه په يو وېروونکي انداز د يوې پېچلې ټولني لپاره...

زما يوازینی هيله دا ده، چي خلک پر ځای د دې چي ناول کيسې او دهغه د ليکلو طرز ته مخه وکړي، د ټولني وهغه بدبختي روحيې ته پام وکړي، چي په ناول کي وړاندي سوې ده او دا د ډاکټر لياقت تابان لوی کرېډيټ دی، کوم چي د ټولني د يوه ناوړه دود په خلاف لوی بغاوت دی، چي په خورا عصري ډول د يوې پر مخ تللي ټولني استازيتوب کوي، مگر دا د قسمت بدمرغي ده، چي کله موږ د دې پر مخ تللي ټولني په هکله سوچ کوو، نو دا ټولنه يوه بدرنگه، ناپاکه او خورا بدمرغه غوندي ايسي.

ظاهراً ډاکټر لياقت تابان يو ډېر ساده او بې ضرره څوک دی او دا رښتيا دي، چي ماله ده سره تر دېرش کاله زياته ملگري کړې ده، ځکه خو دا لامل دی، چي زه د ده د شخصيت هر اړخ پېژنم او د دې ناول تر لوستلو مخکي دا زما مدعا وه او اوس هم سته، لاکن کله چي

ما د ده د دې تخليق لوستنه وکړه، نو ما له ځان څخه پوښتنه وکړه،
چي ښاغلي ته چيري يې؟ ته خو پر غلظه يې... ته خو د ده په هکله
په هيڅ هم خبر نه يې... او دی خو بېخي پېل څوک دی، کوم چي له تا
سره ژوند کوي، هستوگنه کوي او له تا سره ستا په فکر او سوچ کي
خاندي... باور وکړی! د دې ناول تر لوستلو وروسته ما ته تابان
بېخي جلا کس و ايسېدی. سوچ مه کوی، چي هغه ډېر خوشحال
کس دی، نه نه... هغه ډېر خفه او غمجن سړی دی، يقيناً هغه درد
محسوسوي، په اذيت کي دی، دا يوازي ستاسو خيال دی، چي هغه
د يو پرسکونه دماغ څښتن دی. نه؛ دا کس له بهره بلکل بدل دی او
دی د خپلي ټولني په اړه ډېر اندېښمن دی. دی د انگلېسي ادب د
جوناهن سويفټ (Jonathan Swift) په څېر د پښتو ادب يو تکړه
او ځيرک سړی دی.

دا يوازي زما نظر نه دی، لاکن زه ډاډه يم، چي تابان يوازي ناول نه
ليکي؛ بلکې هغه د خپل هغه ناروغه تر څنگ ناست دی، څوک چي
د مرگ له حالت سره مخامخ دی او دی د ده په ناروغي خبر وي او د
ده تداوي په سمه توگه کوي. د خوشحالي خبره دا ده، چي ډاکټر
تابان نه غواړي، چي د هغه ناروغه دي مړ سي. دا کټ مټ د گبريل
گارشيا مارکيز (Gabriel Garcia Marquez) غوندي چلند دی،
چي هغه په خپل هر ناول کي جنگېري او هغه هم نه غواړي، چي د ده
ناروغه ټولنه مړه سي. ښايي؛ د همدې لېوالتيا له کبله د نوبل جايزه
کمېټې وده ته د نوبل ادبي جايزه ورکړه. تابان هم دغه ډول انقلابي
جذبه لري، لاکن موږ د تابان او د گبريل گارشيا مارکيز تر ميان يو
لوی توپير وینو... تابان نه يوازي يو هنرمند دی؛ بلکې يو انقلابي
ډاکټر هم دی او دی واقعاً غواړي، چي د ده د ناروغ درملنه وسي،
کوم چي ده ته ډېر نژدې دی. زه فکر کوم، د دې ناروغ د ژغورني

د سينگار هټۍ

لپاره مبارزه په اوسني ناول کي په روښانه ډول انځور سوې ده. که څه هم اوسنی ناول يوه الميه ده او يو هيبتناک اختتام لري. تابان هڅه کوي، چي د خپلي ټولني د نفسياتو يو سم او بشپړه انځور د بېلا بېلو رنگونو له لاري په هنري ډول په خپل ناول کي انځور کړي. د تابان نفسياتي ټولنه ډېري ناروغۍ لري، لکه د اردو د ښکلي تخليق کار سعادت حسن منټو په څېر تابان هم وايي، چي په ټولنه کي د جنسي ناوړه چلند څخه ناوړه گټه مه تر لاسه کوي او هڅه وکړي، چي د جنسي چلند په اقتصادي او نفسياتي لاملونو باندې ځانونه پوه کړي... تابان د سرمايه داري نظام سخت مخالف دی او په تعليمي لحاظ د شاته پاته کېدا هم سخت مخالف دی.

د تابان د ناول کردارونه نادانه دي، دوی ډېري اقتصادي ستونزي لري. دوی دا وخت د نړۍ د عصري مواصلاتو په عصر کي ژوند کوي، ډېر داسي خلک دي، چي په لاسونو کي يې جديد موبایل وي، چي د نړۍ د لوی اقتصادي ځواکونو له خوا د سکسي فلمونو له لاري زموږ په ټولنه کي د سکس زهر خوروي. له موږ ټولو جنسي ناروغان جوړوي او زموږ جنسي اړتياوي لا سپړا کوي او موږ نه سو کولای، چي له جنس څخه پرته بل څه وکړو او دا خوند هر وخت موږ ځای ته متوجه کوي. اوس دا پوښتنه را پورته کېږي او په حقيقت کي هم د نړۍ لوی معاشي ځواکونه او د دوی تالی څټ نه غواړي، چي موږ دي اقتصادي واک تر لاسه کړو. دوی هڅه کوي، چي د جنسي تيري له لاري موږ جنسي ناروغه کړي. دوی نه غواړي، چي زموږ فکري وړتيا وده وکړي. کېدای سي، چي اقتصادي غلامي د دريمي نړۍ د هر وروسته پاته هېواد په څېر زموږ تقدير سي او ممکن موږ ټول ويجاړ او برباد سو..

ډاکټر تابان دا ناول په خپل ځانگړي او يکتا سټايل ليکلی دی. په دې کې موږ د ده بشپړه مشاهده وینو، د ده پراخه مطالعه او پر موضوع باندي د ده گرفت له ورايه معلومېږي. د طبي پوه په حيث دا ناول په حقيقت کې د پښتو ادب او د هغه د لوستونکو لپاره يوه ډالۍ ده. بايد دې ته ونه گورو، چې دا څه دي؛ بلکې هغه جذبې ته و گورو، چې د دې شاته پرته ده. دا د عصري پښتو ادب د جونا تهن سويفت (Jonathan Swift) ناول دی او له وحشتناکو طنزونو ډک دی.

دا يو تخليق دی او زه د دې قدر کوم، زه د هغه اخلاقي زړورتيا ستايم، چې ډاکټر د يوه وپروونکي موضوع په وړاندي کولو ښوولې ده او دا اوس تاسو ته دعوت در کوي، چې تاسو يې ولولۍ.

درناوی او مننه

فاروق سرور اېډوو کېټ

د جون يوولسمه ۲۰۲۰ز کال

د سينگار هټۍ

د حسن په سر اېونو کښي د ځان خړوبولو لپاره ژوند مستي غواړي،
 شېر خان هم د دکان تر صفايي وروسته د څنگ کوشنۍ کمرې ته
 ورغلی، لاس او مخ يې و مينځل او راغلی؛ هينداري ته پټه خوله و
 درېدی او ژر ژر د ځان په سينگارولو لگيا سو. سیکه خو خدای له
 آره ښکلي سپينه او سره ورکړې وه، شېر فټه جگ قد، گونگرو
 (پېچک) وېښتان، چي هر وخت به جېلي پر لگوله، اوږده غاړه،
 ښکلي سترگي، چي کله به د باندي واټی، نو د لمر توري چشمې به
 يې پر سترگو کولې. پر مخ باندي يې لومړی سر سن بلاک (د لمر د
 تودوښي مخنيوونکی) کریم او بيا يې غوړ کریم و لگاوی، شونډان
 يې غوړ کړل، له دراز څخه يې خپل قيمتي چپن په غاړه کړی،
 برېست لیت په ښي لاس او په کيڼ يې گړی په لاس کړله. دوي
 ښکلي گوتمياني يې په گوتو کړې، د سټين کف بټان يې بند کړل
 او پر ځان باندي يې د سينټ ښه پوره سپرې وکړله، بيرته له
 هينداري سره مخامخ سو. د پاڅه رنگ په شنو کاليو کښي اتلس
 کلن ځوان ته ځان دومره ښکلی او ښايسته و ايسېدی "چي د خپلي
 انا (نيا) خبره ور په ياد سوه" هغې به ويل، چي دومره ښايسته ځوان
 چي خور او مور پر عاشقېږي. تر ډېره و هينداره ته ولاړ او خپل هر
 اندام ته يې جلا جلا په ځير ځير و کتل. ده به لا نور وخت هم د
 هينداري و مخ ته تېر کړی وای، که يې د موبایل ژنگ په کرنگا سره
 د خيالونو ماڼۍ نه وای ور وړانه کړې.
 زه نن خامخا درځم او فقط د يو ساعت لپاره به په گاډۍ کي بهر ته
 ووځو.

د سينگار هټۍ

نه! نازنين؛ نن د جمعرات ورځ ده، په دوکان کي رش وي...
 اوف؛ ستا ټول عمر په پيسو گټلو تېر سو..
 نه، نه! زه د پيسو دومره مينه نه لرم، خو فقط دومره چي ځان او کور
 په وساتلای سم او بس.

زه خو دي پخپله خرڅه بيايم، نو ته ولي هره ورځ انکار کوې...؟
 پيسې خپلي وي او که د بل؛ معنا نه لري، خو نن زه مصروف يم.
 شېر خان يو دم د دکان د مالک ظاهر شاه په راتگ باندې موبایل
 خاموش کړی او په کار لگيا سو.

ظاهر شاه د لوی دراز قلف خلاص کړی، بڼې ډېرې پيسې پکښې
 وې، هغه يې حساب کړې، د نوټونو څلور غټي بنچې يې په لفافه کي
 واچولې او شېر خان ته يې وويل:

دا په بېنک کي جمع کړه، ژر راځه! د گيراکانو وخت دی، را روان
 دي.

بس دغه دی؛ ولاړم او راغلم، خو لا تر هغو ته گيراکان مه ايله
 کوه.

هه؛ لا لا او گيراکان...

ما خو يو هم په باک لانه راوړي، راسي او شا او خوا وگوري، چي ته
 ولاړ يې، نو خامخا يو څه نا څه واخلي، کنې د يو داسي شي پوښتنه
 وکړي، چي هغه له موږ سره نه وي او ژر د مارکيټ خوا ته رواني
 سي.

ظاهر شاه په عمر اته پنځوس کلن د مارکېټ په خوله کي يې د
 سينگار د شيانو (کاسميټيکس) دکان د سينگار هټۍ په نامه
 درلودی، چي يوه دروازه يې د مارکېټ او بل ور يې د لوی څپرک پر
 خوا خلاصېدی. په مارکېټ کي نژدې دېرش دکانونه وو، چي
 زياتره د مېک اپ د شيانو وو، خو درزيان وو او په ځينو کي د بڼڅو د

کاليو او د کور د استعمال شيان خرڅېدل. مارکېټ ته د ښځو او نجونو راتگ د نارينوو په پرته زيات وو، خو د تنکيو ځوانانو راتگ به هم بې مقصده نه وو.

د دې مارکېټ په ښار کي يو نوم پروت وو، خو د حکومت او خلکو هم په دې هکله فکر بند وو او پام يې ور اووښتی. په ټول مارکېټ کي د سينگار هټۍ کاروبار پر ټاپ وو. کله کله به د گيراکانو دومره رش سو، چي دننه درېدل به گران سو او نجوني به بهر په انتظار وې. د شېرخان سره په دکان کي څلور نور کارکوونکي هم وو، خو نجونو او زياتره ښځو به هم د شېرخان له لاسه سودا اخستل خپله خوش قسمتي گڼله. شېرخان يوازي دا نه چي په دکانداري کي ډېر گړندی وو؛ بلکي پوه او خوش اخلاقه هم وو. د ده خبري، انداز او نړۍ مسکا به د ډېرو زېږونه په نه څه تخنول او د هري پېغلي به څه نا څه هيله او تمه پيدا کېدله.

.....

غرمه ناوخته چي لږ گيراکان کم سو، نو نازنين دکان ته ناڅاپه را ننوتله، ځان يې يو غوړپ کړی وو، د خوشبو خويي دا حال وو، چي هر چا ته له لېږي محسوسېدله. موبایل په لاس کي او غوړپدلو وېښتانو خويي ښکلا دوه چنده کړې وه. څه رنگه چي شوکېس ته ولاړه نجلۍ د شېرخان له مخه ايسته سوه، نو نازنين سمدلاسه ور مخته سوه او د مېډورا گلابي رنگ سرخي يې طلب کړه. شېرخان له بالا څخه څو ډوله سرخياني راکښته کړې او مخته يې ورته کښېښوولې او دهغو تعريفونه يې ورته شروع کړل. زه دې تعريفونو ماريفونو ته نه يم راغلې... بس راځه! چي بهر ولاړ سو، نازنين سوکه ورته وويل.

شېر خان شا او خوا و کتل، د ټولو سترگي په ده کښي وې، ځکه يې څه ورته ونه ويل. کرار يې سرخياني بيرته را پورته کړې... نازنين د ده له لاس څخه يوه سرخي بيرته را کش کړه او په همدې ساعت کي يې خپل لاس د ده له لاس سره ټينگ و موبښی، چي د دې شېبې لمس گوره؛ دې ته څومره حظ او خوند رسولي وي، خو چي شېر خان په زوره لاس ځنې کش کړی، نو د دکان مالک ظاهر شاه دا منظر د سترگو تر بېخو وليدی، خو مخ يې نه وړ وړاوی... نازنين په موبایل لکيا سوه او خبري ته يې خوله نه جوړېدله او په موبایل کي يې څه وليکل.

د شېر خان په جېب کي د موبایل کړنگ سو او د ميسج خبر يې ورکړ، چي ده هم د سامان را اخستلو په بهانه گيراکانو ته شا وړ و گرځوله او موبایل يې خلاص کړ...

زه نن په هيڅ گون يوازي نه ځم، په سمه راځه؛ کنې نو... د نازنين دې ميسج شېر خان لږ پرېشانه کړی، لاکن له څهرې څخه يې د څه داسي تاثر وړ نه کړی. ژر ژر يې ولاړي نوري دوې گيراکاني فارغه کړې او بيا يې نازنين ته کرار وويل: زه نن بېخي نه سم وتلای، ته يې خپله هم وينې؛ څومره رش دی... نه! زه په نورو نه پوهېږم، زه د باندي په مارکېټ کي ستا انتظار کوم.

له دې خبري سره سم نازنين و وتله او د دکان د شيشې له دروازي څخه يې شېر خان ته سترگي بڼخي نيولي وې، چي کله به را ووځي...

ښه وخت وروسته شېر خان له دکانه بهر را و واتی، د نازنين زړه خوشحاله سو او کرار کرار په ده پسې سوه. قدمونه يې چټک کړل،

چي له مار كېټ څخه لږ نيهام سو، نو نازنين ور نژدې سوه او ورته و
يې ويل:

موټر هغه بل طرف ته ولاړ دی...

شېر خان يوازي په مسکا سره په اشارو کي څه ورته و ويل او ګامونه
يې لږ نور هم ګړندي کړل...

دومره تېز ولي ځغلي، زه به ګاډۍ دلته راوړم...

نازنين لا خبره نه وه پوره کړې، چي شېر خان د ماښين د لمانځه
لپاره په مسجد ننوتی...

اوف؛ بزدله... ته...

د نازنين تر خوله وتلي دغه جملې يوازي دا نه چي نازنين ډېره و
ځوروله؛ بلکې شېر خان هم چي څه رنگه په مسجد ننوتی، نو يې
خولې وچي کړې او ښه ډېر وخت يې په مسجد کي تېر کړی. د
مسجد تر درېچه چي يې بهر و کتل او تسلي يې سوه، چي تللې ده، نو
په ډاډمن زړه بيرته د سينگار هټۍ ته راستون سو.

.....

ماخستن ناوخته چي کاروبار ختم سو، نو د دکان مالک ظاهر شاه د
هري ورځي په څېر و شير خان ته پنځه سوه روپۍ ورکړې، په سل
روپۍ يې موبایل ته کارډ واچوی، درې سوه روپۍ يې خپلي مور ته
ورکړې او سل روپۍ يې له ځانه سره کښېښوولې. تر ډوډۍ خوړلو
وروسته چي يې موبایل خلاص کړ، نو بې شمېره پيغامونه او پر
واټس اېب باندي مسيچونه ورته راغلي وو، خو ده لومړی سر د
نازنين پيغام خلاص کړی...

"د چا زړه ماتول لويه ګناه ده، دومره غرور ښه نه دی، زه څه وکړم،
زړه مې بې له تا د بل چا سره نه لکېږي. کنې نو په دې ښار کي نو د

د سينگار هټۍ

نورو ځوانانو څه کمې دي. زه چي له ما پښين راهيسي کور ته راغلي يم، نو هيڅ مي هم نه خوړلي او نه څښلي دي. تر څو چي ستا پيغام نه وي راغلی؛ زه به په همدې حالت کي يم او که ستا پيغام راغلی، نو زه به..."

د شېر خان تر خوله وتلی اوف يې مور واورېدی او په چټکي يې پوښتنه ځني وکړه، چي...

زويه! څه ټکه لوېدلې ده، چي دومره اوف دي وکړی؟
هيڅ خبره نه ده موري! هسي يو ايکسيډنټ سوی وو، په هغه مي زړه شين سو.

زويه! له کومه وخته چي دي دا موبایل اخستی دی، د دنيا ټول غمونه لکه يوازي چي يې ته گالې. پرېږده! دا بدبخته کرار ويده سه، سهار به بيا وختي په کار پسې ځي...
هو موري! ته سم وايې، خو دا ځينې ضروري کاروباري پيغامونه استوم او بيا به که خدای کول ويده سم...

نازنین! خدای سته، چي زه هم له غرمې راهيسي ستا په بابت اندېښمن يم، زما و مجبوري ته د بې غورۍ نوم مه ورکوه او بل زما او ستا په حيثيت کي ډېر فرق دی. ته داسي وکړه، نن ما و څښه او خپله روژه ماته کړه، آئ لب يو...

د شېر خان د دې مسيح له رسېدلو سره سم څو ثانيې وروسته د موبایل بڼ سو او نوی مسيح راغلی. د شېر خان مور له بالښته سر را پورته کړ...

شېر خان ژر د اوبو گلاس کښېښووی او د موبایل بڼ يې خاموشه کړی.

اوف... ته که واقعي له ما سره مينه کوې، نو زه به د نن پېښه هېره کړم او تابه معاف کړم، سبا خوبه را سره ځي...؟

د نازنين دغه پيغام شپږ خان و هڅاوی او پر واټس اپ باندي د
چټپينگ لړۍ شروع سوه.
آخر... ته دومره تازيله ولي کوي...؟
د شپږ خان لومړۍ جمله وه.
"پر ښه تلوار او پر بدو تامل" متل دي نه دی اورېدلی...
خو په متل او حقيقي ژوند کي ډېر فرق وي.
هر فرق په قربت ختمېږي...
خو زما او ستا د قربت اندامونه بېل بېل دي...
د ميني مخته هيڅ يو اندام خنډ نه سي جوړېدلای...
لاکن ما خو کله هم له تاسره...
هو، هو؛ زه خبره يم، چي پر تا نوري هم گرمي او تش په خوله ميني
دي، خوزه در سره د زړه مينه لرم...
لاکن...
لاکن واکن زه نه پېژنم، زه ستا د هر خواهش پوره کولو ته تياره يم،
بس ته يو فون را وکړه..
شپږ خان چي د مور خوا ته وکتل، نو دهغې ايله سترگي سره ورغلي
وي، نو دی هم کرار کرار را ولاړ سو او تر کمره را وواتی... له دېوال
سره لږ ګوښه ته ودرېدی او نازنين ته يې فون ور وکړی.
تر نيم ساعته پوري دواړو پر فون باندي يو بل ته په خبرو خبرو د
زړه غبار لږ غوندي کم کړی وو، چي ناڅاپه فون بند سو. شپږ خان
چي بيرته ژنگ ورکول غوښتل، نو په غبرگون کي ورته وويل سول،
چي نور دي بېلنس ختم سوی دی، نو ځکه نامراده راغلی او په
بستره کي په وينو سترگو و غځېدی. د نازنين د لاس لمس ور په
ياد سو، پر زړه يې نړۍ څرېکه تيره سوه او د ځوانۍ جنسي خيالونو
(Fantasies) زور پر وکړی، سترگي يې پټي کړې، پر يوه او پر بل

د سينگار هټۍ

اړخ سو، زورورو او توندو خيالونو يې د نازنين نازک لاسونه تر لېڅو پوري را و رسول او توندو غوښتنو يې د خيال په توان ټوله وجود په غېږ کي واخيست، کله به هغې لاس ور وغځاوه او کله به د ده له توانه ووتله، د خيال لړۍ يې تر چوندکو او نوکارو پوري ورسېدله، چي د پستو لاسونو مينه ناکو چوندکو او نوکارو يې د وجود په ژورو کي د بجلۍ د کرنټ غوندي څپې خورې کړې... شېر خان د خيالي خوندونو په غېږ کي له ځان او جهان ورک په خوند اخستلو سر وو... لټ پر لټ اووښتۍ، کله به را ټول سو او په همدې وخت کي يې د نازنين د پستو لاسونو پستې او نرۍ گوتي د سر وېښتانو ته را و رسېدلې، چي په مينه مينه يې مالش شروع سو او د ماشوم غوندي يې په لولو الله هولو...

دی هم له ځانه سره بوښېدی، تر ډېره پوري يې د سر مالش روان وو، د خيال دنيا د وجود تر ژورو پوري له ځانه سره واخست او پر بل اړخ باندي له اووښتلو سره سم د نازنين لاسونه تر سينې پوري را ورسېدل. د څه شېبې لپاره چي يې د ده د تي (Nipple) سر په دوو گوتو کي يوازي د څو شېبو لپاره ونيوی، د تيو لمس يې دومره خوندور او زړه وړونکی وو، چي شېر خان يې د خيالي دنيا له پولي څخه په اووښتلو د رښتونې دنيا په احساس ولمانځی. لمس يې نور د زغملو نه وو او د دې لاسونه يې له دې ځايه کښته پوري وهل اوس نازنين لاسونه د شېر خان د پراخي او ار تي سينې د ځيرو وېښتانو په مالش سر سول، توند خيالونو او د احساس ژور تيا د ټول جهان واک د شېر خان په لاس ورکړی وو. د نو (Umbilicus) پر شا او خوادنس برخه هر څوک تخنېدلو ته نه پرېږدي، خو شېر خان د دې په لمس هم د خوندونو په جهان کي ورک وو. له ځان او جهانه ورک چي کله يو لاس د ده له بني ورانه سره اوږد سو او په لمس لمس يې

تخنوونکو نازکو ګوتو د وجود تر برخو پوري ځان و رساوی، له
شېر خانه څخه هم پښې و غځول سوې او د وجود څړيکو يې له خولې
څخه د انځکي په وتلو ځان ښکاره کړ، لکه يخ چي يې سوی وي...
مور يې پر انځکي را وينه سوه او برغ يې پر وکړ..
زويه؛ زويه! شېره يخ خودي نه کېږي...؟
نه؛ موري! زه خو ډېر ګرم يم، بس دغسي...!
پر کين اړخ باندي په را اووښتلو يې د لاندې خښتګ برخه د ځانه
لېږي کړه او په څو شېبو کي د خوبونو نړۍ په خپله غېږ کي له ځانه
سره يووړی..

.....

مور يې سهار وختي د لمانځه لپاره پر شېر خان برغ وکړی، خو ده
ځان په يوه او بله کاوی، آخر چي يې ډېر تنګ کړی، نو دی هم د
اودس په بهانه واش روم ته ولاړی، چي کمري ته بيرته راغلی، نو
مور يې د چايو پخولو لپاره باور چي خانې ته تللې وه، دی ژر بيرته په
بستره ننوتی. مور چي يې را غبرګه سوه، نو د لمانځه پوښتنه يې
ځنې وکړه، ده ځواب ور کړی، چي ما وختي لا لمونځ وکړی...
دومره ژر؟ نن دي وظيفه هم ونه کړله، ولي! په عذاب خوبه نه يې؟
نه موري! سترګي مي د خوبه ډکي دي، لږ ساعت لا ویدېږم..
په بستره کي يوې او بلي خوا ته اووښتی او را اووښتی... تر لمر ختلو
پوري شېر خان په بستره کي اټاله (ناکراره) وو او تر معمولي ناشته
کولو او غسل وروسته يې په بسن کي د سول هسپتال تر او پي ډي
پوري ځان و رساوی او سيخ د ګډو او مثاني او پي ډي ته ورغلی...
ډاکټران لا حسب معمول نه وو را رسېدلي، ځکه انتظار سو. د او پي
ډي و چپراسي بشير ته يې خواست وکړی، چي زه ډېر په عذاب يم،

د سينگار هټۍ

مالې ژر ور ايله کړه، خو هغه په خښم ورته و ويل، چي دومره ډېر کسان تر تا مخکي راغلي دي او ناست دي، زه څنگه تا مخکي ور پرېږدم. ده په براهوي ژبه خبري ورسره شروع کړې، د بشير د مخ بڼه او رويه يودم بدله سوه، ورته

ويي ويل، چي ټيک ده، زه يوه لار باسم...

لږ ساعت وروسته د هوټل باروالا بېره راغلی، شېرخان بشير لره د چايو کپ را و غوښتی او بشير په دې نور هم خوشحاله سو... شېرخان يې د ډاکټر کمري ته پټ ور تېر کړ، چي نور مخکي راغلي او پر نمبر ناست ناروغان اعتراض ونه کړي...

ډاکټر چي کله او پي ډي ته را و رسېدی، نو بشير يې و ډاکټر ته په ټينگار سره سفارش هم وکړی...

د شېرخان لپاره دا ډاکټر نوی وو، ځکه يې په مرض سم پوه نه سو، خو دواياني يې ور وليکلې. شېرخان د سرکاري روغتون و ميډيکل سټور ته و درېدی، هغو يوازي د پېناډول گولی ورکړې او ويل يې؛ دا نوري له موږه سره نشته... د دوايانو پرچی يې هم ځنې و گرځوله. شېرخان گولی ور واپس کړې او خپله پرچی يې ځنې و واخستله... بهر راغلی، پر جناح روډ يې يوه ميډيکل سټور ته پرچی وروړله، هغه چي دواياني ورکړې، نو درې سوه روپۍ يې ځنې و غوښتلې، چي د شېرخان په جيب کي يوازي پروني سل روپۍ پرته وې... لږ ساعت ده هغه او هغه ده ته و کتل، دکاندار چي ده په لاس کي سل روپۍ و ليدلې، نو په خښم يې ورته و ويل، چي پيسې درسره نه وي، نو ځله او دڅه لپاره راځي... شېرخان په مړو پښو له ميډيکل سټور څخه را و واتی او سينگار هټۍ ته يې ځان را و رساوی، چي کله د دکان مالک ظاهر شاه را و رسېدی، نو د دوايانو پرچی يې ور ښکاره کړله او دوه سوه روپۍ يې

د نن ورځي د مزدوري په اېډوانس کي ځنې واخستې او په هغو باندي يې له نژدې ميډيکل څخه دواياني راواخستلې...

نن هم حسب معمول د گيراکانو غومبر ډېر وو، شېر خان هڅه کوله، چي په ورين تندي د ټولو سودا ور پوره کړي، چي کله به ډېر په عذاب سو، نو د بولو کولو لپاره به بهر راو واتي...

ظاهر شاه د ده په ناروغي خبر وو، خوباک يې نه په کاوی، چي د آرام کولو ورته و وايي. غرمه مهال دوی ته د مخامخ دکان مالک نقيب الله د دوی دکان ته راغلی، د شېر خان د حال پوښتنه يې وکړه او د چای ورسره څښلو لپاره يې ست ورته وکړی، چي راسه؛ په دکان کي چای راسره و څښه...

شېر خان د ده په مدعا پوه وو، ځکه يې انکار ورته وکړی، نقيب د ده له کسته ظاهر شاه خپل دکان ته د چای څښلو لپاره بوتلی...

نوکر و گوره؛ دومره نخرې. په ځان غره دی، چي دومره ښايسته يم. نن سبا چي جېب خالي وي، والله که يې څوک د خاورو له نرخه هم و پوښتي...

نقيب خانه! شېر خان مغروره نه دی، په خپل کار کي مخلص دی، چي گيراکان ولاړ وي، هغه بيا ماته هم توجه نه راکوي...

نه؛ ظاهر لالا! يوه ورځ خو نه ده، ما څو ځله ست ورته کړی دی، خو دی دازماست گړدسره په باک هم نه راوړي...

خير... زه به خبره ورسره وکړم، چي آينده پام کوي...

هو! دا هم ورته و وايه، چي ټول مارکېټ په تا باندي خبر دی، چي نجوني څه لپاره پر تا را کوړه وي...

.....

زويه! د کوم ځای يې، واده يا کوزده دي کړې ده او که...؟
موري! سودا را بښايه، دا خبري به بيا بل وخت گورو...
بل وخت څه معنا؟ يوه پوښتنه وه، و مي کړه، دهغې جواب را کړه...
نه موري! تر اوسه لا په دې جنجال کي نه يم را گېر سوی...
وی؛ ولي جنجال دی، د بختور سړي به کور ودانېږي...
ته صحيح وايې، موري!

زما دوې درې بښايسته لوڼي سته، چي هره يوه دي خوښه وي؛ هغه
به در کړم...

موري! د قسمت فيصلې پورته کېږي...
قسمت يې په کونه پوري مه ور تړه... ته نو څه نخرې کوې. درې
سره لس لس جماته پاس دي، بڼې بښايستې دي، زړه مي درته
غواړي، چي ستا غوندي بښايسته زوم ولرم...
د دکان مالک ظاهر شاه په خېښم سره شېرخان د ځان خواته ور و
بالۍ او ورته ويې ويل، چي ځان درباندي تاوانوي او که لوڼي...؟
را دې خوا ته سه، دا نوري گيرا کاني درته ولاړي دي... ما ور
پرېږده، د دې سودا زه ور پوره کولای سم او سمدلاسه دهغې خواته
ور تېر سو او لږ په نر مه لهجه يې پوښتنه ځنې وکړه...
ادې وايه! څه دي په کار دي...؟

ادې به دي مور وي... وی، زه خولا اوس ځوانه يم...
پنډې بڼځي له برقې څخه مخ "چي لږ ساعت مخکي پټ وو" ظاهر
شاه ته ور ښکاره کړی... پنډ شونډان يې په تکه سره سرخي سره
کړي ورته و مسېدله.

سمه ده خوري؛ راته ووايه! څه دي په کار دي...؟
ما د خپلو لوڼو لپاره هغه ځوان ته شيان ور ښوولي دي... زه به بله
ورځ له لوڼو سره راسم، هغوی به پخپله شيان خوښ کړي او زه به د

ځان لپاره نور شيان له دې مخامخ دکان څخه واخلم، هغه دکان
لتاسو څخه ډک او غټ دی. پندۍ بڼڅه په څښم نامراده له سينگار
هټۍ څخه را ووتله او مخامخ د تقيب الله دکان لره ورغله، چي هلته
تقيب الله مخکي لا په څښم ناست وو.

ستا رویه هم د هغو بې مخو رنگه سپکه ده، که ته و بڼځو ته عزت
ورکوي؟ پندۍ بڼځي له راتگ سره سم تقيب الله ته په پوښتلو و
ويل...

نه، نه! زه خو پخپله بڼځو ته مات يم...

مات يې که بڼځي ماتوي...؟

بڼځي په بې ساختگي سره وويل.

زه دي په مطلب پوه نه سوم...

تقيب الله لږ شكي غوندي سو.

په مطلب به دي پوه کړم، ته لږ اوبه راکړه، حلق مي وچ دی او ساه
مي بندېږي.

تقيب الله ژر له کولره څخه کلاس د اوبو ور ډک کړی او کرسی يې
ورمخته کړه. بڼځي اوبه و څښلې، چادري يې له مخه ايسته کړله.
شا او خوا يې دکان تر نظر ويوست او بيا يې د شېر خان لوري ته و
کتل...

تقيب الله ته يې وويل:

دا تروپه څومره نځرو کي دی...؟

څوک؛ څوک بڼايي...؟

تقيب په حيراني سره پوښتنه ځنې وکړله...

هغه نه دی، په مخامخ دکان کي غوړ سترگی گونگرو وېښتانو
والا...

ښه، ښه! هغه؛ شېر خان بڼايي...

نقيب الله په طنزیه انداز ورته و ويل او دا جملې يې ورپسې زياته كړه.

دا خو دومره مكرجن دى، چي حد يې نسته، تاته خوبه يې څه نه وي ويلى...

نه، نه! ماته د چا پلار هم څه نه سي ويلى.

بنځه نوره هم په خبښم سوه.

نو ولي دومره سره او شنه كېږي؟

نقيب په تجسس سره و پوښتله.

ما د لوڼو د وركولو خبره ورته وكړه او ده زما خبره په باك هم نه راوړله.

نو كه ستا خوبښه وي، ستا لوڼي به زه...

د نقيب تر خوله په ناپامي سره دا جمله ووتله...

يووو... ته خو لوى سړى معلومېږي... تاته خپلي نازكي لوڼي څنگه

در كړم او... هو! تا خوبه واده هم كړى وي...؟

واده، هو؛ يو گزاره واده لرم.

نقيب الله د بېزارۍ اظهار وكړى.

نو ولي؛ له واده څخه مطمئن نه يې كه؟

بنځي په لوى زړه ورته وويل.

كه مطمئن واى، نوبه ولي په بل پسې...

خبره پوره وكړه، شرمېږي ولي؟

بنځي زړه وركړى..

نه شرمېږم نه؛ بس دا راته ووايه، ته مي په څه ښه راتلاى سې...؟

وى؛ ستا بلا واخلم، اوس دي زما د زړه خبره وكړه...

پنډي په لومړي ځل غاښونه ښكاره كړل او په كرسۍ كي خلاصه

سره كښېنستله، وې ويل:

ستا د کان له ښو شيانو ډک دی، ته زما ښه کوه، زه به ستا...
 خو دا به په څه حساب وي...؟
 نقیب د دکاندار انداز خپل کړی.
 اوف خدایه! یو خو دا نارینه د پیسو تر کونه نه تېرېږي.
 ښځې لږ په خېښم سره د نارینو په اړه د خپل زړه خبره وکړه...
 گوره! داشیان ډېر گران او له بهر ملکو څخه راغلي دي.
 نقیب په نځرو سره وویل...
 موږ هم د خپرو اکا له کلي نه یو راغلي، خوار کیه؛ ستا غوندي اوس
 هم په ځان پسې ډېر لېوني لرو...
 زما په خیال تا خوابده کړه، که څنگه؟
 نقیب بیرته لهجه سمه کړله...
 داسې په پسته او خوږه ژبه راته گایېږه، چي زړه مې خوشحاله سي.
 ښځې په لوی زړه ورته وویل...
 ستا خو زړه خوشحاله سو، اوس به زما د زړه د خوشحالی لپاره څه
 کوې؟
 د نر زړه نو په څه خوشحالېږي، لمبر را کړه، چي څوک نه وي، ژنگ
 به درته راوهم...

.....

شېر خان د زیات تکلیف له کبله ماڅیگر لږ وختي له دکان څخه
 رخصت واخست او کور ته روان سو، کور ته له را رسېدلو سره سم
 په بستره کي را واوښتی، سره تبه یې وه، په بستره کي سره
 کپېدی، مور دوه نور تلکان پر واچول، گولی یې تیري کړلې.
 ماخستن ناوخته یې په متیازو کي لږ وینه و بهېدله، نو لږ په آرام سو،
 جامې یې بدلي کړلې او له موره سره پر خونۍ په مجلس سر سو...

د سينگار هټۍ

زويه! اختر را روان دی، د دوو و دسوو خوښندو اختران، د هغو د ماشومانو او ستاد اخشيانو کالي هم اخستل غواړي...

موري! زه چي څه گټم؛ هغه تالره راوړم...

هو؛ زويه! خدای دي هر چاته ستا غوندي نېک او صالح اولاد ورکړي، خو زويه څه وکړم... پلار دي تر وخت له مخه د خدای په کار سو، بل نارینه اولاد زه نه لرم، دوې لوني مي په خپل خپل نصيب پسې کړې، پر آخري خور دي هم مرکې گرځي او بيا به زه او ته يوازي د ژوند سفر پر مخ بيايو... بس زويه! لږ بچت غواړي، چي دا خور دي ښه درنه ولاړه کړو.

نه، نه؛ موري! فرزانه ژر نه و دوو، بيا به زه له چا سره جنگونه او خوله وهم.

تر ډوډۍ خوړلو وروسته شپږ خان د کور د مېلمنو کوټې ته ولاړی او موبایل يې خلاص کړی، نو مه کوه، چي دومره مس کالونه، مېسيجان او د واټس اپ پيغامونه راغلي وو، چي د لږ ساعت لپاره لږ پرېشانه غوندي سو، خو بيا يې د يوه يوه پيغام ويل پيل کړل او لږ سوچ به يې پر کاوی...

يوې فېن داسي ورته ليکلي وو:

ماڅيگر چي دکان ته درغلم، ستا غير موجودگۍ هغه نشه پيکه کړې وه، چي ستا په ليدلو به يې زه په ځان اخته کولم. يقين وکړه؛ بې نشې ستا له ميخانې را و وتم... خدای دي ستا په ليدلو ما همېش مدهوشه ساتي...

بلي د خپل زړه خروښ داسي کم کړی وو:

ته دومره چټياني ولي کوې، ستا په ديدن خو زموږ خوږ زړونه رغېږي، ته تر خپلي ناروغي تېرېږه، خو په خپله موجودگي زموږ و زړونو ته سرور او غرور را بخښه...

يوې چټې پېغلې بيا داسې جرات كړې وو...
 اوف! ستا د لاسونو لمس چې محسوس نه كړم، يقين وکړه، دوې
 شپې مې خوب حرام وي، د خداى لپاره مې د تل لپاره ځان ته نژدې
 كړه، چې په ابدي خوب در سره ويده سم...
 بلي هم لږ په احتياط ورته داسې پيغام را استولى وو...
 منم؛ ستا به مجبوري وي، خو د نورو و مجبور يو ته هم لږ پام كوه.
 كېداى سي؛ ستا د مينې يو نظر زموږ ټولي مجبور يانې ختمې
 كړي...
 په گڼ شمېر را لېږل سوو پيغامونو كې شېر خان ته د سليم ناباد
 دې شعر ډېر خوندور كړى، چې يوې پېغلې را لېږلى وو.
 آشنا يوه جلوه چيرته د مخ دې را ښكاره كړه
 مين به دې تر كومه تصويرونه ښكلوي
 شېر خان دې ليكلي پيغام هم ډېر و ځوراوى، چې:
 ټوله ورځ ستا د ليدلو په ارمان را باندي تېره سوه، يو ساعت مې ستا
 د نظر را اړولو په نيت پر ځان خوارې يووړه، ورور مې په څه خوارې
 رضا كړى، چې د سبا د پارټۍ لپاره ضروري شيان اخلم، خو چې
 دكان ته درغلم، نو لكه د ژوند جوارې چې و بايلم...
 يوې خو تر دې آنده ليكلي وو، چې:
 ستا د زړه درمانه سم، تا به زه خبرولم، ما به ټوله شپه ستا پر زخمو
 مرهم در اېښوولای، زه د دنيا د خبرو پروا هم نه ساتم...
 يوې نادانې ليكلي وو، چې:
 زه خودي والله كه بې واده پرېږدم...
 يوې زړه سواندي پېغلې داسې د زړه مينه په پيغام كې ښكاره كړې
 وه.

ستا ښکلي ځواني دې د کان و خوړله. ته زما ملگری سه. زه به و تاته
دومره لوړه سرکاري نوکري در پیدا کړم. چي ستاله شان سره به
سمون خوري.

دې پیغام شېر خان په سوچونو اخته کړی... لویه سرکاري نوکري.
زما شان...

تر ډېره یې فیصله نه سواي کولای. خو چي لږ په ارام سو. نو زړه
ورته و ویل. چي ته خو صرف ایف ای پاس یې او په دې ډگري خو
تاته صرف د کلرک نوکري رسېدلای سي. د کلرک نو څه ژوند
دی. د بل غلام وي. زه خو د خپل زړه باچا یم. د دکان مالک را
باندي مهربانه دی. د ټول دکان واک او اختیار یې زما په لاس کي
دی. هر وخت چي پر ما مصیبت راسي. نو کومک راسره کوي. پر
تک راتگ هم څه بنديز نسته او ښې ښې مشورې هم راکوي او بیا
یې لږ په شرم د خانه سره دا خبره هم یاده کړه. چي بچه بازه هم نه
دی. لکه دهغو نورو دوو مالکانو چي په سپینه ورځ به..

شېر خان اوس د خان په هکله په یوه نتیجه رسېدلی وو. چي
سرکاري نوکري نه کوم. البت دې پیغامونو د ده د زړه دنیا لږ زولې
وه. ولي دی هم آخر ځوان وو. د دومره ښکلو پېغلو او معتبرو کورنیو
د نجونو پیغامونه هر ځوان په رنځ اخته کوي او دا لا هم چي
نرگسیت هم د هر چا په رگو کي ځای نیولی مورچه بند وي. صرف د
موقعې په تلاش او لټون وي. اوس څنگه د دې اظهار کوي. ځکه
دی د خانه سره په سوچو سو. خو شېر خان تر ضرورت زیات
احتیاط کوونکی وو او سوب یې دا وو. چي مخ او شاته یې څوک نه
درلودل. نو ځکه یې نه غوښتل، چي په داسي عذاب کي را ګېر سي،
چي په هغه کي د ده ژوند ته تاوان ور ورسېږي، ځکه چي ټولنه لا په
دې اړه دومره وسیع النظره نه ده، تنګ نظری د وګړو په رګ رګ

کي ريښې کرلي دي. شېر خان هم د خپل اظهار کولو لپاره په لټون سو او د نيټ لاره يې خوښه کړه، چي له دې لاري خپله لانجه هواره کړي.

تر ډېر زيار وروسته دی پر يوه وړو کي مضمون پېښ سو، چي په ډېر غوري يې ولوستی...

سېگمنډ فرايد ويلي وو: هغه جذبات چي اظهار يې ونه سي؛ کله هم نه مري، هغه ژوندي ښخېږي او تر هغه وروسته بيا په ډېره بده بڼه ځان را ښکاره کوي...

تاسو د غالب، مير، داغ، جگر، جون، پروين، وصي او نورو د اردو ژبي د شاعرانو کتابونه ولولی، چي زياتره برخه يې د وصل او هجر و فراق نه ويونکو جذباتو، حسرتونو او د پښېمانۍ په موضوعاتو ډکه وي. تاسو دې تجزيې ته لږ ځير سي، چي په نړۍ کي پاکستان په هغو څو هېوادونو کي شامل دی، چېري چي د جنسي او فحش وېب پاڼو د کتلو شرحه ډېره زياته وي. تاسو که له کراچي څخه تر خيبر او چمنه پوري سفر وکړی، ښځه که چېري په چادري کي پټه هم وي، خو زموږ وږي سترگي به بيا هم ورپسې په لټون وي، تر هغو پوري چي له سترگو مي نه وي پناه سوې. که چېري کله يو ځای څوک په لڅ مخ را ښکاره هم سي، نو بيا داسي ښکاري، لکه دې چي خپل عزت په لاس کي را اخستی وي. که چېري د دوو کسانو خبري تاسو واورى، نو په هره دويمه او دريمه جمله کي به يې د خور او مور له جنسي اعضاوو څخه ډکي ښکښلي وي. تاسو د مذهبي وگړو او ملايانو بيانونه واورى، په هغو کي به د دواو يا (۷۲) حورو او غلمانو د نشيب او فراز او حسن او رعنايانو ذکر په پرېمانه توگه وي او خپله جنسي تنده به پرې ماتوي. تاسو زموږ فلمونه وگورئ، ډرامې، ناول، ډايجسټ... دا ټول د ميني، محبت او عشق داستانونه او له داسي

د سينگار هټۍ

کيسو څخه ډک وي. هره ورځ زموږ هر اخبار له دې خبرو ډک وي، چي فلاني له فلاني سره جنسي تېري وکړي، ځوان هلک او ماشومه نجلۍ د بل د هوس بنکار سول، لېور په ورپنډاره تور سو، ماشومان څه چي په قبر کي مو مړي لاهم اوس د جنسي تېري څخه خلاص نه دي. ځيني خودغرض طبيبان او کمپوډران خو بې هوښه مريضان هم د خپل هوس پوره کولو وسيله جوړوي. دلته په دې ملک کي به تاسو ونه وينۍ، چي يوه ساينسي ډاکو مېنتري پر مريخ يا سپوږمۍ باندي ژوند يا به د نوي روباوټس د کارنامو ذکر وي. دلته به هيڅ څوک پيدا نه کړي، چي د رسل، نطشي، آين ستاين يا کوم بل فلسفي موضوع درسره و څېري. موږ خو پر انډين فلمونو باندي د فحاشۍ په تور بنديز لگولی دی، لاکن زموږ د سټېج په ډرامو کي له مجرو او فحاشۍ علاوه نور څه سته. موږ د پېړيو تر غور او فکر وروسته داسي مثالي ټولنه جوړه کړې ده، چېري چي د يوه واده لپاره د ځوان د تعليمي اسنادو امبار ښه غټه نوکري، کور، گاډۍ او بېنک بېلنس کتل کېږي او دا تر څه آنده هغه وخت سر ته رسېږي، چي يو ځوان د خپلي ځوانۍ و آخري بريد ته رسېدلی وي او بيا د واده سوچ وکړي. يعني د ده نيمايي ژوند په تنهائي او مجرد توگه تېر سي، پر نجونو باندي د جهيز بوج د بيان وړ نه دی، خو دا يو حقيقت دی، چي جنسي تسکين يو بنيادي انساني ضرورت دی او تر څو چي دغه بنيادي اړتيا پوره سوي نه وي، انسان په نورو تخليقي کارونو باندي توجه نه سي ورکولای. موږ ولي د دې حقيقت منلو ته زړه نه ښه کوو او موږ به تر څو د نيوتن، بل گېټس او البېروني پر ځای شاعر، مجنون، ادم خان، رانجه او غمزده نسلونه پيدا کوو. موږ به تر څو د ژوند په څلورو ورځو کي دوې په آرزو او تمنا او نوري دوې ورځي په انتظار تېرولو ځوانان مجبوره کوو. د نړۍ کوم

۸۵-۱۲۱

د سينگار هټۍ

ساینس او نفسیات به دغه ټولنه تندرسته ګڼي، موږ و چاته د
 دهو کې ور کولو هڅه کوو او له چا سره د درواغو ویلو کوشش کوو...
 دا څنګه د ژوند نظام دی، چې د بنيادي انساني اړتیاوو پر اظهار او
 پوره کولو باندې بندیز وي. کله چې د حقیقت بیان کولو ټولې لارې
 بندې سي، خو بیا هم هر هغه څه کېږي، چې په ټولنه کې وجود لري،
 لکن دا هر څه د منافقت په پرده کې کېږي او هر کس د فرشته
 صفت جوړېدلو دعویٰ دار وي. خو حال دا چې په خورډین کې د
 کتلو باوجود یو صفا انسان هم نه سي پیدا کېدلای... موږ باید دا
 حقیقت و منو، چې له منافقته جوړې ټولنې له بل چا سره نه بلکې د
 خپل ځان سره د دروغو کارونه کوي او تاوان هم خپله سهي. منډو
 پخوا لا ویلي وو، چې موږ د داسې ټولنې وګړي یو، چې د خپلو
 خواهشاتو ښخول راته لوی ثواب ښکاره کېږي. ځکه فرایډ ویلي
 وو، هغه جذبات چې اظهار یې و نه سي؛ کله هم نه مري؛ بلکې
 ژوندي ښخېږي او وروسته بیا په ډېره بده بڼه کې سر را پورته
 کوي...
 همدې مضمون شېر خان له ځانه سره بلې نړۍ ته رسولی وو.

.....

نن سهار شېر خان ته ځان بیداره و ایسېدی، وختي تیار سو، چې د
 پروډ د وختي راتګ تلافی هم وکړي. د خپل یوه فېن د لاس جوړه
 کړې کندهارۍ غاړه یې په غاړه کړه، په خړو جامو کې چې بهر را و
 واتی، نو مور یې د دواړو لاسونو و نوکانو ته و کتل، بیا یې خپل
 لاسونه مچ کړل، زوی یې پر ملا و ټکاوی او نصیحت یې ورته
 وکړی، چې لږ په خیال ورځ تېره کړي...

د سينگار هټۍ

شېر خان ورته و ويل، چي نن ويك انډ دى، نيمه ورځ كار دى، موږ ملگرو بيا د اوږك پروگرام جوړ كړى دى، ماخستن ناوخته راځو... ورځ شېر خان په ډېره بوختيا تېره كړه، د پروډ حساب او كتاب برابرول، سمدلاسه د گيراكانو داسي شليك جوړ سو، چي د ختمېدلو نوم يې نه اخستى... بنيابي؛ اختر را روان وو، نو ځكه هر يوه هڅه كوله، چي ژر تر ژره د اختر شيان پوره كړي. د څنگ د كاندار نقيب الله هم نن د شېر خان پوښتني ته راغلى... ماپښين قضا د شېر خان ملگرى داود سره د درې نورو ملگرو را ورسېدل. هغو غټ لېنډ كروزر د ماركيټ و مخته و دراوى، شېر خان ورغلى، صلاح او مشوره يې سره و كړه او بيا هر ملگري خپل خپل وركړى كار په مخه كړى... په دې وخت كي د كالج د پنځو نجونو يوه ډله د سينگار هټۍ ته را ننوتله، چي په دوى كي د يوې له شېر خان سره مخكي هم شناخت وو او غوښتل يې، چي له شېر خان سره د خپلو خوند كيانو پېژندگلوي هم و كړي، خو چي د شېر خان و تازيله ته يې و كتل. نو پښه نيولې سوه، ټولي بهر و درېدلې او له شېر خان سره يې د خبرو لاره جوړوله، خو شېر خان او ملگرو يې د پكنك سامانونه راوړل او په موټر كي يې ايښوول، په دوى كي يو ځوان په گاډۍ كي ناست او په پرله پسې ډول يې نجونو ته په ځير ځير كتل، لکن د نجونو تر سترگو نيهام وو...

پاى چي د شېر خان او ملگرو كار او مجلس اوږد سو او له دوى سره د خبرو كولو موقع نه وه، نو په نجونو كي يوې خپلي خوندكۍ ته و ويل:

اړې كلثوم! دا هلکان نه دي...

كوم هلکان...؟

دا چي سره ولاړ دي يا نور چي هر څوك وي...

هو! نوڅه خبره ده...؟
 دوى چي په خپلو کي سره و درېږي. نوڅه سره وايي...؟
 يووو اړې! ته په دې لانه يې خبره...؟
 نه: والله که په خبره يم.
 ته خو ډېره نادانه يې.
 هرڅه چي يم. خو ته يې راو ښايه.
 اړې! دوى هغه مجلس سره کوي. چي موږ نجوني يې هم په خپل
 ايس کي سره کوو...
 رښتيا...؟
 هو: والله چي..
 وى خدايه! دا هلکوان بيا څه رنگه بې شرمه دي..

په لاره کي داود چي د ښار د يوه ډېر لوى تاجر زوى وو. د خپلو
 ملگرو تعارف له شېر خان سره وکړې. چي په دوى کي يو د صحت
 محکمې د سپکرتري زوى وو. بل د پوليس د ايس ايس پي ورور او
 دريم د خوراک د څانگي د صوبايي وزير وراره وو... دا سرکاري
 لېنډ کروز هم د وزير وراره را روان کړى وو...
 څلورو واړو ځوانانو ځان و شېر خان ته نژدې نژدې کاوى او د خپلي
 دوستۍ باور يې په وار وار ورکاوى... د اوږک په يوه ښه باغ کي د
 ويالې پر غاړه دوى لږ ځوښه کښېنستلو، هر يوه مجلس ته خوله
 جوړوله، لکن د اظهار جرات په چا کي نه وو، کله سپورټس، کله
 سياست، کله تجارت او کله د ښار د ژوند په هکله دوى سره و
 گايېدل، خو د څېرو او رويو څخه يې دا معلومېدله، چي د دوى
 هدف بل څه دى، خو د اظهار لاره يې نه سواى موندلای... دوى چي
 به کله هم خبره سره را نژدې کړه، نو شېر خان به مجلس بلي خوا ته

واړاوی... څه ساعت وروسته د پوليس د ايس ايس پي ورور چي د ترڅو اوبو په سحر کي راگېر سو او څمار يې له يوه يوه اندام څخه را خوټکېدی، نو راغلی او شېر خان ته مخامخ کښېنستی، په ډاگه يې ورته وويل، چي ستا د شناخت نو و موږ ته څه گټه را رسېږي. داسي د شاپېريانو اتن درباندي جوړ وي، موږ هم په دغه شله کي درسره گډ کړه..

شېر خان هک پک کښېنستی او ورته ويې ويل:
څه مطلب...؟

مطلب صفادی، ستانو څه حيثيت دی، چي له موږه سره ناسته ولاړه وکړي. موږ ټوله د غټو خاندانو څخه يو، هر يو په تا باندي خرڅه کوي، لاکن ته کنجوس زموږ خيال نه ساتي...
څه رنگه خيال...؟

د سپکرتري زوی را مخته سو او ورته ويې ويل:
په اصل کي موږ ټوله ځوانان يو، خبره پټه نه ده په کار، تا لره هر وخت نجوني راځي، يوه ډله راضي کړه، چي له موږ سره پکنک ته کله راسي...

پکنک او نجوني...؟

ولي؛ نجوني نو پکنک نه جوړوي...

جوړوي يې، خو هغوی د خپل خاندان يا د خپلو کلاس فېلوز نجونو سره.

که له موږ سره يې جوړ کړي، نو څه بده خبره ده...؟

زموږ معاشره دوی ته اجازه نه ورکوي، چي هغه دي له هلکوانو سره گډه مېله وکړي..

زه به په ايم پي اي هاسټل کي جلا کمري ورته ونيسم، د صوبايي وزير وراره غاړي تازه کړلې...

هو؛ په خدای... گروپ سيکس بيا بل خوند کوي، خماري ځوان په
بې باکه توگه وويل...

داود خانه! ستا دوستان لېوني دي، که زه غلط یم..
شېر خان په رپېدلو شونډانو وويل...

گوره شېر خانه! موږ ماشومان نه يو، موږ په هر څه پوهېږو... ته
ښکلی ځوان يې او پخپله خو په دوی باندي موږ يې... موږ وايو، چي
کله خواپيټه سي، نو بيا پر موږ هم ږغ کوه...

.....

تر ماخستنه پوري د شېر خان په مغزو کي د گروپ سيکس خبره
پرله اووښتله را اووښتله... ښايي؛ دی له دې توري سره نابنده وو،
ځکه يې ماخستن په موبایل کي په دې اړه پلټنه وکړه، آخر کار يې
و مخته څو وېب پاڼي راغلې، چي دغه تماشه پکښې روانه وه. لومړی
سر شېر خان هم ځوان وو او دا تماشې يې په خوند خوند و کتلې، د
انگرېزانو سره او سپين لڅ بدنونه... د هغو د ځوانانو او پېغلو هوس،
لېونتوب، چيغي، زورونه، نذرانې او تماشې خو شېر خان هم له شېخی
و باسي، خو شېر خان ډېر ژر دا وېب پاڼي د خپلي ناروغۍ د بيرته را
پورته کيدلو له وهمه بندي کړې. دويم ده ته دا تماشې په دې هم
بدي و ايسېدلې، چي په دې کي د انسانيت توهين ډېر وو، حيوانيت
پر غالب وو، خو دی ښايي؛ ځوان وو او د دې تماشو د گټو او تاوان
معلومولو په لټه سو، د ده ذهن تر ډېره پوري دې منلو ته تيار نه وو،
چي زموږ ټولنه دي دا ډول تماشې و زغمي، ځکه د دې ټولني آداب لا
دومره ټيټ هم نه دي، چي...

د سينگار هټۍ

شېر خان چي به هر وخت په يوه لانجه يا كشاله كي را گير سو، نو د ده د زړه درمان او سوچه دوست واجد ته به يې حال ور كړي او د ده رايه به يې وپوښتله...

واجد پر مخ گرځېدلى ځوان، سكالر او د پوهنتون لوستونكى وو، پر هره خبره به يې سوچ كاوى، نن چي شېر خان د دې لانجې په اړه پوښتنه ورڅخه وكړه، نو ده ژر د سعودي عرب هغه وېډيو ور واټس اپ كړه، چي په هغه كي اووه ځوانان يوه پېغله نجلۍ په گډه رېپ كوي او تر هغه وروسته يې قتل كوي او سعودي سر كار و دې اووه سره مجرمانو ته د سر پر پكېدو سزا ور كړې وي. دا اووه سره ځوانان په يوه خلاص ميدان كي له يوې پنجرې څخه را و باسي، دواړه لاسونه يې د شاله خوا ورتړلي وي، ژر كالي يې ور اغوستي وي، پر گوډو يې كېښنوي، سر يې مخ ته لږ را كش كړي او د بني لاس و خواته يې يو جلا د بېخي تېره او اوږده توره په لاس ولاړ وي، هر ځوان د مغزي له خوا په دومره زور په توره و وهي، چي په يوه او لومړي وار يې سر له تنه جلا و غورځي، د وينو فواري روانېږي او دا هر ځوان بوخ كوني را واوړي او د مرگ شومه سي...

شېر خان درې مرگونه په مات زړه و كتل، د څلورم ښكلي ځوان و خهره ته چي يې و كتل، چي له وهمه يخي خولې پر را رواني وې او په روڼو سترگو يې د خپل مرگ اسباب ليدل، چي كله يې سر په ډېر زور لېږي و غورځېدى او سترگي يې خلاصي پاته سوې، نو د وينو له فوارو سره د شېر خان تر خوله سوې چيغه و وتله، چي د خداى پار دى، دا څنگه انسانيت دى...

د شېر خان موريو دم له خوبه را و غورځېدله او شېر خان يې په خپله غېږ كي ټينگ ونيوى، چي له وهمه يې ټول بدن په كپ اخته وو.

.....

گل بارانه! ته کله کله دکان له رايخه، ساعت به مي در سره تېروي،
مخني کيسې چي واورم، نو زړه مي باغ باغ سي...
نقيب جانۀ! موږ خو د خداي لغريان يو، بيا به را څخه تنگ سي،
ستا دا دومره غټ دوکان دى، ته خو به يو منت هم و مجلس ته
خلاص نه يې.

نه، نه؛ برخي ازلي دي، نه په زور نه په زاري دي... منم؛ دکان ډېر
غټ دى او د ضرورت هر ايتم مو هم ور پوره کړى دى، لاکن دومره
گټه نه کوي...

ولي؟ د مارکېټ حالت ته چي گورم، نو دومره رش خوبل يو ځاى نه
وي.

دغه خو د حيرانۍ خبره ده...

نقيب جانۀ! گوره؛ ستا مخامخ دکان ته مي له ډېره وخته سودا بنده
ده، چي څنگه يوه ډله را ووځي، بله ور ننوځي...

هو؛ د دې مالک ډېر پروه څوک دى، يو چو کره يې ساتلى دى، هغه
لره دا ټول مخلوق ور روان دى...

نو ته ولي داسي څوک نه ساتې...؟

دې ډله لره ورسره، خو دومره مغروره دى، چي پر پوزه مچ لا نه
پرېږدي...

زما په خيال هغه هم پېژندلى يې...

گل باران له خداشين سو او ورته ويې ويل:

کښېنه زويه! پخوانۍ خبري مه را يادوه، کنې ټول حال دي بيا و
خلکو ته وایم.

په ما کي دي نو څه پرې ايښي وو، ستا د پيسو زور وو، که زه بدنانه
کېږم، نو ته خو به هم راسره بدنانه کېږې...

د سينگار هټۍ

دا خبري پرېرېده، داراته ووايه، چي واده دي كړی دی او كه يه؟

هو شكر دی، خلور بچيان لرم...

گوزاره دي څنگه ده...؟

ډېره ښه ده، خپل ټرک چلوم، پنجاب لره مالونه وړم...

اورېدلي مي دي، چي په پنجاب كي دا غټه دنده بېخي ډېره ده.
هو شكر دی؛ الحمد لله.

تاسو هم پكښې اباد ياست...؟

سبحان الله، خوله ونه خورې..

نو چېري وي؟

هر ځای چي گاډۍ و دروو، هلته لکه مچمچۍ په خپله پر را ټولي
سي...

نونیول خوبه يې گران کار نه وي...؟

نه وي، دلته اشاره، هلته كفاره او...

څه وايې.. څو قيمت غواړي؟

بس دوه درې سوه روپۍ...

دومره ارزانه...

نو څه كوي، د چين شاپېرۍ خونه دي...

نو څنگه وي...؟

د سنده تر لچيانو لږ خوندوري..

نو ما هم كله كله درسره بيايه..

ولي؛ دلته د سنده په لچيانو نه يې موږ سوۍ...؟

نه؛ هغه اوس خوند نه راكوي..

ولي؟

يو خومي واده كړی دی او بل...

بل څه؟

بل نو دا چي په دې لچيانو کي اوس د اېډز، تور ژپري او نوري ډېري ناروغۍ گډي دي، ځکه مي زړه نه ورته غواړي...
نقيب جانۀ! خپل واده لرې، نو نوري څه کوې؟
بس يوه توره کيځه يې راته کښينولې ده، والله که مي بار په ماتېږي.

گل بارانه زويه! تا خو هم واده کړی دی، نو ته ولي دا کار کوې؟
موږ خو په شپو شپو مسافر يو، سړی چي وېری وي، خروړی سي او خروړی بيا هر ځای خولې اچوي...

نقيب الله چي د شېرخان د دکان سينگار هټۍ ته مخامخ يې دکان وو، پنځه دېرش کلن، کوشنی قد، راوتلی نس. کوشنی ږيره، لږ ختلی سر په ډېر مشکل به يې له چا سره دوې خبري کولې، خو د مطلب لپاره به په هر چا پسې کېدی. لاکن حليه او انداز يې په لومړي سر کي هر چا محسوساوی، چي د خپل مطلب لپاره لگيا دی... لاکن چي کله به يې د خپل سکول کلاس فېلو گل باران و ليدی، نو دواړه به په مجلس کي دومره ډوب سو، چي بيا به يې د بل شي پروا نه کوله. دا وخت گل باران له نقيب الله څخه وروستی پوښتنه دا وکړه، چي:

دا هلک که چوکړه دی، نو بيا خو يې په پيسو خطا ايستل گران کار نه دی او ته خو په دې کار کي ډېر مهارت هم لرې، نو بيا دي ولي وار خطا دی.

همدغه خو مصيبت دی گل بارانه! دی په هيڅ شي پر لار نه راځي.

.....

د شېرخان مور ډېره په عذاب وه، ساه يې لنډه لنډه کېدله، شېرخان د اېدهي امبولانس را و غوښتی، سول هسپتال ته يې و رسوله. په

اېمر جنسي کي يې تر اکسيجن او نېبولايزر لگولو وروسته مېډيکل وارډ ته شفت کړله، ډاکټران پر را کوږه سو، تر پوښتلو او کتلو وروسته يې د ټپستونو او ايکسري امر ورته وکړی، مور يې تر اوسه لنډه لنډه ساه وهله، اکسيجن پرله پسې ور روان وو، پر تندي يې خولې را رواني وې، خوله يې وچه کلکه وه، په ناستي ناسته وه، ټوله شپه يې هم دغسي تېره کړې وه، نرسي سيرينج راوړی، چي وينه يې واستوي. شېر خان ته يې وويل، چي لاس يې راته ونيسه. شېر خان د مور لستونې ور پورته کړی او رڼگونه يې ور بند کړل. د نرسي چي کله د شېر خان لاس ته پام سو، نوبالا يې په ځير ور وکتل او پوښتني يې پيل کړې، چي دا ستا څه ده؟ ستا نوم څه دی؟ کور مو چېري دی؟ له کومه راهيسي ناجوړه ده؟ ته څه کار کوې...؟

شېر خان ته دا دومره پوښتنو خوند ور نه کړی، ولي مور يې په عذاب وه، خو نرسي ته د ده لاس خوند ور کړ، ګوتي يې ټينګي ور نيولي وې، بيا به يې ورته وويل، دلته لاس کنېږده، آخر يې خپل لاس د ده له لاس سره نژدې کړ او دغه نژدېکت دومره اوږد سو، چي د مور له لاسه څخه يې تر ضرورت زياته وينه را توی سوه...

شېر خان چي په ډېر مشکل سره په خښم کېدی، يو دم يې خپل لاس را پورته کړی او د مور وينه يې بنده کړه. نرسي ته غصه سو... نرسي په ځواب کي ورته وويل، چي تالاس کوږ راته نيولی وو..

.....

شېر خان تر ښه ساعت وروسته له معایناتو سره وارډ ته را ورسیدی، پر کاوتري ډاکټر ته معاینات ور ښکاره کړل...

ډاکټر ورته و ويل، چي د سالنډۍ (Asthama) معمولي حمله ورباندي سوې ده، اوس يې طبيعت ښه دی، چي دا ډرپ ختم سي، نو کور ته يې بوځه. زه پرچی درليکم، دوايانې به ور واخلي...

شېرخان د مور لوري ته راغلی، چي اوس ډېره ښه سوې وه، لږ ساعت وروسته نرسه راغله، د دوايانو پرچی يې راوړله او په ډېر تپاک سره يې شېرخان ته ور وښووله. شېرخان چي د مور په مينه کي له آره ډوب وو او پرچی ته يې په ډېر ځير ځير کتلو، ځکه يې و نرسي ته خاص پام نه وو، خو د مور سترگي يې د نرسي په حرکاتو کي ښخي وې، چي يو وار به يې لاسونه د شېرخان له لاسونو سره و منلول، بيا به يې ځان ور نژدې کړ او بيا به يې سترگي پکښې ښخي کړې. هڅه يې کوله. چي له خبري خبره جوړه سي او مجلس اوږد سي... خو واره د نورو ناروغانو خپلوان ورته راغلل، چي ډرپ ختم سو، دغه دی ستن مي راوړله؛ دا ور ولگوه، ناروغه مي باکۍ وهي، خو دې بل هيڅ چا ته هم پام او توجه نه کوله، اوس خو يې شېرخان ته داهم و ويل، چي هر کله دي مور ناروغه سي، سيخ يې زموږ وارډ لره راوله، که زه چېرې نه وم، زما د موبایل نمبر واخله او ماته فون را کوه، زه به ژر تر ژره ځان را ورسوم... او هو؛ ښه وايي، زه مابښام فون درته کوم، چي د مور حال دي معلوم کړم...

شېرخان يوې خوا ته د دې مينه ناکه رويه ليدله او بلي خوا ته يې د دې له حسرته ډکي سترگي په زړه کي ښخي سوې او د دې په مدعا پوه سو، خو ده د مور د علاج لپاره هر څه زغمل، ځکه نرسي ته په جار جار گايېدی... نرسه به نوره هم درېدلې وای، که چېرې کنسلټنټ ډاکټر دې ته ږغ نه وای ورکړی.

شېرخان چي له دې وزگار سو، نو راغلی؛ د مور پوښتنه يې وکړه، مور ورته و ويل، چي زه خو ښه يم، خو د انجلۍ په تا پسې ډېره اټاله

وه، ستا په باب يې دومره پوښتني راڅخه وکړې، چي له ما څخه يې خپله بيماري هېره کړه... لاکن يوه خبره ده، چي زما يې ډېر خدمت وکړی...

موري که وخت راغلی، د دې د خدمت صله به ورکړم...
زويه! دا صله نه غواړي...

چي صله نه غواړي، نو څه غواړي...
داله ما څخه تا غواړي...؟
زه او غوښتل...؟

هو، هو! دې زړه پر تا بایللی دی او دا دي د ځان کول غواړي...
خو موري! ته...

موري يې په دې خبره لږ په سوچو کي سوه، دواړو يو بل ته سره وکتل او لږ ساعت وروسته يې د مور تر سترگو دوې روڼي اوښکي راټوی سوې...

.....

ماخستن ناوخته د شېر خان موبایل وگرځېدی...
زه ستاف پروين خبره کوم، ستاد مور حالت څنگه دی...؟
ډېر ښه دی، ستاسو له کومک څخه يو جهان مننه...
نه؛ هيڅ خبره نه ده، دا خو زموږ فرض دی.

تاسو دي خدای هر وخت د حاجت مندو لپاره ژوندي لري...
امين، ثم آمين...

وايه؛ ستاف پروين، له تاسره څه کومک کولای سم...؟
کومک نه غواړم.

نور څه کولای سم.

بې کومکه هم هر څه کېدلای سي...

زه پوه نه سوم...

پوهېدل وخت غواړي...

څنگه وخت...؟

داسي خو لمحې چي زه او ته يي دواړه يوازي يو ځای سره تيري کړو
او...

پروين! زه ټوله ورځ په دوکان کي تېروم او د شپې کور ته راځم...
زما لپاره ته خو لمحې وزگارېدلای نه سي...؟

نه؛ داسي نه ده، زه... زه به کوشش وکړم، خو ته مالېر پوه کړه، چي
زه تاته په څه ښه درتللای سم...

زه ستا د وجود سایه جوړېدل غواړم...

سايه... وجود... زه پوه نه سوم...

اصل کي زه دلته له کوره لېري ژوند کوم، يوازي ژوند د يوې پېغلې
لپاره دلته ډېر گران وي، چي ته زما د ژوند ملگری سي، نو د دواړو
ژوند به پر کراره سي...

د دواړو ژوند به پر کراره سي، څه مطلب؟

زه خو ډېر پر کراره ژوند تېروم.

نه شېر خان! د ځوان ژوند تر هغو نه سي پر کراره کېدلای، چي د
ژوند ملگری ونه لري...

خو ما په دې اړه تر اوسه سوچ هم نه دی کړی...

هو؛ کله کله بې سوچه او بې فکره هم اچانک د ژوند فيصلې د ژوند
يادگاري لمحې پاتېدلای سي...
هغه څنگه...؟

هر کله چي يو انسان پخپله يوه فيصله وکړي، نو بيا هغې ته هر رنگه
جامې پخپله ور اغوستلای سي...

ستا خبري زما تر سوچ لږ لوړي دي...

د سينگار هټۍ

ته که له ما سره خو لمحي نژدې پاته سې، نو زه به دي د ژوند په راز
او خوند باندې پوه کړم.

.....

شېر خان تر ډېره په سوچو کې غرق وو، پرېکړه يې نه سوای کولای،
يوې خوا ته د مور ناروغي او بلې خوا ته کومک کوونکې نرسه.. د
هغې جذبات، فلسفيانه خبرې... د پېغلي وجود، د هغې نا کراره
ژوند، له نورو خلکو څخه وېره، د ژوند د ملګري يا خاوند په ملتيا له
نورو زلخوږو څخه د ځان او عزت ساتنه، بلې خوا ته د شېر خان
کورنۍ ژوند، ځواني، د ده خپله دنيا، په هغه کې پټ رازونه، ځکه ده
نه سوای کولای، چې زه پخپله يوه پرېکړه څه رنگه پر خپل سر
کولای سم... ځکه يې خپل خواږه دوست واجد ته فون وکړی...
واجد به ماخستن مهال په ډېر دقت د چافون اخستی، چې دا وخت
به هغه اکثر د کتابونو په نړۍ کې ډوب د خپل فکري او ذهني
خوراک تومنه به يې را ټولوله... لږ ساعت پس يې پخپله شېر خان
ته ژنگ را ووايه...

وايه؛ شېر خان! ورځ دي څنگه تېره سوه، بيا په څه لانجه کې راګير
يې؟

راګير نه يم، راګير يې کړم...

بيا چا دانه در واچوله...؟

بس واجد جان! ته پوهېږې، چې له هري خوا دامونه دي...

ووايه؛ دا بيا کوم دام دی، چې په نيمه شپه يې داسې بې کراره کړی
يې؟

هغې خونه يم بې کراره کړی، د هغې فلسفيانه خبرو کړولی يم.
فلسفه او نښه...؟

هو؛ هغه وايي، که څوک پخپله ټينګه پرېکړه له ځانه سره وکړي، نو بيا هغه په سر رسولای او عملي کولای سي...

دا خو يې اسانه خبره کړې ده..

څنګه اسانه؟ موږ خو هره ورځ له ځانه سره سوچونه وهو، منصوبې جوړوو، غوښتنې لرو، خو په ډېر مشکل سره سوا سپر لانه سي جوړېدلای..

شېر خان لږ په ځير راته غوږ سه..

شېر خان هم دواړي غځېدلي پښې سره را ټولي کړې، قلم يې را نژدې کړی او کاغذ په لاس د واجد فون ته په توجه کښېنستی...

"دا خبري د مېټا فزکس (Meta Physics) چي د فلسفې يو شاخ

دی" کي سره راغونډي دي، دغه علم دا وايي، چي د انسان په داخل

کي دوه شيان په يوه وخت کي وجود لري "نفس او روح" او دواړه هر

وخت خپل خپل افعال تر سره کوي او د دې دواړو له لاري مثبت او

منفي سوچونه او کارونه هم روان وي، د دې واک له انسانه سره

پخپله وي، چي هغه مثبت ته زياته پاملرنه کوي او که منفي ته. د

انسان دننه د ده خپل ضمير هر وخت بيدار وي او که دی پخپله د يو

شي تحليل وکړي، هغه د ځان او جهان لپاره فايده مند و ګڼي، نو دی

يوې پايلي ته رسېږي او د هغه د حاصلولو او عملي کولو لپاره بيا

اسباب لټوي. هغه اسباب چي د ده په واک او چاپېريال کي لار ورته

جوړېدای سي. که انسان پخپله په خپله فيصله کي واکمن وي، د

هغه په خوبيانو او خاميانو خبر وي، نو بيا هغه د نتايجو هيڅ پروانه

ساتي، د هغه شي د حاصلولو لپاره هر څه قربانوي، البت د وخت

سوال ډېر مهم دی، که چېرې اسباب لاري کوڅې او منډي ترنډي

ګرندې وي، نو نتيجې هم پر خپل وخت حاصلېدلای سي، په دې اړه

د کوټي د ډاکټر شعیب احمد د پي ايچ ډي مقاله

د سينگار هتې

(When You Believe Then You See It) چي د مېټافزکس مضمون له لاري تر سره سوله؛ هم د ويلو احتياج لري. هغه وايي، چي کله ستا يقين سو، نو بيا ته هغه شی ليدلای سې او هم دا هغه ستا دننه (Inner) يقين او فيصله ده، چي ته يې تر ډېر غور او فکر وروسته د ځان لپاره کولای سې، په دې اړه چي ته دا وخت د کومي لانجې سره مخامخ يې، نو ته سبا راسه، زه به و تاته د ډاکټر مقبول طارق کتاب "ژوري فکري تيروتنې" درکړم، په هغه کي ته يو باب جنسي ژوند ولوله، هغه به ستا دا لانجه در هواره کړي. پاته سوه، ستا دويمه خبره، چي موږ د هري غوښتني مخته حقايقو ته نه گورو، پر مخکې اوسو، منصوبي د اسمان جوړوو، د غريب زوی خواري نه کوي او تخت د باچا د زوی غواړي. دا له ځان او جهان سره ډرامې دي، حقايق تسليمول د ژوند ښکلا ده."

د "ژوري فکري تيروتنې" کتاب د يوه باب تر لوستلو وروسته شېر خان د ژوند د بېلا بېلو پړاوونو په اړه په سوچو کي سو، چي کله د ميليونونو ميليونونو کلونو مخته انسان هم د حيواناتو په څېر په لڅ بدن گرځېدی، کله چي يې د شعور سطحه لږ پخه او لوړه سوه، نو يې خپل جنسي اندامونه (اعضا) پټول پيل کړل، چي دا عمل انسان له حيوانه بېل کړی، کني جنسي خواهشات او بچي پيدا کول خو حيوانات هم تر سره کوي، حيوانات هم د انسان په څېر دوه کارونه په وړتيا لرونکي توگه کوي، خوراک او سيکس. خوراک د ځان د بقا لپاره او سيکس د نسل د بقا لپاره... له دې پرته د انسان او حيوان توپير د کاینات د مسخر کېدلو په اړه دی، د حيوان مزل بس يوازي خوراک او جنس وي، د ذي روح د بقا لپاره د نر او ښځي دواړو له يو

بل سره مرسته ډېره مهمه ده، ځکه نسل پيدا کول اسان وي، خو د هغه ساتنه او روزنه مشکلات لري... همدې مشکلاتو په نړۍ کې تر ډېرو تجربو وروسته لاري کوڅې پيدا کړې، د ځناورتوب په لکهونو کلونو کې بنځي د څو څو مېړونو (مړونو) جنسي تنده ماتوله، که څه هم د بنځي جنسي هوس تر نارينه زيات وي، خو هغه کله هم جنسي پيل پخپله نه کوي، خو داسې حالت ضرور پيدا کوي، چې نارينه دې شي ته مايل او آماده کړي. په انسان او حيوان کې يو ګډ خاصيت دا دی، چې دوی يوازي او که د ډلې په بڼه سيکس کوي، خو دوی اولاد له بڼه پلاره غواړي، ولي چې دوی خپل اولاد پياوړی ليدل غواړي. دا پياوړی اولاد د مور او پلار په را روان ژوند کې د دوی د معاشي او معاشرتي او ټولنيز ژوند په ګټه وي.

د کتاب پر يوه مخ شېر خان تر ډېره په سوچونو کې سو، دلته دې خبرې دی ډېر حيران کړی، چې د نارينه جنسي تنده خو ژر ماته سي او بيا په زور او زړه ژر نه را پورته کېږي، لکن بنځه له جنسي تندي او جذباتو څخه پرته هم جنسي چاري تر سره کولای سي. يعني که يې طبيعت وي او که نه وي؛ څه معناه لري، خو د پيسو په خاطر دا هر وخت سيکس ته تيارېږي. د دې څه مجبوري وي، په دې اړه ډاکټر مقبول طارق د ژوند بېلا بېل پړاوونه بيان کړي وو، يعني کرهڼيزه (زراعت) دوره، جاګيردارانه نظام، صنعتي زمانه او تر دې آنده چې تر ننني ماډرن وخته پوري يې هر څه صفا صفا ليکلي وو، چې کله به بنځه باداره وه، د کور کلي او محلت ټوله واکمني به د دې په لاس کې وه، خو بيا دا هم وسو، چې د غلامي، مينځي، ماينې، رندۍ، طوايفي بڼې يې خپلي کړې... هغه وخت هم وو، چې بنځي په ګډه لڅي نڅېدلې او يا به يې ګډه جنسي اړېکي ورسره ساتل کېدلې، بيا د وخت له تېریدلو سره د دوی جنسي

د سينگار هټۍ

اندامونه پټول پيل سول او تر هغه وروسته د دوی ټول بدن تر دې
آنده چي دوی په چادري کي هم تر اوسه پټي دي، خو دلته دا
پوښتنه او سوال پورته کېږي، چي لڅ مخ او پټ بدن... جنسي
خواهشات را لږزوي او که سپروي...؟ دا خبره تر ډېرو تجرباتو
وروسته کېږي، که ښځه په چادري کي وي، نو هوس ورته زيات وي
او که ښکاره مخ وي، نو هوس ورته کمېږي. همدغه مشکلات انسان
په جنسي بېلاريتوب اخته کوي، خو فلسفيان بيا په دې اړه په يوه
خوله دي، چي بايد جنسي ازادي هر چاته وي، خو...

پر دې "خو" توري باندي ډېر تفصيل راغلی وو او آخري فيصله
شېرخان داسي ولوستله، چي جنسي آزادي په کار ده، چي د
سيکس تر تعليم وروسته ورکول سي. څوک چي د سيکس په الف
او بې هم نه وي خبر، نو هغه به د سيکس په نتايجو باندي څه خبر
وي، هسي د دوو درې شېبو تر تسکين وروسته چي کوم مشکلات د
بچي د زېږېدو، د مور د مشکلاتو، دهغې د (Pregnancy) او د بچي د
پيدا کېدلو له مرحلې څخه نيولې د ده د تعليم، تربيت او معاشي
مشکلاتو په اړه که څوک خبر نه وي، نو هغه به څوک له بېځايه
سيکس کولو څخه را گرځوي... غربي نړۍ که و خپلو وگړو ته
جنسي ازادي ورکړې ده، خو هغه يې هم د عمر په يوه ټاکلې برخه
کي ورکوي، دوی ته جنسي تعليم ورکول د مور او پلار او رياست
ذمه داري وي، د تعليم ورکولو بغير جنسي بنديزونه څه معنا لري؟
ځکه چي څوک د جنس په تاوانونو خبر نه وي، هغه به څه رنگه له
هغه څخه را و گرځول سي... د شېرخان پر تندي باندي دې
پېراگراف خولې را توی کړې، چي په سويډن کي د انتهايي اړتيا پر
مهال و لور او پلار ته هم اجازه ورکول سوې ده، چي د دواړو په
خوښه دوی جنسي اړيکي ساتلای سي او دې شي په دغه هېواد کي

د جنسي بېلاريتوب شرحه ډېره را ټيټه کړې ده. تر داسي نورو ډېرو مثالونو ور کولو وروسته د کتاب ليکوال د طلاق په اړه هم په ډېر تفصيل گايېدلی وو، چي طلاق پر بنځه څه اغېز کوي او پر نارينه هم د طلاق اثر کېږي او که نه... او په خصوصيت سره تر طلاق وروسته چي ماشومان د کوم ذهني، جسماني، معاشرتي او معاشي لانجو سره مخامخېږي، هغو د شېر خان زړه ډېر و درداوی، خو دې شي بيا ډېر حيران کړی، چي د واده بغير هم په غربي نړۍ کي په گډه جنسي ژوند تيرېدلای سي او موده يې هم تر کلونو کلونو پوري رسېږي. که چېرې پای سره رضا سول، نو په گډه او د دواړو په خوښه د واده پرېکړه وکړي، کنې نو داسي هم خوشحاله ژوند سره تېروي.

شېر خان چي ساعت ته و کتل، نو د شپې دوې بجي وې. د ده دماغ دې مضمون دومره ناکراره کړی وو، چي خوب يې رډ سو. د خپلي ټولني په اړه سوچو يووړی، چېرې چي سيکس هر يو خوښوي، ولي د سيکس په اړه خبره کول يې گناه گڼل کېږي. په داسي ټولنه کي به د سيکس تعليم څوک او څه رنگه ور کوي، چي د بل نامحرم سره که په خبرو کولو څوک بنځينه ذات و ليدل سي، نو د توپک شپېلۍ يې يو دم خوله د تل لپاره خاموشه کړي، خو پخپله ټوله ورځ د بل د نامحرمي د عصمت درۍ لپاره په ذهني هلو ځلو ځان ستړي کوي... د دې سوچ تر څنگ شېر خان ښايي، ځوان وو او د غربي نړۍ د بې واده تعلقاتو په اړه سوچو يووړی...

.....
شېر خان به کله کله د هري ورځي له کاروبار څخه په دې تنگ سو، چي يو ډول سوداوي او خبري به وې، يو ډول غوښتني او ماحول به وو، د ده زړه به غوښتی، چي ووځي او وگرځي، دنيا وگوري او د زړه

تسکين حاصل کړي، خو مجبوري هم بده بلا وي او معاشي مجبوري خو سپړی د بل غلام کړي، نن يې هم دغه ډول موډ وو، که څه هم چا د ده پر خهره داسي تاثر نه ليدی، له هر چا سره خندا، مرسته، په خبرو او بڼه خوی د هغو زړه گټل، خو په درون (دنده) کي نن ناکراره وو او زړه يې غوښتی، چي له دې ماحول څخه ځان لږ لېري کړي، دا وو، چي ماښين مهال د خپل سکول يو هم صنفی عبدالقادر د خريدارۍ لپاره د سينگار هټۍ ته راغلی، شېر خان د ده په راتگ دومره خوشحاله سو، چي هغه گړی يې هر څه پرېښوول او د څنگ کوشنۍ خوني ته يې بوتلی، دلته يې په برقي تهر ماس کي شنې چای وايښولې او د سکول د وخت په يادونو او کيسو سر سولو. عبدالقادر بڼه کوه پېما دی، يو وخت يې شېر خان هم له ځانه سره غره ته بيولی وو، شېر خان نن بيا هغه وخت ور په ياد کړی، عبدالقادر هم پر شېر خان باندي ټينگار وکړی، چي په دې اتوار به ته له موږه سره څلور (چار) غاښي غره ته خېژي، چي شېر خان هم په ست خوشحاله سو، ځکه هغه هم له دې ماحول څخه تنگ او سترې سوی وو، د سکون او اطمینان دنيا يې لټوله...

د اتوار په سهار تر لمانځه وروسته عبدالقادر، شېر خان او شېر نور ملگري د شالدرې په ماجت ميدان کي سره يو ځای سول، هر يوه د پکنک سامان را اخستی وو، ټولو سامانونه سره تقسيم کړل، هر يوه خپله غوټه په بېگ کي واچوله او خپل خپل بېگ يې په شا کړی. شېر خان په دوی کي نوی وو، ځکه يې ده ته کوشنۍ غوټه ور په شا کړه، خو ده له ځانه سره دوه بوتله اوبه اضافه را اخستي وې...

په پټ لمر د سهار وختي چوپټيا د مرغانو خوږو اوازونو ماتوله، نړۍ شمال تسکين رسوونکي ماحول هر چا او هر زړه ته تسکين رساوې، له همدې ځايه چي د غره په راغه کي د کوټي ډېره زړه او خوره ابادي وه... دوی د مېرمنو غره له لمنې څخه خپل تگ پيل کړی. له زينو باغ څخه د گلانو را پورته کېدونکي خواږه بوی او د نيا لکيو د شنو او زرغونو پاڼو د دوی ذهنونه نور هم ښاد او تابانه کړل.

شېر خان د سوچ نړۍ ته ځان وسپاری، چي انسان خو د خوشحالي او اطمینان لپاره هلي ځلي کوي، دا خوشحالي خو په فطرت او د فطرت په اجزاوو کي پرته او پټه ده، چي د يوه ساعت سکون يې د نړۍ په هيڅ شي کي هم نه وي... د دې لپاره نه د منډي ضرورت وي او نه د معاش... دی په دې سوچو کي ډوب تللی وو، چي عبدالقادر بيا د نبو تر کوډۍ ځان رسولی وو او هلته شېر خان ته ايسار سو، چي له را رسيدلو سره سم يې و شېر خان ته و ويل، څه سوچونه وهې، رايه؛ د عمل دنيا و گوره، د فطرت اداگانې و گوره. شېر خان چي د کوټي ښار ته ور وکتل، نو له څلورو خواوو څخه غرونو په غېږ کي داسي نيولی وو، لکه پياله داسي ښکارېدی...

د کوټي ښار دومره غټ، پلن سوی او خور سوی وو، چي له سرې غوړگۍ څخه نيولې تر هزارگنجي او لوېديځ (مشرقي) بای پاسه پوري او دلته له شالدرې څخه نيولې تر بروري او چلتن غره پوري خالي ځای نه ښکاره کېدی، د درختو شرحه د لوړو ودانيو (پلازو) په پرته را ټيټه سوې وه، پخوانۍ اووه سپنماوي اوس له نظرونو نيهامي وې، ځکه چي پخوا به د ښار هر ځای دې ځای ته راغلو خلکو ښاني کولای سوای او د هري سپنما د بام چادران به له لېري ځايه برېښېدل، خو بيا هم د مېري غونډۍ، د مالي باغ جگي وني، د کواري روډ شراب خانه او د بروري ابادي هغه ډول معلومداره وې...

دوی چي و مخ ته و کتل، نو د دوی نور ملگري بيا د مهردار غره د سر کمرې ته رسيدلي وو، دواړو گامونه گړندي کړل او ځانونه يې د غره سر ته و رسول، د غره شاتنۍ ابادي هم د غره تر سره پوري را رسېدلې وه. له دې ځايه د چاوڼۍ پراخ ميدانونه، ستاف کالج، چلتن مارکېټ، کوټه کلب، د هنري اوږک پراخه ناوه او د مري اباد غرونه او راغونه ښکاره کېدل او د يادو سوو سيمو په هوارو مځکو کرل سوو غنمو او نورو کړوندو د ژوند د ښکلا نخښي شيندلې...

ملگري يې د جي پي پر لوږه (چرهيي) باندي کرار کرار روان وو، کوټه اوس هغه کوټه نه وه پاته، د هسکو غرونو په منځ کي د بې ترتيبو ودانيو، کږو وېرو واټونو، بې آب او گياه ميدانونو او د سپيرو بې ډوله پلازو يو خور وور سمندر وو...

اوف خدايه! دا ښار څومره ژر ژر ځله خورېږي، يوازي په يو څو کلونو کي يې دومره خورېدل... دالړۍ که همداسي دوامداره وه، نو بيا خوبه ډېر ژر د دې ځای د اوسېدونکو ژوند له نورو کړاوونو سره هم مخامخ سي. دوی دواړه چي دې پېچلومي ته و رسېدل، نو شېرخان هم د اوبو بوتل پر غاړه پورته کړی، ساه يې لنډه لنډه کېدله... عبدالقادر ورته و ويل، چي دا چرهيي له سړي څخه د ټولي هفتې غمونه او فکرونه هېر کړي، که هر څوک دا چرهيي په مېړانه تر سره کړي، نو هغه څوک بيا د ژوند هره چاره تر سره رسولای سي، له همدې ځايه چي موږ ورو ورو د انسانانو له ابادۍ څخه نيهام سو، نو د سکون نړۍ نوره هم ودانه سي، هغه سکون چي انسان ته نه په دولت رسېږي او نه په کومه کرسۍ او چوکۍ... د ښار له شور ماشور او اخ و ډب څخه را لېږي و زړونو او فکرونو ته د څه مودې لپاره سکون او خوشحالي محسوسه سي.

د چرهيي په سر کي د دوی ملگري ورته انتظار وو او دلته دوی لږ

ساه واچوله. اوس کرار کرار مخ ته روان سول، تر جهنډو او پوڅي غونډۍ تېرېدلو وروسته له کوتر خانو سره عبدالقادر و شېرخان ته و ويل، چي د هغې بلي پلا د راتگ په وار به دلته ستا په ياد وي؛ گڼ شمېر کوټري وې، خو د انسانانو د لالچ او بې غورۍ له کبله اوس له دې ځايه کډه سوي دي... دوی چي څومره مخته مخته تلل، خاموشۍ ورته هغومره په ژورتيا سره هر کلی وايه، کرار کرار د کوټي د ښار نخښي او ماڼۍ هم له سترگو نيهامېدلې، د حيدر دره چي څنگه تېره سوه، نو په سرو کي ختل بيا يو څه ناڅه زور او دقت غوښتی... شېرخان چي و نورو ملگرو ته و کتل، هغوی بوک (په غره کي د اوبښ بوک ته سوی ځای) ته ځانونه رسولي وو، نو دوی هم گامونه چټک کړل او ټول په يوه وخت تر تمبو پوري و رسېدل. تمبې د دويم غره پر سر ولاړي دي او له دې ځايه څخه د کوټي ښار نظاري او ننداري تر کچلاغ، لکپاس او کولپوره پوري په ښه توگه کېدلای سي، خو د خواره گېڅ له کبله هر څه صفانه معلومېدل، ولي د دې غره له سره د کوټي څپر پر ښار هغه ښه نه درلوده، چي پخوا به غوړېدلې ښکارېدله. اوس يې پر شېره باندي د څپو گڼ ځونو او دودونو تورو لوگيو وزر خواره کړي وو، هر څه مبهم او تر دودونو لاندي ښکاره کېدل، تر دې آنده چي د ونو ښاخونه هم په لوگيو تور ښکارېدل...

دلته دوی په ساه اچولو سره د سهار ناری هم وکړی او د ستړيا تر هوسا کېدلو وروسته په ملتيا سره د راوړو کېکونو او چای خوړلو خوند...

د مورچو او عثمان کلا له لارو څخه غره ته راختونکي (کوه پېما) هم پر دغه ځای سره يو ځای کېږي او پر مخ باندي دا لاره صديق اوطاق ته رسېږي، پر دې ځای له دوی څخه د ټين ټاون يو ځوان مخ ته تېر

د سينگار هټۍ

سو دا ځوان د پوځي تړپننگ لپاره په هر اتوار د څلور غاښي پر لار سپين کارېز ته اوږي او له هغه ځايه څخه بيا په وېگن کي کور ته راځي، پرله پسې اته يا لس گهنټې په غرونو کي مزل انسان څومره قوي کوي، د دې اندازه هر چا د دې ځوان له تگ څخه کولای سوه، چي په غوږو کي يې هيډ فون لگولی وو او موسيقي يې اورېدله، د نړۍ په هيڅ يو شي کي يې هم ري نه واهه او د خپل هدف لوري ته په لوړ استقامت روان وو.

.....

غرمه ناوخته دوی د دريم او څلورم غره د مابين و ميداني ته را و رسېدل، دا پراخ ميدان دومره خوندور او پر سکون دی، چي که هر څومره قيمت ورباندي و لگېږي، نو خلک به يې په ليدلو سره ادا کوي او ځانونه به ور رسوي. دلته شېرخان د ډېري ستريا له کبله پټو هوار کړی او اوږد اوږد پر و غځېدی، نظر يې شا او خوا او دلي دوري و غږاوی، مخامخ د چارغاښي څلورم جگ غر لکه د باميان.. شاته د دريم غره غونډۍ او دوی پخپله دا وخت دومره لوړ راختلي وو، چي بس يو آسمان، وريځي، هوا او دا غرونه وو، د دوی په چپه بل هيڅوک نه معلومېدل. دلته ملگرو له يو بل سره گپي او مسخري پيل کړې، خداوي وې او سوکه سوکه موسيقي هم ږغېدله... دوی چي کله د کړايي پخولو لپاره په راټولو کړو بوټو باندي اور بل کړ، نو د لرگيو خوږ بوی هم په فضا کي خوشگوار بدلون راووست. ناستو ملگرو پر بېلا بېلو موضوعاتو خبري کولې، کله د کرکت، فټ بال، د هغو لوبغاړو د ژوند، د باډي بلډنگ، د خپل بدن او خوراک، د خپل کور د وگړو د ښو اعمالو او سبقونو په اړه... خو شېرخان دا خبري ځوراوی، چي دوی هره موضوع خپري، خو د کاروبار، پيسو او

سيکس په اړه يو هم خبره نه کوي او نه يو داسي عمل کوي، نه تنده او هوس لري، چي د دوی د کړېدلي ژوند څرگندونه او عکاسي وکړي. هر يو په سکون او خوشحاله دی. عبدالقادر "چي دوه کاله يې په اروپا کي په يو پوهنتون کي لوړي زدکړي تر سره کړي وې" غوښه په کړايي کي واچوله، يو ملگری يې ورته کښېناوی او پخپله راغلی، له شېر خان سره په مجلس سر سو. ورته و يې ويل. چي څه سوچونو اخستی يې...؟

دومره سکون او خوشحالي مي په دا تېر پنځه کاله هم نه ده ليدلي...

چي اوسي؛ په خوی به دهغو سې...
هو؛ قادره ستاسو دې ملگرو ته چي گورم او د دوی ... نو ځان ډېر گناهکار راته ښکاره سي...
هغه څنگه؟

د هر يوه چست بدن، سپېڅلي خيالونه، پاک ژوند او راڼه ذهنونه، آخر د دې راز څه دی...؟

شېر خان! ته ښه خبر يې، چي د نن سبا ځوانان په کوم ماحول کي اوسي؛ هلته له بدو کارونو څخه د ځان ساتل ډېر گران وي...
هو؛ زه هم دا خبره کوم...

نو د دې لپاره لازمه ده، چي هر ځوان په داسي يو مثبت کار بوخت وي، چي نورو بېځايه او بدو کارونو ته يې پام نه ور اوړي...
هو؛ قادر جان، که د انسان ژوند په خپل لاس کي وي، خو ټيک ده، دلته خو ځواني او حسن د شريف خلکو لپاره پېغور سي...
نه؛ شېر خان! موږ لا تر اوسه پوري د ټولني اقدار له لاسه نه دي ورکړي... منم چي ډېر ځوانان او پېغلي به بې لاري وي، خو که څوک د خپل ژوند يو مرام او مقصد ولري، هغه له دې لارو ځان ساتلای

سي...

شېر خانۀ! د ځوانۍ حفاظت كه هر څوك وكړي؛ هغه به ټول عمر
پر سكونه پاتېږي.
هغه څنگه...؟

گوره؛ په نس او نفس كې دغه يو فرق دى، چي نس بس لري او تر
درې څلورو ډوډۍ خوړلو وروسته موږ سي، خو نفس بس نه لري، په
يوه پسې بله، په بله پسې بله... نو يو شى چي بس نه لري، په هغه
پسې انسان ولي خپل ژوند بربادوي او له دې سره تړلي تاوانونه لا
سېوا دي...

كوم تاوانونه...؟ عبدالقادره!

ولي د وخت او پيسو ضياع، بې سكونه ورځ، له ټولني څخه جلا ژوند،
گناه او بيا د نن سبا د اېډز، تور ژړي او نوري بدي بلاوي...
قادر جانه! ته رښتيا وايې، دا نن چي زه دلته څومره سكون
احساسوم، ماته د يوې مياشتې تر گټه هم ډېره خوشحالي لري، خو؛
آخر انسان له خپل ماحول څخه څنگه راووځي...؟

شېر خانۀ! واقعي گرانه خبره ده، نن سبا چي په منفي توگه د نيت
كاروني كومه وبا را الوتې ده، دا زموږ د ځوانانو او پېغلو سكون او
ژوند لوټ كړى دى. مغربي نړۍ لره هر څه پر خپل وار او قسط وار
راغلو، ځكه هغوى و هر څه ته په ذهني، مالي او جسماني توگه تيار
وو او دا ټول شيان د هغوى په ټولنه كې شتون لري، ځكه يې خلك
ورسره بلد او اشنا وو، چي د ټولني له اړتياوو سره سم يې دا شيان
نيت ته پورته كړل... زموږ بدبختي دا ده، چي د گلوبل ويليج په
دې منډه كې موږ د بل كلتور، اقدارو او معاش ته اړ سولو، خو د هغو
او زموږ په ټولنه كې د پېړيو پېړيو توپير پروت دى، هم په ذهني
ډول او هم په حقيقي توگه... موږ خو تر اوسه پوري د نيت په ښه او

ناوړه يا مثبت او منفي توگه د کارولو لاري نه دي موندلي... هغه څنگه...؟

د مثال په ډول هلته سکرټ په عادي توگه اغوستل کېږي. خو دلته د بښځي ورون څه چي لېنگي ليدل يې هم گناه گڼله کېږي. .. گناه خو پر خپل ځای ده، که يې څوک داسي و وينې. نو کېدای سي: په سپينه ورځ حمله هم ور باندې وسي. همداسي نور څه مو د ځوانانو او پېغلو زړونه را لږزوي. هغوی چي زموږ و ذهني کچه ته و کتل. نو هغه ټول شيان يې پر نيټ را پورته کړل. چي په دنيا کي د جنسي موادو تر ټولو زياتي وېب پاڼي په پاکستان کي کتل کېږي. ..
قادره! دا خو منم او تر څه حده پوري په خبر هم یم. خو لا کن...

لاکن څه معنا لري، دوی زموږ د ځوانانو ټول تخليقي صلاحیتونه په زنگ ولړل... دا د منلو ده، چي جنسي تنده یوه اړتیا او ضرورت ده. خو دلته يې د یوې ذهني ناروغۍ بڼه خپله کړې ده... ته کلیوالو ته ورسه، ښار ته و گوره، د طلاق شرحه ورځ په ورځ زیاتېږي. د ناجایزه ماشومانو اجسام په کوڅه کوڅه کي موندل کېږي. خو بیا هم موږ په دې ځانونه نه پوهوو، چي انجام به یې څه وي؟
عبدالقادر د جذباتو په بهیر کي ډوب وو، چي ملگري ور باندې ږغ کړل، چي کړایي پر پخېدلو ده..

له کړایي سره مستې، وریجي، سلا د هر یوه دومره و خوړل، چي حد یې نه وو، نن خو د شېر خان معده د هره جوبڼه خالي وه، ځکه ده هم په ډک نس خوراک وکړی، دلته ټولو په جماعت د ماپښین لمونځ ادا کړی، بیا یې سامانونه په شا کړو او مخ ته روان سول...

د چارغابښ له میداني څخه باجري او بیا د د چارغابښی لمن ته و رسېدلو، له دې ځایه یې د سایډ غار، چارغابښ درې، ټاپ او چپه لاس ته تر ولاړي درختي پوري را و رسېدلو او بیا یې د چارغابښي

د سينگار هټۍ

لومړۍ، دويم، دريم او څلورم غاښي تر پښو وکښي... دلته يې شاو خوا وکتل، نو د کوټي ښار، ډگاري، گڼگ، سپين کارېز، اوړک، زرغون غر، خخوبی، نوحصار، غبرگ، کچلاغ الغرض چي چېري چېري يې د دوربين سترگه اړوله؛ هغه ځايونه ورته ښکاره کېدل... همدلته يې د مائيگر لمونځ ادا کړی... مېوه يې نوش جان کړه... د ځينو ملگرو غوښتنه وه، چي سپين کارېز ته به شپوه سو او له هغه ځايه به په وېکن کي کورونو ته ولاړ سو، خو عبدالقادر د شېر خان په غوښتنه دا پرېکړه وکړه، چي پر راغلي لاره به بيرته کورونو ته ځان رسوو، ځکه شېر خان چي دلته کوم سکون موندلی وو؛ هغه يې وهر قيمت ادا کولو ته چمتو او تيار وو... ستړيا، ځنډ، خو سکون... دا وو، چي د خخوبي له لاري د چارغاښي لمن ته را کښته سول...

په لاره کي شېر خان له نورو شپږو ملگرو څخه د دوی د ژوند او و غرونو ته د باقاعده تگ راتگ او د گټو په اړه و پوښتل... په دې شپږو ملگرو کي يوه ملگري و شېر خان ته وويل،

چي په دکان کي په ډېره ناسته چاغ سوم، نس او ورنونه مي را و وتل، معدې مي کار نه کاوی، په ډېر مشکله به کار ته ولاړېدل، يورک اېسډ (Uric Acid) مي زيات سو... دا دريمه مياشت ده، هره ورځ لومړي غره ته او هر اتوار چارغاښي ته راځو، نس ته مي و گوره، شل کلو وزن مي کم کړی، يورک اېسډ مخ له ختم سو، د معدې جوبښ اوس نه لرم، ټوله ورځ داسي تازه او مست يم، لکه تازي...

دويم ملگري وويل،

چي د باکسنگ لوبه کوم، هره ورځ په سپېشل سکول کي دوه ساعته منډي ووهو، بيا پريکټس کوو، د اتوار د غره راتگ دا گټه را

و رسېدله، چي د صوبې پر کچه باندي د لوبو په سياليو کي مي دوه
 واره لومړۍ پوزيشن اخستی دی، له نشو بېخي خلاص یم او د کالج
 ژوند په ښه ډول انجواي کوم، نور بس...

دریم ملگری چي ډېر سنجیده وو؛ په څه خواري او ډېر مشکل و
 خبرو ته رضا سو او څرگنده یې کړه، چي زه پخپله له فطرت سره
 مینه لرم، د غره خاموشي، له ښاره څخه لېري خواپاکې فضا، د اوبو
 آبشارونه، د خاورو خوشبو، د غرو بوټي او وني غرض د فطرت هره
 هره نظاره مي نور نور هڅوي، چي شاعري وکړم... د پښتنيک سامان
 چي کله راوړم، نو دلته د فطرت نظارې د قلم او برش په مرسته
 تخليق کوم او همدغه زما فن دی. دا و ماته معاشي گټي هم را
 رسوي، پر فطرت باندي د مين و نورو مینو ته اړتیا نه پاتېږي او نه زه
 دومره وخت لرم، چي و بلي خواته مي پام واوړي.

څلورم ملگری چي ساه یې لږ شړله؛ وویل،

چي په نشو باندي اخته وم، ساه مي بندېدله، هیچا له ما سره شناخت
 نه کاوی او نه یې زړه راسره غوښت. معاشي حالت مو داسي ځای ته
 ورسېدی، چي د کور شيان مو وېل او خرڅول.. ورور مي په یوه
 ترست کي داخل کړم، تر علاج وروسته د خدای پاک شکر دی،
 خپل کاروبار کوم، په فروټ منډۍ کي مي کوټۍ ده. په میاشت کي
 دومره گټم، چي د محلي د یوه یا دوو نشه یانو یا غریبانو علاج زما پر
 غاړه دی، د مسجد د ملا تنخواه ورکوم، د اتوار په ورځ غره ته راتگ
 مي د ژوند لاره رابده کړه او ژوند ته مي زړه و غوښت...

پنځم مست ملگری وو، چي شېر خان نژدې ور ورسېدی او د ژوند
 په اړه یې د نورو ملگرو په څېر پوښتنه ځنې وکړه..

ملگري څرگنده کړه، چي د قام پرست گوند فعاله گړی یم، ټوله
 اوونۍ په سیاسي هلو ځلو کي تېره کړم، د اتوار د ورځي دغه سیل

د سينگار هټۍ

مي زړه او فکر ته دومره توان راكړي، چي بيا پر هر توپان لکه پټنگ ورځم او لويه خبره داده، چي د قام د روڼ سباوون لپاره نوي نوي اېډياز هم ذهن ته راځي.

د شپږم ملگري کيسې شېر خان لږ و لږ زاوی، ملگري يې وويل، چي ټوله ورځ به پر نيت لگيا وم، د شپې ناوخته پرېوتم، له کالج څخه يې و ايستلم او پر نيت باندي مي له څو نجونو سره ياري سوه، چي فرمايشونو يې زه دومره ډېواله کړم، چي پورونه مي شروع کړل، آخر يوه ورځ مي مور په ډېر غور راته و کتل، نو زما سترگي ژړي وې... مابنام پلار ډاکټر ته بوتلم، تر ټېسټونو وروسته بڼکاره سوه، چي تور ژړی يم... شپږ مياشتي مي علاج وکړی، لاکن وایرس مړ نه سو، بيا شپږ مياشتي علاج جاري وو، د خدای په فضل اوس له هغې ناجوړی خلاص سوم، د نيت يارياني مي پرېښوولې، خو کالج را څخه پاته سو، ميډيکل رېپ يم، پر وخت کار ته ځم. د اتوار په ورځ د دې ملگرو په مرسته غره ته را شروع سوم، اوس په ذهني، معاشي او جسماني توگه دومره مضبوط يم، چي که شل نجوني هم راته و دروې، يوې ته به هم ونه گورم، ولي زما فکر بدل سو، مور مي لگيا ده، د کوزدې تياري کوي، لاکن ما منع کړې ده، چي زه يو وار د خپلو تېرو درې کلونو حساب برابر کړم، وروسته به بيا نوري منصوبي جوړوم...

.....
ماخستن ناوخته چي شېر خان کور ته را و رسېدی، نو مور بڼه د لاندي ښوروا ورته جوړه کړې وه، مور يې هغه وخت ډېره حيرانه سوه، چي شېر خان پوره کاشين خالي کړی او مور يې مجبوره سوه، چي له کټوي څخه نوره ښوروا ورته جوړه کړي. تر شوروا وروسته فرزاني خور خوږه پېرني ورته پخ کړې وه، هغه يې هم نوش جان

کړه. فرزاني گپه ور باندي وکړه، چي نن ولي دومره خوشحاله او مطمئن يې...؟

نن مي حقيقي ژوند له نژدې وليدی.

زه خو هره ورځ درته وایم، چي دا موبایل خوشمړی پرېږده، هر وخت يې په عذاب کي راگېر کړی يې..

فرزاني! زه نن پوه سوم، چي د خپلو لېري او پرېدو ته نژدېکت هم دغه تاوان لري، چي سړی له خپلو بېگانه کړي...

موري يې په ښور والې کوتي وختلې او فرزاني ته يې وويل:

دا خوشمړی موبایل نن له ده څخه پاته سوی وو، اوس يې هم مه ورکوه.

موري! هغه مانن پټ کړی دی، نن به له ورور سره ښې ډېري خبري وکړم. اوهو؛ موري! ته ولي نه ورته وايې، چي ژر تر ژره واده وکړي.. ما په کور کي ماشوم نه دی ليدلی، زه به ورسره ټوله ورځ بازی کوم...

واده خوبه اول ستا کوو...

نه؛ خپله خو ټوله ورځ ورک يې، د مور خدمت زه کوم، د کور کار کوم، ستا جامې مينځم، ډوډی پخوم، دا دومره ډېر کارونه به نو څوک کوي؟

ته چي هر څه بهاني وکړې، نجوني آخر پای د خسر په کور کي ښې ايسي.. د پلار پر کور مېلمنې وي.

نه؛ موري! زه واده نه وکم، اول لالا وکوزده ته راضي کړه، زه به دلالا په کوزده کي ټولي خوند کياني راوبولم، نکريزي به ور ولگوم، شپه به روڼه کړو، په دويمه ورځ به د ورېنداري کره ورسو، مخ لڅی به ورکړو او زه به ورېنداره ټينگه په غېږ کي ونيسم، لکه خوندکی داسي به يې پالم...

د سينگار هټۍ

همداسي ټول خوبونه خو زه ستا په اړه وينم، خور کۍ، چي خپل کوشنۍ اخبنۍ و وينم، نوي کالي ور په غاړه کړم، گډۍ ور په لاس کړم او ښه قيمتي موبایل ور کړم...

مور يې تر لاس مينځلو وروسته يو خرپټ نسوار و خوله ته واچول.. کله چي يې د شپږ خان دا جمله واورېدله، نو يو دم يې پر ږغ کړل، زويه! خدای ته وگوره، که به و اخبنۍ ته موبایل ور کوي. ته لا کم يې، چي له موږه څخه يې لېري کړی يې. اوس اخبنۍ هم له خپلي خوره څخه لېري کوي.

هو؛ موري! دا موبایل هم عجب به بلا ده، چي زموږ په برخه سوی دی، خو دا تر استعماله پوري فرق لري او دا خبره هم د منلو ده، چي زموږ په ټولنه کي يې استعمال په هغه ډول نه کېږي، چي څه ډول په کار دی...

نو که ستا خوښه وي، زه به ستا موبایل مات کړم...
فرزاني موبایل په هوا کي پورته ونيوی او ورور ته يې اشاره وکړه.
خور کۍ! خو دا زموږ مجبوري هم ده، چي له دې بغير چاره نسته..
ولي؛ چاره نه لرې، نن دي له سهاره څخه موبایل کور ته پرې ايښی وو، دا دی؛ سيل دي هم وکړی، صحت دي هم ښه دی، دومره ډوډی دي په يوه مياشت په ډک نس نه ده خوړلې، موږ ته دي هم دومره وخت راکړی، پوره مي زړه ډاډه سو او بل دا چي نن څومره پرسکون يې، بس دا يو ارمان مو لا را پوره کړه، چي کورته ورينداره ژر راوله...

.....

پر شپږ خان ورځ په ورځ د کوزدې لپاره ټينگار زياتېدی، د کوشنۍ خور يې هم د پېغلټوب دوران اوږدېدی، مړکې ورته را رواني وې، د

مور يې دا ارمان وو، چي ښه مرکه ورته راسي، نو بايد د لور لاسونه ورسره کړي. ځکه چي د لومړيو شپو ښې مرکې بيا نه راځي. شېر خان هم د خور په اړه فکر جن وو، نن چي يې د خور له خولې د کوزدې خبري واوريدلې، نو نور هم په سوچو سو...

د ډول او سورنا برغ وي، د ځوانانو اتڼونه وي، بهر ټکان وي، په کور کي د خورلڼو درياوي په لاس کي او شله يې اچولې وي، خور ښادي وايي...

چي چيلم؛ چيلم مي د مسري دی چي چيلم چيلم مي د مسري دی
د خدايسپين؛ سپين رښتيا به وايو زوم تر ناوې؛ ناوې فېشنې دی
پر دېوال؛ دېوال ناسته ميناده پر دېوال؛ دېوال ناسته ميناده
زموږ د خېښ په دروازه کي د شېر خان؛ خان ښايسته ورا ده
شېر خان ښه سپين کالي په غاړه کړي وي، تور کوټ، ورېښمينه
لونگۍ پر سر، کندهاري غاړه، نوې گړۍ، نوي گوتونه... د ملگرو
په سيوري بهر را و واتې، د ملگرو له خوا ښه سپينه ټو ډي گاډۍ
سينگار سوې وه، شېر خان يې د مخ له خوا کښېنوی، ويډيو فلمونه
پر له پسې جوړېدل، د موټرانو اوږد قطار په واده کي روان وو...

ښه دروند خوښۍ، د شېر خان د خسرگنۍ له خوا ښه دروند ښه
راغلي تر سره سو، د کلا ورتل، پيسې طلبل، ملا ورتل، د خواښي
او خوښينانو د ليدلو لپاره د زوم کور ته ور وستل، کليوال ټوله
رسمونه يې په ادا کړل. تر هغه وروسته چي يې غاړه د پيسو له
هارونو څخه ور ډکه کړه، نو شېر خان کرار ملگري ته وويل، چي دا
څو هاره خو را څخه ايسته کړه، تنگ کړی يې يم. کله چي را و
واتې، نو د دوستانو او خپلوانو له خوا گډ عکسونه ورسره واخستل
سول، بيا يې په غټ اتڼ شېر خان هم ورسره گډ کړی، ځينو ښوڅو
ځوانانو يې د کوټ له جېبونو څخه د خواښي په کور کي ورکول

سوي ټولي خوږې وايستلې... په واپسي کي شېرخان د مخ له خوا او شاته يې ناوې او دوې خېښاني ناستي وې. شېرخان ته دا وخت خپل ځان د نړۍ باچا ښکاره کېدی، د کلي ماشومانو څو ځايه موټر و دراوی او پيسې يې طلب کړې.. کورته له را رسېدلو سره سم د خوشحالی ټکانو او خورښادي خو بيا... شېرخان دومره جذباتي کړی، چي تر سترگو يې د خوشحالی اوبښکي را رواني سوې، د ګوګ مخته يې ناوې درولې وه، د زوم خپلوان يې راتلل او د خپلي وړېنداري پر سر باندي يې پرونان او پر وږو کالي وړ اچول... بيا يې شېرخان راوستی، له ناوي سره يې په اوبو او قرآن شريف کي و کتل، خورلېو پر دواړو باندي ګپي کولې، لاکن شېرخان له خوشحالی هر څه زغمل. د ماخستن تر ډوډۍ خوړلو وروسته د ناوي او زوم د آئينه مصحف رسم هم تر سره سو، چي په دې رسم کي خورلېو او کوشنۍ خور فرزاني د زړه ټول ارمانونه وايستل، اوس نو څو د پاڅه عمر ښځو زوم او ناوې تر خپلي خوني پوري و رسول. هلته يې ملګرو د زوم کمره دومره ښايسته کړې وه، چي د ژوند ټول خواږه يې پکښي ګډ کړي وو، پلنگ خو يې دومره په زړه پوري او ښايسته کړی وو، چي د هر چا هوا ورته کېدله...

شېرخان د مخ لڅي لپاره ښه د سونې سيټ ناوي ته ور کړ، دواړه تر ډېره خاموشه ناست ول، چي وروسته شېرخان خاموشي ماته کړله او په لوی زړه يې ورته و ويل، زه ډېر خوش قسمته یم، چي ستا غوندي ښايسته مېرمن مې په برخه سوې ده، اوس زما او ستا په مخکي د ژوندانه يو اوږد سفر پروت دی، چي دغه مخ په وړاندي سفر به په ښه توګه تر سره کول غواړي... تر دې وروسته دواړو له يو بل سره تر ډېره پوري خوږې خوږې خبري کولې، چي د شپې په نيمايه کي د خوني بليان مړه سول او لږ ساعت خاموشي وه، چي يو

دم پلنگ سره و ښورېدی، چيغي سوې، د شېر خان زړه په دربي سو،
خولې پر را رواني سوې، تر خوله يې ځگونه را وتل او د موري! موري
نارې يې وهلې...

مور چي يې سر را پورته کړی، نو شېر خان سره کپېدی، مور ژر ژر
په غوځي کي ونيوی او په پوه سوه، ورته و يې ويل.
زويه! دا خوبونه مه وينه، دغه خوبونو خو زما او ستا ژوند په عذاب
کي اچولی دی...

.....

شېر خان د سول هسپتال په او پي ډي کي د بشپړ چپراسي له خولې
خبر سو، چي نن د ده معالج ډاکټر نادر ناست دی. نو زړه يې
خوشحاله سو، هغه ځکه چي د تېرو لسو کالو راهيسي ډاکټر نادر د
ده په ناروغي او مشکلاتو خبر وو. د ده په غير موجودگي کي نورو
ډاکټرانو و شېر خان ته ښه او خاطر خواه گټه نه سواي رسولای.
شېر خان له ډاکټر نادر سره ذهني يووالی درلودی. ځکه په کار دی.
چي هر سړی ډاکټر، درزي او نايي يو ولري.

نن شېر خان ډېر په عذاب وو، د جسماني بيماري لپاره ډاکټر نادر
دارو ور تجويز کړل او د ده د روحاني تحليل نفسي لپاره يې لس
منټه يوازي خبري ورسره وکړې، خو د شېر خان غوښتني او پوښتني
ډېري زياتي وې. ډاکټر نادر ډاډه کړی، چي په را روانو نژدې شپو
کي موږ يو سمپوزيم په نظر کي لرو او پر هغه مي په باقاعده ډول کار
هم پيل کړی دی، له هغو کسانو سره مرکې او دهغو پر تحليل باندي
هم کار روان دی، چي هر کله دا کار پوره سي او د سمپوزيم ورځ و
ټاکل سي، نو زه به تا خبر کړم.. ته به په هغه ورځ ټوله ورځ همدلته

د سينگار هټۍ

تېروې، ځكه دا دومره مهم كار دى، چي د ټول عمر گټه به ځني تر لاسه كړي...

شېر خان په دكان كي تر دوايانو خوړلو يو ساعت وروسته لږ جسماني راحت و موندی، د بريايي خوب ډېر ځورولی وو، لاکن په خپل زړه كي چي ده کومه خوشحالي محسوسوله، هغه يې پر خهره او کړه وړه باندي صفا څرگندېدله. دكان ته هم هغسي گيراکان را روان وو، له هغوی سره هغه ډول مجلس، راسه پاسه، خو چي څه رنگه به گيراکان فارغه سول، نو دی به سوچو واخستی، د پېغلي نازنين آفرونه، د پروين خواهشات، د دوستانو فرمايشونه، د نورو زړه ساتنه، د بريايي شپې د خپل واده خوبولي خوندونه، د ملگرو او گرلز فريندز مېسيجونه، له هغوی سره تېر سوي وختونه او کړي لوظونه، واقعي... داسي حالات سړی سره سربداله کوي او بيا د يوه ځوان ذهن دومره پوخ هم نه وي، چي په داسي حال كي د ښه او بد تميز وکړای سي، د مينې، جنس، رشتو تقدس او نورو توپير سره وکړي، همدا هغه پړاو دی، چي ځوان له لاري اړوي او يا يې بل خطا باسي، چي بيا خپله لاره او منزل موندل او بيا تر منزله پوري ځان رسول يو گران کار وي. لاکن ښه دوست، مخلص لارښود او علمي اپروچ ځوان له هري بدبختۍ راگرځولای سي، نن هم شېر خان څو ځله خپل مهربان واجد ته ژنگ و واهی او ډېر تپوسونه يې ځني وکړل، خو د ده ذهن د بريايي خوب دومره سره گډ کړی وو، چي دی د هغه څه غوښتونکی وو، چي په خپله يې هم سر نه په خلاصېدی... له ځانه سره يې فکر کاوه، چي زه څه تپوسونه کول غواړم، ښايي؛ د هغو ځواب له چا سره نه وي او که ځواب وي هم، نو هغه کېدای سي؛

هغه ډول نه وي، چي زما خوښ سي او يا زما په کار راسي. ځکه دی د تذبذب په يو داسي چارسو باندي ولاړ وو، چه په ژوند کي ډېر ځوانان په داسي حال کي له خپله ژونده څخه لاس پر سر شي، خود واجد په وروستي فون باندي د شېر خان دا تسلي وسوه، چي ستاد دې سوالونو د ځوابولو لپاره ما يو کتاب موندلی دی، مابنام چي کورته ځي، نو دا کتاب به در کړم.

په لرغونو وختونو کي خلکو مينه لېونتوب گڼله...
 بو علي سينا په خپل نوموړي کتاب "قانون" کي داسي وايي:
 "مينه يوه وسواسي ناروغي ده"

مولانا رومي په خپله مثنوي کي يوه کيسه ليکلې ده، چي يو باچا پر يوه مينځه مين وو، مينځه پر زرگر مينه وه او د هغه په بېلتانه کي ورځ په ورځ ويلېدله. شاهي معالج صلاح ورکړه، چي دانجلی دي له زرگر سره يو ځای کړل سي، هم هغسي وسو، هغه معالج و زرگر ته داسي دارو ورکړل، چي په هغه باندي زرگر ډېر کمزوری او ډنگر سو، د مينځي له هغه څخه زړه تور سو او بد يې ځنې راغلل، د باچا مراد تر سره سو.

شکسپير په مين او لېوني کي فرق نه کوي.
 نيټشې وايي: کله چي سړی پر يوه ښځه مين سي، نو و هغه ته دي د واده کولو واک او اختيار نه ورکوي، ولي چي په لېونتوب کي هيڅ څوک هم د خپل سباوون په اړه سمه او کره فيصله نه سي کولای.
 د اروا سپړني د لوستونکو په خيال د مينې په لېونتوب هغه سړی اخته کېږي، چي په وړوکوالي کي د مور او پلار له مينې بې برخي پاته سوي وي، د ځوانۍ په پيل کي چي کوم لومړی وگړی پر هغه

باندي د ميني پېرزوينه وکړي، هغه ورته په ډېر اعتماد د ميني غبرگون ورکوي.

د فرايد په خيال چي کله د جنسي څرگندوني په زړه پوري وخت چا ته په لاس ور نه سي، نو انسان له يو اروايي کر کېچ سره مخامخ سي، چي يوه نخښه يې مينه ده.

د ميني د دوو قسمونو په اړه په کتاب کي بيان سوی وو، شېر خان د دويم قسم يعني مجازي ميني چي هغه بيا مخته پخپله دوې برخي لري، لومړۍ برخه لوستل پيل کړه او په هغه کي د دې ميني په اړه داسي بيان وو.

د وحشت په دور کي انسان له رومانوي ميني ناخبره وو، د نن سبا د افريقي او آسټرېليا د وحشيانو په څېر هغوی هم په جنسي يووالي کي له هيچا نه کنښختل او نه يې له چا ځان پټوی، د خوړلو، څښلو په څېر به يې له ښځي سره په يووالي سره کار اخستی. د زراعت له دورې سره انساني ټولني بله بڼه و موندله، نارينه خپله شتمني و خپل حقيقي زوی ته ورسپارل غوښت، چي د همدې لپاره يې د خپلي ښځي کره څارنه پيل کړه او له همدې څخه د پټ او ننګ تصور او هم د پردې تصور را منځته سو، د پردې تصور هم له دې ځايه څخه پيل سوی دی.

د جنسياتو ځيني پوهان وايي:

د ښځي مخ او ځان پټول د نارينه د کيني د جذبې پنځونه ده، وېټنر پر ښځينه ستر، شرم او پرده باندي په خبره کولو سره وييلي دي، چي: د اوسنيو قبایلو په څېر تر زراعتي اووښتون مخکي هم ښځو خپل ستر او پرده بې ځايه گڼله، د هغوی په خيال نارينه خپله ښځه د نورو له هوس څخه د خوندي ساتلو په نيامت ښځه و ستر او پرده ته مجبوره کړه، کله چي ښځي ستر پټول شروع کړل، نو په

نارینه کي یو کاهښت را منځته سو، چي سو که سو که د جنسي غوښتنو بنسټ و گڼل سو، د ستر پټولو ډېري په زړه پوري پایلي را منځته سوې...

سټېنلې او ایلن پر دې سکالو یا موضوع باندي داسي وینا کوي: دا خبره باوري ده، چي د مذهب، آرت او د ژوند د خوندورو توکیو د زړه غوښتنې ماخذ جنسي جذبه ده، چي په وار وار خوره سوله، هغه احساسات چي له جنسي اندامونو سره تړلي وو، په خورېدلو سره د خاروو جگ جگ غورځلاو او په انسان کي ټوکی ټکالي، بې ارزه ورځ او بې درکه خدا را منځته کړه، د دې جذبې په بې مهاره څرگندونه کي چي خنډ را منځته سو، نو د رنگونو، بڼه، د جنسي یووالي، د موسمونو د جوښ او خروښ څرگندونه پیل سوه. د انساني بدن د ځینو اندامونو له پټولو څخه د ښکلا احساس سترگو، زلفو، د مخ کړه وړه، د رنگ او کالیو لوري ته واوښت.

د برېښې رسل په وینا پخوا به په مندرونو کي له جنسي یووالي څخه د مخکي و شنېزي ته واک وړ په برخه کېدی. د مثال په ډول د کروندې او جنسي یووالي کړه یو ډول کړه گڼل کېدل، د کښت پر کرلو او رېږلو باندي د خوشحالیو لمانځني تر سره کېدلې، چي په هغوی کي به ښځو او نارینو یو ځای نڅا کوله، پر داسي ځایونو باندي د جنسي یووالي لاره پرانستې وه، له هغو کړو سره هیڅ ډول گناه تړون نه درلودی. د جنسي جذبې له څرگندوني سره د گناه احساس د یهودیت او عیسویت د خپروني سره و تړل شو، په داسي چاپیریال کي رومانوي مینه نه شي راټو کېدلای. په لرغونو اسطورو او کیسو کي د دیوتاگانو او پاچاهانو د مینو یادونه کېږي، خو په هغو کي د رومانویت رنگ ډېر تیت دی او د هوس جذبه پر خوره ده. د رومانوي میني د ودي غورځنگ د مېړنتوب له خوروني سره تړاو

د سينگار هټۍ

لري، چي د مسلمانانو د واکمنۍ په دوره کي په سوريه (شام) او اندلس کي پيل شو.

د علي عباس جلالپوري په کتاب اولسي فکري تېروتنې کي شېرخان تر ډېره غرق وو، هغه د رومانوي مینې او جنسي جذبې، هوس او ښکلا په اړه ډېر څه ولوستل، خو د ده زړه په دې ناکراره وو، چي په ګلوبل ویلیج کي یوې خوا ته غربي نړۍ ده، چي د جنس په اړه دومره آزادي لري، چي یو صوفي او شیخ هم بې څه کولو نه سي ځنې پاتېدلای او بلي خوا ته زموږ ټولنه ده، چي څه نه کوې، نو ماحول دي نه پرېږدي او که څه کول و غواړې، نو ژبه، کلتور، حیا او پرده را مخته سي، آخر یو ځوان چي د دې شيانو په ګټه او تاوان خبر نه وي، د ګناه او ثواب مضمون یې ویلی نه وي، د غیرت او نامردۍ له موضوع سره بلد نه وي، هغه به څوک او څنګه له دې لاري را ګرځوي. همدغه سوچونو شېرخان نیمه شپه د خوب و نړۍ ته و رساوه.

.....
شېرخانه! موږ خو دي په تقيب الله تر توري پوکي پوري راوستلو، چي ته نه یې؛ بس ګریزي یې جوړ کړی وي، چي دی نو ولي له ما سره چای نه کوي او مانو په ده څه کړي دي، ټول مار کېټ له ما سره کښېني، زه په هیڅ چاهیڅ نه کوم، دی نو ولي نخرې کوي او داسي نور...؟

ظاهر لالا! زه چي سهار وختي راسم، د ټول مار کېټ په دکانونو و ګرځم، له ټولو سره روغېږ او پوښتنه وکړم، بیا د کان خلاص کړم، ما کله هم د ده له دکانه مخ نه دی اړولی، خو... خو... خو...
خو، خو څه... سمه خبره وکړه؟

ظاهر لالا! ته پوهېږې، زما او د ده په عمر کي ډېر فرق دی، زما او د

ده د خوښي موضوع هم سره يوه نه ده، چي مجلس سره پر وکړو...
 خود ده زړه در سره غواړي.
 او زماله ده څخه تر اه کپري...
 څنگه تر اه دي ځني کپري او ولي...؟
 ظاهر لالا! دی زمان گوري او نه مکان... بس چي وس يې ورسپري،
 نو په ډېر زور يې والله پوښتي را ماتي کړي...
 نو د ده سره دومره مه فري کپره...
 بس، نو زه خو هم حت الامکان له ده څخه لاره چپوم، خو زه يې
 وينم، د ده وېري سترگي هر وخت په ما کي ښځي وي...
 بس شېر خان؛ لږ يې د عمر خيال ساته، کله کله چي خلک ناست
 وي، يو څو دقيقې ورسره کښېنه...
 ظاهر لالا؛ څو واري مي داسي کړي دي، خودی په يوه نه يوه بهانه ما
 خپل کوشني دفتر ته واستوي، چي زه څه رنگه دفتر ته دهغه شي
 لپاره ورسم، نو دی هلته را پسې راسي، بس نو...
 څه لاس خوبه يې نه وي در اچولی...؟
 نه؛ والله زامې يې ورماتي کړم، که داسي وکړي...
 نو څه غواړي...؟
 بس ځان دې خوا او آخوا کوي او هسي ځان را باندي مېري، دی
 بدبخت څه خبر دی، چي...
 ظاهر شاه نور څه ورته و نه ويل او شېر خان ته چي يې وکتل، نو ډېر
 يې زړه پر وسو،
 مجبوري هم بده بلا وي، معاشي مجبوري هم سپری و ډېر څه ته اړ
 باسي... ظاهر شاه له ځانه سره و ويل او د باندي وواتی...
 شېر خان دلته په سوچو سوچو د خيالونو نړۍ ته اسپه روانه کړې
 وي، چي نازنين له خپلي خوندکۍ سره راسي او د سرخي طلب

د سينگار هټۍ

وکړي. شېر خان خو قسمه سرخياني ورته کښېږدي، دا دوي درې دانې پکښې خوښي کړي او شېر خان ته و وايي، چي زه يې پر شونډانو گورم، هينداره چيرته ده، د سينگار هټۍ ښکلې هينداره پر شوکېس ښکاره پرته وي، خو دا ټينگار وکړي، چي په پټ ځای کي يې لگوم. شېر خان يې د څنگ کوشنۍ خوني ته واستوي او خپله د نورو گيراکانو سره بوخت سي. نازنين پرله پسې اشارې ورته کوي، چي يو وار راسه، ښه ساعت وروسته چي شېر خان ډېر مجبوره کړي، نو ور دننه سي...

ها! خوښه دي سوه...؟

هو؛ ډېره لاکن...

لاکن ولي؛ معياري نه ده، که څنگه...؟

نه؛ خبره د معيار نه ده...

نوقيمت يې گران دی...؟

د قيمت خبره هم نه ده...

نو بيا څه خبره ده...؟

ته غوږ راوړه...

زه يې اورم ستا خبري، ووايه... څه خبره ده.

خو دا ډېره پټه خبره ده...

کرار يې راته وکړه..

ته خو غوږ رانژدې کړه، نو...

شېر خان چي غوږ ور نژدې کړی، نو نازنين په سرخي باندي سره سوي شونډان په زوره د شير خان پر بار خو کښېږدي او بيا يو تېره غاښ په جگ کړي، د شېر خان له خولې څخه نرۍ چيغه ووځي، نازنين سره او سپينه سي، ورته ووايي:

که دي نارې جوړي کړي، نو والله چي په ټول مارکېټ کي دي

بدنامه کړم...

له دې سره سم شېر خان ټينگ په غېږه کي ونيسي، ځان د مخ او شا له خوا پر مېږي، په شېر خان غاښونه جگوي، له خولې يې بې ډوله اوازونه را ووځي، اوس خو له غاښونو سره نوکاري هم جگول پيل کړي او بدن يې ورتک سور کړي، له نوکارو سره چپلاخي او سوکان د نازنين د وحشت مست ترين گامونه وي. شېر خان يو وار بهر و گوري، بيا د دې د لاسو را نيولو هڅه وکړي، خو کله چي د دې لاسونه په لاس ورسې، نو دا نور هم بد شروع کړي، اوس خو يې له ډېره زوره د شېر خان قميص هم ور چاک کړی او د شېر خان پر سينه يې داسي په زوره زوره غاښونه ور جگول، چي د زغملونه وي، خپله سينه يې هم پرانستې وه، خو د شېر خان له خوا هيڅ د تودښت جذبه نه وه، ځکه يې بې ارامه کړه، آخر چي ډېره سترې سي، نو شېر خان ټينگ په غېږه کي ونيسي، تر ډېره پوري د دواړو زورونه وي، کله دا سترې سي او کله شېر خان... لاکن هر يو بل ته وار نه ورکوي، يو وخت له د دې لاس د شېر خان تر پرتوگابڼه پوري رسېږي، شېر خان ورته وايي.

..دا.. ارمان.. دي... والله...

يو دم نازنين زور وره سي، لکه د لېونۍ پښي نوکاري غاښونه، لغتي او چپلاخي يې زور واخلي، دلته يوه کلکه جټکه ووهي او د شېر خان له خولې څخه چيغه ووځي...

څه وسو، څه وسو، څه وسو شېر خان!

د دکان کوشنۍ نوکر شېر خان ته را منډه کړي، د شېر خان تر خوله ځگونه را روان وي، نوکر ظاهر شاه ژر را وبولي، هغه چي راننوځي، نو د شېر خان په حالت پوه سي او ټينگ يې په غېږه کي ونيسي...

د سينگار هټۍ

زويه! نن د فرزاني لپاره ډېره ښه مرکه راغلې ده، د ښه پلار او نيکه خلک دي، په کلي او ښار دواړو کي کور لري، د کپړو ښه غټ کاروبار يې دی، د الله والا دي، د هلک په اړه يې هم وويل، چي شپاړس جماټه پاس دی، درې نوري نړندي يې له ښو مړو مړو کورونو څخه را ود (واده) کړي دي. بس ته يو کار وکړه، چي د هلک په باره کي لږ معلومات وکړه، چي دوی هم ژر حال غوښتي دی، د کورنۍ څه کسان يې عمرې لره تلل...

د شېر خان مور دا ټول مجلس تر ډوډۍ خوړلو وروسته په سره سينه وکړ.

سمه ده موري! ته د هلک نوم او د دکان پته راکړه، زه به سبا سبا په پسې سم، دا خلک زه هم لږ لږ پېژنم، خو بل سبا زموږ د سکول د وختونو د ملگرو په بولان کي پکنک دی، موږ پر موټر سايکلانو د ورځي له مخه ځو، په هغو کي يو هلک دا کورنۍ ښه پېژني، له هغه څخه به زه معلومات وکړم، چي له ما څخه هيڅ هم نه پټوي...

سهار خپل دکان ته تر تگ مخکي شېر خان هغه مارکېټ ته ورغلی، چي د خان محمد دوی دکان پکښې وو. شېر خان په مارکېټ کي څو واړه تېر را تېر سو، د خان محمد کړه وړه ته يې وکتل، هلته يو شناخته دکاندار پر پېښ سو، هغه په ټينگه د چای ست ورته وکړی او شېر خان هم ورسره و منله... او د چای پر مهال يې د خان محمد په اړه هم پوښتنه ځنې وکړه..

ښه ځوان دی، خاموشه، په چا کار نه لري، بس خپل کار کوي او پر خپل وخت لمانځه ته ځي، نور نو موږ څه ويلای سو...

د خان محمد په اړه که څه هم د دوست په خبرو د شېر خان تسلي وسوه، خو شېر خان نور هم غوښتل، چي په پوره پوښتنه يې تر سره

کړل سي، نو ځکه يې نور معلومات پر سبا پرېښوول...
 سبا هم په نن بدل سو او دوی لس دوستان پر پنځو موټر سايکلانو
 باندي سهار وختي د بولان غره پر خوا روان سولو او په بولان کي يې
 د کوه باش هوټل و شاته په خلاصه فضا کي واړول. د بولان د مانده
 (خوږ) رواني روڼي اوبه، معتدله هوا، ډېرینه مځکه، شا او خوا غرونه،
 پر څړک د موټرانو او لاريانو ږغ ږوغ او پر دې ټولو سربېره بيا هم يوه
 پر اسراره خاموشي خوره وه... خلاصه فضا انسان په داسي مستي
 اخته کوي، چي په تورو کي بيانېدل يې گران وي...

د ملگرو ټوکي، مسخري، د يو بل حال معلومول، لوډو او پتي کول،
 کړايي پخول، په اوبو کي لمبېدل، پر يوه او بل باندي د اوبو پاشل...
 داهر څه لوبي يې تر سره کړې... ماپښين مهال چي ښه ستري سول،
 نو يې چای جوښه پر اور کښېښووله، دوی پر کمبله سره را ټول
 سول، د دوی دوست نثار ډېري گپي کولې او دوی هم هره گپه په
 خدا ورسره بدرگه کوله او هر ملگري غوښتل، چي و خاندي... له
 موقعي سره سم شېر خان له خپل يوه دوست څخه "چي د خان
 محمد دوی همسايه وو" د خان محمد په اړه و پوښتل، هغه لږ په
 سوچو کي سو، خو بيا يې له شېر خان څخه و پوښتل، چي څه لپاره
 يې پوښتنه کوي...؟

شېر خان صفا صفا ورته و ويل، چي د کورنۍ خلک يې په مرکه
 راغلي وو.

د خور لپاره...؟

هو؛ نو.. زما د کوزدې لپاره خوبه مرکه نه راځي...

نه؛ نه! گرد سره يې ور نه کړی...

ولي؛ څه په سوي دي؟ خو دوی وايي؛ تبليغ لره هم ځي...

هو؛ ځي، به خو... بس ما درته وويل.

د سينگار هټۍ

د دوی خبره نثار واورېدله او په خدا خدا کي يې ورته وويل، چي
څه تبليغ تبليغ کوي، په چيله کي خو نه ياست روان... زما زامنو
ورسي، ورسي، چي ښه مو چاپي کړي او د خپل زړه ارمانونه در
باندي پوره کړي.

گوره ياره! ماته سم ووايه. زما خور ستا خور ده. هر ورور د خپلي
خور ژوند خوشحاله ليدل غواړي...
شېر خانه! ما درته وويل، چي مه يې ورکوه، دا هلک سم کېريکتر نه
لري.

آخر نشه کوي، که څه بله دنده؟

هو؛ هو؛ د شيشې نشه کوي او بل...

بل څه...؟ پوره يې کړه، صفاراته ووايه.

پرېږده يې، ياره د خلکو پر ده ولي په ما پورته کوې...

گوره، د يو چا ژوند که ستا له لاسه په ارام سي او يو څوک ستا په

وينا له يوې کندي و ژغورل سي، نو تا ته خو تاوان نه در رسېږي...

شېر خانه! ته هم زورور سپړي يې، بس دومره درته وايم، چي زما د

خولې به بيا بل چا ته نه وايې...

خان محمد هلکوان پر بوی نه پرېږدي.

شېر خان سره ساه واخسته او کرار کېښېستې... د ملگرو چي ورته

خيال سو، نو پوښتنه يې ځنې وکړه...

شېر خان لکه د خپل زړه خروښ چي کمول غواړي، نثار ته يې و

ويل، چي ياره! دا زموږ په سيمه کي دا د هلکوانو مينه په کوم ځای

کي ډېره ده...؟

نثار پر وځندل او په گپه کي يې ور غبرگه کړه..

ولي؛ بيا خو چانه ده در ياده کړې...

ياره نثاره؛ زه سيريس پوښتنه در څخه کوم، ته يې پر گپه را

واړوې.

وروسته نثار او نورو ملگرو ښه په پوره ډول پر دې موضوع باندي خپل خپل نظر وړاندي کړی... نثار په پیل کي وویل:
په مدرسو کي پلرونه خپل کشران یوازي داخل کړي او بیا په میاشتو میاشتو پوښتنه هم نه باندي کوي او دلته چي له هغوی سره څه څه کېږي، هغه له هیڅ چا څخه هم پټ نه دي.
بل ملگري څرگنده کړه.

چي پرون پرون په ډان ورځپاڼه کي په دې اړه د محمد اکبر نوټېزي یو فیچر راغلی وو او هغه دلته په شاهرگه، ډگاري، سورینج، مچې او نورو هغو سیمو کي "چي کویله راوځي" یوه بشپړه سروې کړې وه. دلته هغه کشران هلکوان "چي له نورو صوبو څخه د غربت له کبله په کار پسې راغلي وي" دلته د زیاتره هغو کار کوونکو "چي کلونه کلونه مسافر وي" او مالکانو تر لاسونو وځي... دوی مجبوره وي او چاته څه ویلای هم نه سي. بس یوازي یې بېوزله ورځ دغه چاري په زغمي.

د دوی یوه سنجیده دوست یوه ناشوده خبره وکړه او ویې ویل:
زموږ یوه همسایه هلک پنځلس کاله په یوه گېرج کي کار وکړی، چي کله یې دا گېرج د یوې ناروغۍ له کبله پرېښووی، نو د ډاکټر په ټینگار سره یې ورته وویل، چي
د گېرج استاد هره دویمه او دریمه ورځ پنځلس کاله پر له پسې له ده سره دالوبه کوله...

پنځلس کاله...؟ نثار په زوره زوه و خندل...
نو د څره زوی ولي خپل پلار یا ورور ته نه ویل، چي اوس یې ډاکټر ته ومنل...
نثاره! د دې ږغ نه کولو بېلا بېل وجوهات دي او دا خبره د منلو ده،

چي هر هغه ځای دا دنده کېږي، چي د هلک د کورنۍ له خوا د دوی څارنه نه تر سره کېږي. هغه که مدرسه وي، سکول وي، گېرج وي، هاسټل وي، غټه گډه کورنۍ وي، پوځي پېر کان وي او که داسي نور ځايونه... په کوم هلک چي د پلار او مشرانو څارنه وي پسې، نو هغه به هرو مرو له داسي سترو سره مخامخ کېږي او مخان به تورو... آخر زموږ ټولنه ولي په دې گند کي نښتې او ورسره مخامخ ده، دا خو زموږ د پلار او نيکه دنده نه ده، که څنگه...؟
زويه! ستاد پلار په کېريکټر نو ته څه خبر يې؟
نثار گپه پر وکړه...

نه؛ نثاره، زه سیریس وایم، موږ باید د دې خپلي ناروغي ټولني په معاشرتي، تاریخي او نفسياتي شالید خبر و اوسو..
دا نو د نفسياتو د ماهرانو کار دی... واخلی؛ دا تودې تودې چای و څښی، چي څو، روانېږو. ماڅیگر ناوخته سو، په مټي ماخستن کوټي ته ور سپړو.

.....

شېر خان یو خو د خور د مرکې په ناکامۍ غمجن وو، دویم د دې مسئلې په اړه فکر جن وو، خو د دې په اړه ده د علي عباس جلال پوري په اولسي فکري تیروتنې نومي کتاب کي یو باب نښاني کړی وو او دریم واجد پر فون ورته "د شیدا او حنان پرتلیز جاج" نومي کتاب کي هم یو باب ور په گوته کړی وو، دا کتابونه یې سبا ماخستن ته پرېښوول، مور ته یې هم نن څه و نه ویل. دا خبرو شاید خوند ور کړی وو، که ځنې بد زړی او بد ظنه وو، خو د ځوان و هره هغه خبره ته فکر ور اوړي، چي د بل له خولې یې واورې او تر څو چي یې

په عملي بڼه نه وي تر سره کړې؛ پر کراره نه کښېښي.

شېر خان نن د ستړيا له کبله ژر پرېوتی، له بلي خوني څخه يې يو گول بالښت راوړی او له ځانه سره يې نژدې کښېښووی، مور پوښتنه ځنې ور څخه وکړه، چي دا څه په کوې...؟

ده په ځواب کي ورته وويل، چي پر موټر سايکل باندي مي ورنونه لکېدلي دي؛ هغه ته ارام پر ور کوم، چي کله يې بتۍ مړه کړه او مور يې پرېوتله، نو و ده ته د نثار هغه خبره ور ياده سوه، چي و خپل دوست ته يې ماڅيگر په گپه گپه کي ويلي وو، چي

زويه! پلار دي کنجوسه وو، زياتره يې په بالښت گوزاره وه.

شېر خان هم بالښت د دوو پښو په ميان کي کښېښووی، لومړی سر خويي تر پښو لاندي خوند ور کړی، چي پښې يې تر بدن پورته وې او وينه د سر خوا ته په حرکت زياته سوه، پر موټر سايکل د ډېري ناستي له کبله يې پښې پر سیدلي وې، کرار کرار يې د لښکيو مابين ته بالښت را ورساوی، خو دلته يې زړه بد سو... کله چي يې بالښت د ورنو ميان ته کړی، نو شېر خان د سوچو نړۍ ته ور و دانگل، بس د ده ليلا وه او د ده زورونه... د ده زاری وې او د هغې نخري... خونن د هغې ټولي نخري بې ځايه وې، ځکه چي دا وخت شېر خان د هري خوا پر غالب وو، هر څه د ده په قبضه کي وو، چي هر کله به دې زور وکړی، خو ده به په هغومره زور دا را ټينگه کړه، هم دا زور به د ده ورنونو ته نور خوند ور کړی.. کله به شېر خان يو طرف ته سو، کله به دا بل اړخ ته، خو دا ټول حرکت د شېر خان په خوښه کېدی... شپه وه، د وصال چي نه ختمېدله او په هره لحظه او شېبه کي يې د خوندونو يو جهان پټ وو، خو شېر خان دا يو کار نه کاوی، کوم چي د نثار په قول د ده د دوست پلار کاوی، بس غېږه وه، سينه وه، د ورنونو جنگ وو او هم په دغه وصالې جنگ کي د شېر خان شپه په ډېر خوند

تېره سوې وه، چي سهار د لمانځه لپاره مور ږغ پر وکړی، خودی د
لمانځه کولو نه وو... ..

نن په کوټه ښار کي د دوو تاجرانو د تېښتې او وژلو په ویر او غم کي
هر ټال وو، شېرخان د شپې لا خبر سوی وو، ځکه ناوخته را
کښېنستی او تر ناشته کولو وروسته د هغو دوو کتابونو و لوست ته
لېواله وو، کومي موضوع چي دی سربداله کړی وو، ولي ډاکټر نادر
ورته ويلی وو، چي پر کومه موضوع دي لاسبر تیا نه وي موندلې، نو
تر هغو ستا ذهن نه سي پر کراره کېدلای، نو ځکه هر وگړي ته په
عامه توگه او ځوان ته په ځانگړې توگه په کار ده، چي په ذهن کي
يې کومي پوښتني را پورته کېږي، دهغه ځواب په کار دی؛ تر لاسه
کړي. که چېرې څوک له حقیقته څخه سترگي پټي کړي، نو دا
حقیقت يې بیا ټول عمر پر کراره نه پرېږدي، نو ځکه تر ناشته
وروسته شېرخان د مېلمنو په خونه کي یوازي کښېنستی او د هم
جنسیت په اړه يې له "اولسي فکري تېروتنې" او د "شیدا او حنان
پر تللیز جاج" څخه د امر د پرستۍ په اړه دا معلومات تر لاسه کړل.

د دې ناروغۍ پیل له مصر څخه کېږي، چېرې چي د ماتا آیس دېوي
په معبد کي هیجراگان اوسېدل او زیارت کوونکو (زایرینو) به
ورسره تمتع کوله، د قدیم مصر د یو لیک څخه "چي څلور نیم زره
کاله زوړ دی" دا معلومېږي، چي په سدوم او گموره ښارونو کي د
امردو قحبه خانې وې او سدومیت (Sodomy) توری هم د دغه
یادگار دی. د عهد نامه قدیم په باب پیدایش کي راغلي دي، چي
کله دوې حسيني فرشتې د هلکوانو په جامه کي د سدوم د تباهی

لپاره د حضرت لوط کور ته راغلې، نو سدوميانو د حضرت لوط کور شا او خوا را ګير کړی او د فرشتو غوښتنه يې ځنې وکړه، خو دې فرشتو په خپل روحاني طاقت دا سدوميان پرانده کړل او خپل ځانونه يې ځنې بچ کړل.

فنيقيانو چي کله د شمالي افريقې پر ساحل کاتهېچ ښار اباد کړی، نو هلته يې هم دې کاروبار ته وده ورکړه. د يونان ښار کورنټه هم د دې سدوميت لوی مرکز وو، يونانيانو و خپلو ښځو ته په ډېره سپکه سترګه کتل، په کور کي به يې دننه ساتلې، د هغوی خيال وو، چي رنډياني د زړه خوشحالولو لپاره وي، مينځي د روغتيا پالني لپاره، ماینې د اولاد زېږولو لپاره وي... د ميني رښتونې جذبه يوازي د نارينوو د خپلوۍ په بڼه کي را سربېره کېږي، له دې ځايه دا مرض تر ايرانه پوري را ورسېدی...

افلاطون چي په خپله مکالمه سمپوزيم کي د ميني کوم لوړ او ارزښتناک انځور وړاندي کړی دی؛ هغه دهم جنسي ډول دی. نامتو ليکوال هومر ليکي:

"نوی ځوان دنړۍ حسين ترين مخلوق دی"

په اسلام، يهوديت، هندومت او آتش پرست مذهبونو کي د هم جنسيت يا سدوميت په اړه ډېر سخت ممانعت راغلی دی. قسطنطين د سدوميت سزا مرګ و ټاکله، د مجوسيانو په شريعت کي د سدوميانو سزا مرګ وه. په اوستا کي سدوميت دروند او سنگين جرم و ګڼل سو، چي له کبله يې دنسل پر پراختيا باندي بده اغېزه کېدله. له وخت سره سره د مذهب زوال او کمزوري را منځته سوله او په يورپ او مسلمانانو کي هم جنسيت غځوني وکړې، په روم کي هر کال د پوپ په حکم په سوو ځوانان خصي کېدل، چي د دوی د اواز نزاکت هم هغه رنگه پاته سي، ولي چي دوی به مذهبي

د سينگار هټۍ

سندري ويلې او د باچهانو د هوس نښانه جوړېدل، د دې هيچراگانو له کبله روم هم د سدوميت مرکز و ګرځېدې، په پخواني چين کې د ډوکالۍ په وخت کې به پلرونو خپل نابالغه زامن خرڅول، چې دوی به بيا د امردانو په قحبه خانو کې داخلېدل. د ايران د کلتور او ژواک اغېز پر اسلامي نړۍ هم پرېوتی او د بنو عباس په عهد کې، د ترک په ټولنه کې، د مصر بنو فاطمه او د هند د مغل باچهانو په ژوند کې هم دغه وبا ليدل کېږي. سکهان هم د هم جنسيت منونکي دي، د رنجيت سنگه عشق هم د ګلاب سنگه سره خورا په زور کې وو.

پوهان د هم جنسيت سوب نفسياتي ګڼي، د ولیم سټيکل او کلفور ډايلن څېړنه دا وايي، چې هم جنسيت فطري نه بلکې په نفسياتي نظام کې د څه خلل په راتللو سره پيدا کېږي، بل خوا يو ساينس پوه هېويلاک ايلس وايي، چې هم جنسيت هيڅ يو نفسياتي مرض نه دی، د ده په خيال هم جنس پرست ته ناجوره ويل زياتوب دی، ځيني نارينه له ښځو څخه مايوسه سي، يا د احساس کمترۍ په سوب هم جنس پرستي خپله کړي، دوی ته دا خطر ور پېښ وي، چې دوی د ښځو جنسي خواهشات په بشپړه ډول نه سي پوره کولای، په غربي هېوادونو کې و هم جنسانو ته د دماغي او نفسياتي خلل په وجه نه کتل کېږي؛ بلکې دوی ته د يوه ناجوره يا ناروغه په سترګه کتل کېږي. دا خبره اوس دوی تسليم کړې ده، چې د ټولني د نفرت او له دوی څخه مخ اړونه د دوی د ګناه احساس نور هم زياتوي او دوی له يو عام وګړي څخه د يو ناروغه په رنگ ژوند تېروي.

شېر خان په وروستۍ برخه کې دا پانې ډېر په ځير و لوستلې، چې د هلکوانو د هم جنسيت په سوب په نړۍ کې د اېډز ناروغي تر ټولو زياته خورېږي او له دې سره تور ژړی، هېپاټايټس سي، (HCV) او

نوري بدي او خطرناکي ناروغۍ د همدې شوق له کبله خور پري...

.....

ماڅيگر د هر تال له کبله دوی هغه د بولان د سيل ياران بيا يو ځای د گلوبل سينټر پر هوټل سره را غونډ سولو، نن دلته د شېرخان يار واجد هم په محفل کي شريک وو، د دې ځای سموسې او جلبې ډېري خوندوري وي، نثار چي جلبې خوله ته کړې، نو په خدا سو، ويل يې، زموږ د کندهار يو ملگری بڼايسته هلک ته جلبې وايي، له همدې ځايه نور مجلس شېرخان پر مخ داسي بوتلی، چي:

د انسان په بدن کي تر ټولو ناپاک ځای ته ولي خلک هوس کوي...؟

يو بل سنجيده ملگری وويل، که چېري هم جنسيت تر دغه انسان او ځوانۍ پوري پاته سي، خو ښه به وي، دوی خو چي سپين ژيري هم سي، نو بيا "حيا دي ډېره وي، ستا سو له مخه" پر ځان ځوانان خپروي او دې ته يې د علت المشايخ نوم ورکړی دی...

نثار په زوره و خندل او شېرخان ته يې وويل،
زويه! ستا همسايه نقيب الله خو دغه دنده نه کوي.

پر دې خبره ټولو و خندل...

تر چايو څښلو وروسته واجد څه ځان سره سم کړی، را مخته سو او پر دې موضوع باندي يې په داسي توگه د خپلو معلوماتو اظهار وکړی...

د هري ټولني خپل اقدار وي، زموږ پښتني ټولنه که يوې خوا ته د اسلام د سپېڅلي دين پيروکاره ده، نو بلي خوا ته پښتو خپله هم يو دستور دی او په دې دواړو کي د دې شي سخت ممانعت څه چي په ډېره کرکه او نفرت ورته کتل کېږي. زه دانه وایم، چي دا وبا زموږ

د سينگار هټۍ

په ټولنه کې نسته، زموږ د خپلو رسمونو او عادتونو له کبله داناروغي دلته شتون لري، لکه په کاروبار پسې له کوره په مياشتو مياشتو ورکېدل د دې لوی سبب دی. زموږ دين و موږ ته د څلورو ودونو اجازت راکړی دی، خو د غربت او زموږ د کلتور له کبله دويم واده ته لا دلته په ښه سترگه نه کتل کېږي، دريم او څلورم خو گرسره پر لويه لاره پرېږده... خو که هر څه اسباب يې دي، د دې مرض دواړي خواوي فاعل او مفعول زموږ د ټولني د سخت نفرت وړ گرځي. هيڅ څوک يې دوستي نه خوښوي، نه څوک رشته ورسره کوي، نه کاروبار او تجارت... هغه ځکه چې غير فطري لار انسان له ډېرو اندېښنو سره مخامخ کوي او بل دا چې نن سبا کومي خطرناکي ناروغۍ له دې وبا څخه پېښېږي، نو په کار دی، چې رياست د دې د مخنيوي لپاره قوانين جوړ کړي او دا هم چې زموږ هر ځوان ته په کار ده، چې د دې په ضد تبليغ وکړي او د ځوانانو په راگرځولو سره ټولنه له دې څخه وژغوري.

واجد چې څه رنگه خبره پوره کړه، نو نثار په سنجيدگي سره وويل:
درځئ؛ ټول نقيب الله لره په تبليغ ورسو، چې خدای ته وگوره، په دې لاره کې نور تگ د ايمان زيان دی،
پر دې خبره ټولو يو ځل بيا سره و خندل.

.....

شېر خان د خور د کوزدې په ناکامۍ ډېر خفه وو، په خپلو ملگرو کې يې کتل، چې يو نېک، صالح او با عمل انسان يې له خور سره کوزده وکړي، خو "چې اوسې؛ په خوی به د هغو سې" څوک داسې يې په نظر نه راتلی، ولي د ده شا او خوا هغه ځوانان گرځېدل، چې فېشن خوښوونکي د نوي جديد ژوند له غوښتنو سره روان وو او څوک په

نشه، څوک په جنسي اړيکو او څوک له نورو سره په رومانوي کيسو
 ککن وو.. ده به له ځانه سره سوچ کاوی، چي هلکوان خو داسي
 بڼايسته، سپېڅلې، سوچه، ذهينه او خاندانه نجلۍ ځان له غواړي،
 خو موږ ځوانان چي خپل ځان ته وگورو، هيڅ څوک هم داسي صفا
 نه وي، نو ځکه خيال يې سو، چي نجوني به دهلک په اړه څه سوچونه
 کوي، بيا خپل زړه ورته و ويل، چي دا خو انساني خصلت دی، چي
 هر څوک د ځان ملگری صفا، سوچه، حسين او نازنين غواړي او بل
 دا هم چي يوازي او يوازي د ده په برخه وي، ځکه نجلۍ کله هم په
 خپله مينه کي څوک نه گډوي او بيا چي به يې خيال د خپلي خور و
 خواته ولاړی، چي دا مسکينه خو ټوله ورځ په کور کي بنده وي، نه
 له چا سره ليدل کتل کوي او نه له چا سره خبري... نه له کوره بهر را
 وځي او نه موږ د فون کولو ازادي ورکړې ده، فقط په ټيلي وژن کي
 ډرامې گوري او يا چي يې کله خوښدي کور ته راسي، نو له هغو سره
 خوشحاله وي. بيا به يې سوچ و واهي او له ځانه به يې پوښتنه وکړه،
 چي دا موږ له خپلو نجونو سره ظلم نه کوو، چي له هر څه څخه مو
 محرومه ساتلي دي. تر واده مخکي او تر واده وروسته بس په کور
 کي دننه د خدمت گاري او د کور د نوکري په حيث.. خو يو دم د
 شېر خان فکر ته بله خبره را ولوېدله، چي دا خو زموږ نجوني دي،
 چي موږ يې د بدن او ذهن پردې بندي ور ساتلي دي، بيا يې سوچ
 وکړی، چي دوی خو موږ پابنده ساتلي دي، آيا! د دوی پر سوچ او
 فکر خو بنديز نه سو لگولای، نو دا څه رنگه کېدلای سي، چي دوی
 دي د پېغلټوب مست دوران بې له سوچه او فکره تېر کړي، جنس
 خو په انساني جبلت کي شامل وي او ښځه خو بيا په مياشت کي څو
 شپې د دې جبلت په انتهايي سختو حالاتو کي وي، چي د طب له
 نظره هم د دوی خواهشات را پورته کېدل فطري خبره وي، نو دوی

د سينگار هټۍ

څه رنگه د خپل خواهش اظهار کوي. ښايي؛ دوی خپل خواهشات تر پښو لاندي کوي، يو بل ته يې بيانوي، له يو بل سره اړيکي ساتي، خوبونه ويني، خوراگونه کوي، لاسونه وهي، اتڼ کوي، که څه..
دا وخت د شېرخان ذهن ته ډول ډول سوالونه راتلل، خو د دې و شاته د خپلي خور معصومه څهره او کردار وو، چي په پټه خوله يې هر څه زغمل، ځکه شېرخان اوس نيټ ته اړ سو، چي د دې پوښتنو ځوابونه و مومي...

تر ډېر زيار وروسته يې د ښښسي فرايډې (Nancy Friday) له کتاب (Women On Top) څخه څو کرښي ولوستلې، چي عنوان يې وو:

(How Real Life Has Changed Women's Sexual Fantasies)

په دې اړه نور تفصيل ځکه نه وو، چي انگرېزان هوښياران دي، د هر شي قيمت وصولوي او د دې لپاره به د دوی کتابونه څوک اخلي او يا به په نيټ کي څوک پيسې جمع کوي او نور معلومات به بيا دوی ته په بيعه ورکول کېږي... شېرخان فقط هغه درې کيسې په ځير ولوستلې، چي پر دې پاڼه په وړيا توگه پرته وې، دی چي کله له نيټ څخه وزگار سو، نور په اضطراب کي راگير سو، دده خولومړی خيال دا وو، چي بس ځوانان خپله ځواني په سوچو او بېلاريو تېروي، خو چي هر کله د پېغلو پر جنسي خيالاتو، د دوی په پټ عمل او کارونو خبر سو، نو غوږونه يې ونيول او کاهښت يې نور هم زيات سو، ده غوښتل، تر دې له مخه چي نجوني خپلي گوتي په تور پوري کړي، په کار دی، چي موږ د دوی د ښه مستقبل او واده لپاره په عمل گوتي پوري کړو.

شېر خان ورځ تر بلي د خور د واده او د خپل مستقبل په اړه فکر جن کېدی، د ده مخته لوی خنډ د ده غربت وو. د ده شوق که هر څو ده تر پښو لاندې کاوی، خو د ده دننه شېر خان په هيڅ گون ساده ژوند نه خوښاوی. د ورځي پنځه سوه روپۍ او د مياشتي لس زره روپۍ چي ټولي پنځه ويشت زره روپۍ مياشتنۍ تنخواه جوړېدله، دومره نه وه، چي د دوی دي د خور د واده کړدار او سره زر په جوړ کړي. د مور دايمي ناروغي، خلور پنځه زره هره مياشت د هغې پر دارو درملو گارېدلې، د کور خرڅ، د اوبو، بجلۍ او گېس گران بلان... شا او خوا چي به يې وکتل، هيڅ بله اسره يې نه ليدله، د خور د پېغلته اوبړدېدونکي دوران اوس شېر خان نور نه سو زغملاي، ولي چي هري خوا ته د فتنو وبا را الوتې وه، دويم دا چي د مور صحت يې پر داسي حال وو، چي که خدای مه کړه؛ په دې څه وسو، نو خور به يې چاته پاته کېږي، هم دې غمونو ورځ تر بلي شېر خان خوراوی، نن يې هم له همدې غمه د يارانو په مجلس کي په لومړي ځل د سگرېټ څو کشه و وهل، ملگري ورته حيران سول، چي پر هر څه ستونزو او سترو سربېره هم شېر خان کله د نشې لوري ته پام نه وو اړولی... اوس د شېر خان و مخ ته څو لاري وې، چي يا خو هغه آفرونه و مني، چي په هغوی کي ښه نوکري، ماډلنگ، اداکاري او د شوبز دنيا وي او يا د بل داسي چا سره نوکړ سي، چي هلته تنخواه زياته وي او يا کوم بل ښار ته د نوکړۍ لپاره ولاړ سي، يو پټ خيال دا وو، چي د ده د سکول يوه بدمرغه دوست ورته ويلي وو، چي په دې کار کي په لږ وخت کي ډېري پيسې گټل کېږي... همدې سوچونو شېر خان د ژوند پر يو داسي چارسو درولی وو، چي ده د را روان ژوند په هکله هيڅ ډول فيصله نه سواي کولای. د ده ځواني او فکرونه دومره پخته نه وو، چي د ځان او کور په هکله کوټلې فيصله

د سينگار هټۍ

و کړي او دا پړاو هم هغه وي، چي ځوانان له خپلي لاري څخه
بنکېږي... يا يې بخت بيداره سي، ده ته اوس د خپل پلار ياد او د
هغه لارښوونه هر وخت تر سترگو کېدله. ده هم غوښتل، چي د ده
نور وروڼه وای، نو د ده وېره به په درنه وای. که څه هم د ده دوستانو
ده ته هر وخت ښې مشورې ورکولې، لکن هغوی د ده په پټ راز
خبرتيا نه درلوده.

تر ښه ډېرو فکرونو او سوچونو وهلو وروسته دی يوې فيصلې ته و
رسېدی، چي د خپل ژوند د فيصلې مخته د خور د کوزدې او واده
کار په مخه کړي او د دې لپاره چي هره سترې مخته راځي، دی به
يې پر ځان باندي وړي.

.....

د شېر خان په خوښه ده ته نن د يوې فلمي اېډورټايزنگ کمپنۍ
ډايرېکټر فون راوکړی...

ما وختي لا درته ويلي وو، چي له موږ سره کار وکړه..

نو ستاسو د کار نوعيت به څه وي...؟

شېر خان په نرمي ورغبرگه کړه...

بس هيرو به يې هيرو..

خو آخر دا به څنگه کار وي...؟

ډرامې، ماډلنگ، سټېج شو او نور...

د ډايرېکټر په لهجه کي اعتماد وو..

او نور... به څه څه وي...؟

بس پيسې به وي، گلېمر به وي، ستا ډيمانډ به وي..

زما ډيمانډ څه لپاره؟

شېر خان په معصومانه انداز پوښتنه وکړه...

گوره شېر خانۀ! دومره ساده مه جوړېږه...

په دې کي د سادگۍ څه سوال دی، زه په دې فيلډ کي ناولده يم.

گوره؛ ته چي مشهوره سې، نو د معاشرې هر يو فرد به ستا د دوستۍ خواهش لري او خاص کر پېغلي نجوني خو به درپسې مري...

پېغلي نجوني...

شېر خان يو سوړ اسوېلی وکيښ، خو ډايریکتر يې په ځان نه کړی پوه او ژر يې ورته وويل:

ما ته به تنخواه څومره را کوی...؟

ساده گلۀ! په دې کار کي تنخواه نه وي، چي څومره کار کوي؛ د هغه به معاوضه در کول کېږي...

خو آخر دا به څومره وي؟

چي څومره مشهوره کېږي؛ هغومره به دي تنخواه زياتېږي...

د ډايریکتر دا آخري خبري شېر خان لږ شکمن کړی او په چټکي سره يې پوښتنه ځنې وکړه...

زه پوه نه سوم.

پوه به سې، چي دې ميدان ته راسې، د هر ډايریکتر خپل خپل رېټونه وي، خپل خپل پرستېج يې وي...

شېر خان يوه بله پوښتنه په ډېره سادگي ورڅخه وکړه.

د ورځي به څو گھنټې کار وي...؟

هاها.. ته ډېر ساده يې...

د ډايریکتر کړس کړس خدا شېر خان لږ شکي کړی، خو بيا يې بيرته په چټکي سره ورته وويل.

اصل کي زما کور يوازي دی، زه له شپې بهر نه سم پاته کېدلای... نو دا به څنگه سي...؟

شېر خانۀ! دا مسخرې نه دي، په شپو شپو شوټنگ، له کوره ورک،

د سينگار هټۍ

ناخوبي، سترپيا.. دا د دې شعبي بنيادي لوازمات دي.
ډايريكټر صاحب! زه هر څه كولو ته تيار يم، لاكن خپله خور او مور
د شپې يوازي نه سم پرېښوولای..

.....

پر ټولو سترپياوو سربېره هم شېرخان سينگار هټۍ ته پوره وخت
ورکړی وو، چي تر اوسه پوري دا د ده لپاره يکي يوازي د معاشي
گټو ځای وو، چي د کور گذران يې په کېدی او د ده د فېشن او
خواهشاتو پوره کولو لاره هم. دلته هره ورځ هغه ډول گڼه گڼه وو،
خریداری، د دکان د مالک معاشي پرمختگ او د شېرخان له
وجهي د ژوند مېله تازه وه، که څه شېرخان به د سترو له کبله کله
کله په ځان گوتي نه وهلې، خو د ده قدرتي حسن دی لکه غمی هر
وخت ځلوی، نن غرمه چي يخ هم زیات وه، د چاوښۍ يوه پوځي
گاډۍ راغله، د دوی د مارکېټ مخته و درېدله، دوه عسکر د
مارکېټ په گېټ کي و درېدل او د کرنل ځوانه زمانه مېرمن له
موټره را کښته سوه، سيخ سيدها د سينگار هټۍ ته ور ننوتله.
ښايي؛ دا د دې دويم يا دريم وار وو، ژر ژر يې لږ د مېک اپ سامان
خوښ کړی او بيا يې شېرخان ته ور غبرگه کړه...

ما تا ته اول هم ويلي وو، چي ته ډېر مست يې...
مېډم؛ تا په ما کي کومه مستي احساس کړې ده...؟
په هغه ته نه پوهېږي...
نو ته ما په پوه کړه...

شېرخان د مېک اپ سامان په الماری کي پر خپل ځای
کښېښووی.
ته دلته رانژدې سه، چي زه دي پوه کړم..

شېر خان پر کاوټر لاسونه کښېښوول او مېډم ته يې سترگي په
سترگو کي ور ښخي کړې..
اوس ووايه؛ تاڅه ويل؟
ما ويل؛ ته ډېر مست يې..
هغه څنگه؟

زه چي تاته گورم، ستا له هره اندامه څخه مستي را اوري...
نه مېډم؛ ته پوه سوې نه يې، نن په اصل کي ډېر يخ دی، ما ځان
داسي سره پېچلی دی او نن په ښار کي گېس هم کم دی..
راځه له ما سره.. داسي به دي گرم کړم، چي ټول يخ به دي له بدنه
ووځي.

نه مېډم، ډاکټر راته وايي...
ډېره گرمي ستا بدن لپاره ښه نه ده،
شېر خان د پند په انداز خبره ور غبرگه کړه..
زه به ستا پر بدن لکه واوره داسي واورېږم..
ته خومي نه يخ ته پرېږدي او نه گرمي ته، مېډم..
شېر خان لږ مسکي غوندي سو..
مېډم ته دې نړۍ خدا ډېر خوند ور کړی او خپل ښی لاس يې د ده
پر نرمو لاسو ور کښېښووی، چي د خوښۍ يو نامعلوم غوندي
احساس ورته وسو او سوکه يې ورته وويل..
شا او خوا خلک ولاړ دي، زما دلته درېدل له خطري خالي نه دي،
کور مي يوازي دی، کرنل هم په دوره تللی دی، ما ويل؛ راځه له ما
سره...

لاکن مېډم د څه لپاره... زه خو دلته په کار لگيايم..
ستا کار به زه در وکړم او زما کار به ته راوکړې..
.....

د يخ له كبله نن گاونډي د كاندار نقيب الله د لاندي بنوروا له كوره را غوښتې وه، خلور كاسې يې تر خولې پوري ډكي جوړي كړي وې او خپل نژدې شا او خوا ملگري يې را وبلل، د سينگار هټۍ ته راغلي، د دكان مالک ظاهر شاه ته يې وختي لاست كړی وو. دواړو په گډه و شېرخان ته وويل، راخته؛ نن به د يخ اثر د گرمي بنوروا په خوړلو لېري كړو...

شېرخان د ظاهر شاه خبره و منله او له دوی سره روان سو... پر خونی نقيب الله ډېر كوشش وكړی، چي د شېرخان تر څنگ كښېني، خو د ظاهر شاه او گل باران په مابين كي شېرخان داسي جوخت كښېنستی، چي نقيب الله د هر څومره كوشش باوجود هم هلته ځان ځای نه كړی، ځكه نور اغلي او مخامخ ورته كښېنستی او سترگي يې په شېرخان كي ښخي كړلې... د ناز خو يې دا حال وو، چي يوه گوله به يې خپله كوله او دوه واره به يې د لاندي غوښه د شېرخان خوا ته ور اړوله، گل باران چي په مسخرو كي يې ثاني نه وو، و نقيب الله ته وويل:

زويه! د كوشنيوالي يار دي زه يم او مهرباني دي پر شېرخان ډېره ده...

نقيب الله چي حاضر ځوابه وو، ور غبرگه يې كړه. دی ځوان دی، ضرورت يې لري، يخ يې كېږي، په تود به سي، تا خو هسي هم ډېري غوښي خوړلي دي... په غوښو خوړلو كي خو ته هم تر چانه يې كم... دوی ته دي حال و وایم.

گل باران نقيب الله لږ جذباتي كړی... د غوښو خوړلو خپل خپل وخت او خوند وي...

نقيب الله بلي خواته د موضوع وړلو هڅه وكړه..
هو؛ زويه! د مرغانو او حيواناتو غوښي خو موږ هر وخت خورو او خوند
پر اخلو، ته خو د انسان د غوښو شوقين يې.
گل باران ناشوده ټوکه پر وکړه.
د دوی د بحث په مابين کي ظاهر شاه لالا ور ولوېدی او ورته و يې
ويل:
تاسو دا کوم لا حاصل بحث را اخستی دی، پرېږدی؛ دا گرمه گرمه
ښورواو خوری، درخڅه سړېږي..
هو؛ ظاهر لالا! زه هم دا وایم، خو نقيب الله په دې عمر کي لا هم نه
سړېږي او د غوښو طلبکار دی.
گل باران بيا ټوکه وکړه...
شېر خان و خپل مخ ته پروت د لاندي سپين لم و نقيب الله ته ور
واړاوه.
گل باران له شېر خان څخه پوښتنه وکړه، دا غوښه دي ولي ورکړله.
خو تاويل، چي دی د غوښو ډېر شوقين دی.
هو واقعي؛ د غوښو شوقين دی، خو سپينه غوښه بيا پر بوی نه
پرېږدي..
شېر خان لږ ډاډه سو، گل باران او نقيب الله يو بل ته سره و کتل او په
سترگو سترگو کي سره موسک سول، پر ماحول لږ خاموشي خوره
سوه. د مارکېټ ملگرو پر ښورواو ډېر خوند اخستی وو، نقيب الله چي
څه رنگه سپين لم نوش جان کړی، نو گل باران و شېر خان ته و
ويل..
ستاسو همسايه نقيب الله توره غوښه هم نه پرېږدي..
د شېر خان و مخ ته يو تور خچوکی پروت وو، هغه يې هم و نقيب الله
ته ور مخته کړی...

د سينگار هټۍ

دې پلا گل باران پر شېر خان ټوکه وکړه.
 تاسو څه يو بل ته سپيني او توري غوښي لوروی، موږ مو تر مابين
 محروم پاته کړلو..
 شېر خان د ډېري سنجيدگۍ او پوهي باوجود لږ ساده وو، د ده په
 رموز پوه نه سو او گل باران ته يې وويل..
 ما ډېره غوښه و خوږه، نقيب الله لالا خپله برخه ما ته را کړې وه،
 ځکه ما بيرته ور واپس کړه..
 گوره؛ ستا خو په دې سر خلاص سو، چي نقيب الله لالا "په قول ستا"
 و تاته خپله غوښه پېرزو کوي..
 هو؛ گل باران لالا! زه خواحسان فراموش نه يم.
 نو که کله ده له تا څخه ستا غوښه و غوښته، ستا ځواب به څه وي.
 گل باران د پاڅه کوني پر چم خبره ور تېره کړه...
 گوره، گل باران لالا؛ زه پخپله د پسه غوښه کمه کمه خورم، د
 چرک او ماهي غوښه مي خوښه ده، زه به يې کورته پخه کړم، چي د
 ده خوښه وي، هغه ډش به د يخ په ورځ راوړم او نقيب لالا ته به لويه
 برخه پکښې ور کړم.
 ټولو ويو بل ته په حيراني سره وکتل...

د وخت په تيرېدلو سره د شېر خان تجربه او مشاهده هم زياتېدله او
 د حقيقت او گمان نړۍ ورته نوره تابانه او روښانه کېدله.
 د ټولني د وگړو کردارونه او رويې د انسان هر حس بيداروي، خو د
 ځوانۍ، دولت او حسن نشه په دې پوهنه کي لږ ځنډ او ځنډ اچولای
 سي. شېر خان که د حسن او ځوانۍ نشه په مغزو کي لرله، خو د ده
 غربت به دا نوري نشې لږ را کمي کړي وي او همدا د ده بخت وو،

ځکه چې ده ته يې د حقيقت د لاري درک ورکولای سو... زياتره ځوانان چې ځواني، حسن او دولت ولري، د هغوی ژغورنه لږ ګرانه وي او که چېرې يوازي ځواني او دولت له چا سره وي، نو هغوی هم په اسانه له يوې لاري نه سي را ګرځېدلای. د شېرخان په مغزو کې چې به کله کله نورو غوښتنو او جذباتو سر را پورته کېږي، نو د مور او خور تربيت او ذمه واری به دی له بلي لاري را و ګرځوی. کله چې به يو بل چا شارټ کټ لاره ور وښووله، نو د مخلصو ملګرو لارښوونې به دی له هغې لاري را و ګرځوی، خو له نورو سره د ده تر اوسه پورې په دې سر نه وو خلاص سوی، چې په ټولنه کې د نورو بلاوو او مصيبتونو په پرتله جنسي لوږه ولي په دومره ژوره توګه پنبې لګوي او هر دويم کس ولي د ده له لاري د خپلي لوږې احساس څرګندوي... آيا! دا داسې لوږه ده، چې فقط په يوه يا دوو نه خړوبېږي، د دې لپاره به هر کس د خپلي ونډې خيرات کوي، که يا، يوازي د شېرخان شا او خوا ماحول له ده څخه دا توقع کوي.. له همدې پوښتنو د ځواب او په دې حالاتو د خبرېدلو لپاره دی و هغه طبي او اصلاحي سمپوزيم ته ډېر خوش بينه وو، کوم چې دوې ورځې وروسته د ډاکټر نادر خان د څانګې له خوا په سرکاري روغتون کې رابلل سوی وو او په دې کې هغو ټولو کسانو، تنظيمونو او ډلو ته بلنه ورکول سوې وه، څوک چې په څه نه څه حواله له دې موضوع سره اړوند وي، په دې سمپوزيم کې اړوندو کسانو ته د دوو نورو ملګرو د شرکت اجازت هم وو. شېرخان پر خپل وار خپل خوږ دوست واجد او نثار ته هم ويلي وو او له ځانه سره يې تيار کېږي وو، چې په سمپوزيم کې به هره ډله په خلاص مټ پر هر کېس باندي خپله رايه او مشورې ورکوي او په ګډ بحث کې به هم برخه اخلي.

د شېرخان مور ته نن پروين نرسي فون را کړی وو او د دې د صحت او روغتيا د پوښتني په څنگ کي يې زياتي پوښتني د شېرخان په اړه کړي وې. ماخستن چي شېرخان کور ته راغلی، نو مور يې د پروين د فون او خبرو په اړه ورته و ويل... تر دې مخکي چي شېرخان به خبري ته خوله جوړوله، فرزاني په چټکي سره وويل: موره! ته نو څه د شېرخان خوښه پوښتې، ښه ښايسته پېغله ده، نو کړي لري، اخلاق لري او کور ته به ستا علاج کوي، بس يوه ژبه يې زموږ نه ده، نو څه وسو، زما او ستا اردو زده ده، زه به پښتو هم ور زده کړم... بس موري ته هو کړه، شېر لالا پرېږده او خوښه يې پرېږده... لېونۍ! ما لومړی هم تا ته در خلاصه کړې ده، چي ستا لاسونه مي نه وي در سره کړي، زه تر هغو هيڅ نه کوم. شېرخان په ډېر ناز د خور ځواب و وایه. ته خو يو وار هو... وکړه، موږ به کوزده وکړو، نوري خبري به بيا گورو...

فرزاني! يوازي د کوزدې خبره نه وي، له کوزدې سره ډېري خبري تړلي وي. ته داسي وکړه، ورسه، ډوډۍ تياره کړه، زه به له شېرخان سره خبره وکړم...

مور فرزاني ته په ډېره خوږه لهجه وويل. دا خوارکۍ په څه خبره ده، چي موږ له کوم کړاو سره مخامخ يو، مور يې په حسرت او ارمان سره و ويل او د شېرخان خوا ته يې سترگي وړ واپولې.

موري! زما دا شعر ډېر خوښ دی او دامي د ژوند مرام ټاکلی دی... کوم شېر... زما شېرخانه! هر شېر زما زوی شېرکی دی، زه نور شېران څه کوم...

موره! شپږ نه شعر شعر...

ښه؛ نو دا بيا څنگه وي...

ته غوږ ورته ونيسه، دې شعر ته.

که اسمان دي د زمري په خوله کي ورکړي

د زمري په خوله کي مه پرېږده همت

هو؛ زويه! زه چي تاته گورم، نو نيمی پاته نه سم، ستا انا دي خواره

خستکه سي، چي په تايي...

نه موري! دا به زما په نصيب کي ليکلي وه، هغه خوار کي خو په

ذهني توگه هم سمه نه وه...

دا خو زما قصور وو، چي ماته کور ته پرې ايښی وې او زه د پلار کره

کوزدې ته تللې وم...

موره! نو څه وسو، که د ژوند يو اړخ د سپرې کي سي، نو نوري هم

ډېري لاري سته، پر هغه هم تگ کولای سو...

خو زويه! زما هم ارمان وو، چي...

د مور تر سترگو او ښکي رواني سوې.

موري! ستا ژړا ما همېشه غوړوي، چي زه ځان پوره گڼم، نو ته ولي

ځان کړوې...

نه زويه! له تاسره زموږ د ټوله کور ارمانونه تړلي دي، که چېرې

خدای يو دوه وروڼه درکړي وای، نو، موږ به ولي دومره خوار او زار

وای...

موري! خوار دي زموږ دښمن سي، ما د کوم شي د کمي احساس

تاته درکړی دی، چي زړه درلږ سي، د خدای راکړي هر څه درته

راوړم...

هو؛ زويه! ستا احسانونه موږ څنگه هېرولای سو، خو ستا دا يوازي

ورځ نه سم برداشتولای...

د سينگار هټۍ

موري! لږ صبر وکړه، چي فرزانه د خپل کور مېرمن کړو، بيا به دي حج ته بوځم او دا ارمان به دي هم در پوره کړم، که خير وو...
وي زويه! دا بخت بيداره نه بولم، چي زه دي پر دې حال حج ته ولاړه سم.

موري يې د ډېري مايوسي په انداز کي وويل.
موره! خداي مهربانه دي، ستا صحت به ښه سي...
هو؛ موري! پروين ور پنداره به هم حج ته در سره ولاړه سي، چي هلته دي خدمت هم وکړي او ثواب هم...
فرزانه له دې خبري سره سمه دستر خوان په لاس خوني ته را ننوتله...

هو، هو؛ زموږ نوي اخښي به هم خپله...
شېر خان لا خبره نه وه پوره کړې، چي فرزاني يې خبره ور غوڅه کړه او ورته ويې ويل، نوې ناوې حج ته نه ځي، هغه خو...
نوبيا ته ولي پروين پر موږ پينه کوي...
شېر خان په چټکي ورته وويل
هغه خوبه د مور درملنه کوي...

.....

شېر خان، واجد او نثار سهارنډه بجې د روغتون لوی تالار ته ځانونه را ورسول، دلته د دوی هر کلی ډاکټر نادر او د هغه ملګرو وکړی. د نن په طبي او اصلاحي سمپوزيم کي سل ته نژدې ګډون کوونکي او تر شلو پوري پوهانو ګډون درلودی. ډاکټر نادر د سمپوزيم د پيل وينا په دې ټکو وکړه.

ټولني ته د يوه نوي شي راتګ د بدلون لاري مومي، خو د هر نوي شي تر راتګ مخکي د ټولني د وګړو فرض جوړېږي، چي هغه ونوي شي

ته له هري زاويې څخه وگوري او پر ټولنه باندي دهغه شي د مثبت او منفي اغېزو په اړه لټون تر سره کړي... که چېرې په لومړي سر کي موږ دهغه راغلي نوي شي په اړه معلومات نه ولرو او هغه بهي لکامه پرېږدو، نو دهغه بيا داسي خطرناکي نتيجې راووځي، لکه د څه په اړه چې د نن ورځي دا سمپوزيم را بلل سوی دی. موږ طبي پوهان چې نن سبا له کومي بلا سره مخامخ سوي يو، هغه زموږ پر ټولنه باندي د نوي ټيکنالوجۍ په راتگ د بهرنۍ نړۍ او کلتورونو د هغه جنسي آزادۍ يا بېلارۍ اغېزې دي، چې زموږ ټولنه يې زغم او په ټولنيز کړه وړه کي د ځايولو توان تر اوسه پوري نه لري. دغه جنسي آزادۍ زموږ پر ټولنه داسي بد اغېز ولي وکړي، چې موږ ورته گوته په غاښ نيولي پاته يو...

موږ به په لومړي سر کي هغه څو کېسونه تاسو ته وړاندي کړو او د هغو طبي وجوهات به ولټوو، تر هغو وروسته به تاسو "چې د ټولني د هر ډگر خلک په دې سمپوزيم کي گډون لري" د دې سياسي، کلتوري، معاشي، مذهبي، اولسي او نفسياتي اړخونه را په گوته کوي او دهغو وجوهات به را په گوته کوي او د هوارولو لاري به يې را بښي... تر هغه وروسته به بيا موږ له دې څخه په اخذ د خپل نوي نسل د ژغورني لاري لټوو.

موږ هره ډله له يوولس يوولس کسانو څخه ياني طاق مو جوړه کړې ده، ټولو ډلو ته به جلا جلا پوهان دا کېسونه وړاندي کوي او په وروستۍ برخه کي به د دې پايلي را يو ځای کوو...

خو يوه خبره دلته کول راته بېخي اړينه او ضروري ښکاري، چې... دا ټول کېسونه زموږ د خپلي ټولني دي، په دې کي هيڅ ابهام نسته او دا هر کېس دومره عام دی، چې په هره سيمه، کلي او ښار کي موندل کيدای سي، البت موږ د يو انسان او ناروغه نوم، شناخت او

سيمه د طبي قانون له رويه له بل چا سره نه سو شريکولای، ځکه داد هر کس آئيني حق دی، چي د هغه شناخت دي بل ته و نه کړل سي...

د ډاکټر نادر له وينا سره سم ټول ګډون کوونکي خپلو خپلو ټاکل سوو ډلو ته ورسېدل، شيرخان او د ده ملګري واجد او نثار د اوو نورو ملګرو سره راغلو شا او خوا پر ګډي مېز باندي را کوږه سو. په خوش قسمتي سره د ډلو په بهير کي ډاکټر نادر پخپله د دوی د ډلي په برخه رسېدلی وو، چي هغه به له دوی سره دا کېسونه شريکوي. ډاکټر نادر له خپله ځانه سره لپ ټاپ او څو فاي لونه پر ټېبل کښېښوول، تر رسمي پېژندګلوي وروسته ډاکټر نادر پر لومړي کېس داسي روڼا واچوله...

دا پنځه ويشت کلنه نجلۍ د درې بچيانو مور ده او د څلورم بچي د زېږېدو پر مهال د ډېري ويني بهېدلو له کبله ورته د ويني د لګېدلو امر وسو، چي کله يې د دې وینه ټيسټ کړه، نو په هغه کي د اېډز (Aids) د خطرناکي ناروغۍ موجودګي ښکاره سوه. دا خبره پر دې او د دې پر کورنۍ لکه د ګولۍ ټک داسي وه، شريف او معتبره خاندان په کلي کي اوسي، خو د غربت له کبله يې خاوند د بل ټرک چلوي او پنجاب ته په شپو شپو ورک وي، چي کله موږ د دې د خاوند تپوس وکړی، نو هغه له وهمه راڅخه پټ سو او د دې ناروغي بچي هم ژوند له لاسه ورکړی.. او

د دې پوښتورګي (بډوکي، ګردې) د زياتي ويني بهېدلو له امله اوس ناکاره سوي دي او دا غريبه به د تل لپاره د بل په اسره پاته وي...

د ډاکټر نادر پر دې رپورت باندي ټول ګډون کوونکي حق حيران سول، يو جذباتي سياسي کار کوونکي وويل، زموږ په سيمه کي نه

کارخانې سته، نه پېمونه، د ډوکۍ له کبله مو د ټولي سيمي باغونه او زراعت وران ويجاړ دی، ځکه د نورو صوبو د ابادۍ په خاطر زموږ ځوانان په شپو او مياشتو ژوند هلته تېروي او يو شمېر خليجي هېوادونو او ايران ته ځي او هلته په کلونو کلونو د مسافري شپې سبا کوي، هلته څه کېږي او دا ځوانان هلته څنگه گوزاره کوي، موږ ټول په دې خبر يو، نو داسي ناروغي د سياسي عدم مساوات له کبله پېښېږي...

ښاغلی واحد چي ډېر سنجيده او پوه کس وو، و برخه لرونکو ته يې خپله رايه داسي څرگنده کړه...

جنسي تنده د هر انسان په فطرت کي اخېل سوې ده، ځکه جنس د هر انسان بنيادي حق دی، تر واده مخکي چي څوک د دې په خوند خبر نه وي، نو هغه صبر کولای سي، خو تر واده وروسته نارينه پر خپلو جذباتو باندي په گرانه قابو ميندلای سي، په شپو شپو له کوره لېري پاته کېدل دوی دې ته اړ کېږي، چي لاس او پښې و غځوي او د هغه نتيجه موږ په دې شکل کي وينو، چي د نارينه ژوند خو په دار سي، اوس د دې معصومي مېرمني يې څه قصور دی، چي په دې بدمرغه ناروغي کي را گېره سوه او خدای خبر چي د دې خاوند او دې پخپله به دا ناروغي و کومو بې وزلو ته ور اړولې وي، دا خو دومره خطرناکه ناروغي ده، چي په خدای باور وکړی، چي په نوم اورېدلو يې هم د سړي پر بدن د بدمرغۍ خپې راځي...

د نفسياتو د يوه پوه ځوان رايي ټول گډون کوونکي نور هم له حيراني سره مخامخ کړل..

د اېډز مرض چي په هر چا پوري سي، نو په نفسياتي ډول هغه.. هغه وخت نيمی نه سي پاته، ځکه زموږ په ټولنه کي د دې مرض اخستلو صرف يوه لاره خلکو ته معلومه ده او له نورو لارو چي دا ناروغي

د سينگار هټۍ

پېښېږي؛ هغو ته موږ پام نه دی کړی او نه په خبر یو... دا خاموشه وایرس په دومره تېزي سره زموږ په ټولنه را ګډه سوی دی، چي کله کله د انسان پر خپل ځان هم شک پیدا سي... د اېډز له مریض څخه خلک ځکه لېري ځغلي، له هغو سره ناسته ولاړه، له هغو سره مجلس، قربت او دوستي ته د چا زړه نه کېږي، ځکه یې ناروغه د تنهایی او ناروغۍ پر داسي چارسو ژوند له لاسه ورکړي، چي د تنهایی، بې وسي او بدنۍ داغونه هم له ځانه سره ملګري کړي... د معاشیاتو پوه چي ښه ښاغلی ځوان وو، وویل؛

غربت د هري ناروغۍ مور ده، پر نړیواله کچه باندي د جنسي خواهشاتو د پوره کولو چي کومي ټپکانې سته، په هغه کي د هري ښځي او نارینه په باقاعده ډول معاینات تر سره کېږي او دا تر هرو څو میاشتو وروسته بیرته تر سره کېږي، چي هر یو هلک او هره نجلی له ناروغۍ څخه پاک پاته وي، نو تر هغه وروسته هغوی ته د جنسي اړیکو د ساتلو سرټیفکټ ورکول کېږي او بل نن سبا په محفوظه او خوندي توګه د جنسي اړیکو لپاره هر څه موجود وي، خو د غربت ځپلي ټولني یوه المیه دا هم ده، چي غریبان د غربت له وجهي د خپل بدن په سودا خپل ځان، نس او کور ساتي، د دوی ګټه دومره لږ وي، چي هغوی دا طبي حفاظتي لاري د کم علمۍ یا مجبوری له وجهي نه سي پوره کولای او نه د حکومت پر دوی باندي کنټرول وي، ځکه دوی پخپله هم په ځان نه وي خبر... زه که له تاسو سره د معاشي بدحالی حال شریک کړم، نو ستاسو زړونه به وچاودي...

شېر خان چي تر اوسه خاموش ناست وو او دا هر څه یې په غور اورېدل، ده ته خپل دوست نثار کرار و ویل، چي زه یوه پوښتنه وکړم؟ تر دې مخکي چي شېر خان ځواب ورکړي، ډاکټر نادر یې

خبره واورېدله او ډاډ يې ورکړ، چي هره خبره کولای سي...

نو نثار خپله پوښتنه داسي وکړه، چي:

ډاکټر صاحب! دا خو ځوانان دي، چي له کوره ورک دي او نور
ځايونه لاس او پښې غځوي، خو د دوی مېرمني يا کوروداني هم
جنسي خواهشات لري، هغوی خپل جنسي خواهشات څه رنگه پوره
کوي...؟

ډاکټر نادر په سنجيدگي سره ورته وويل:

ښکاره خبره ده، چي هغوی هم خپل انساني خصلت لري. لکه د نورو
ځايونو نجوني چي زموږ د ځوانانو غوښتني ور پوره کوي، دغه ډول به
هره ښځه څه نه څه هڅي ضرور کوي.

د نفسياتو يو پوه بيرته را مخته سو او ويې ويل:

زموږ د ټولني د شرافت پيماني اوس لږ څه تشي سوي دي. موږ
ښايي؛ نن د هلکوانو پر جنسي موضوع بحث کوو، که چېري زموږ د
ښځو د جنسي اړيکو په هکله څېړنه وسي، نو کېدای سي، چي تر
دې هم زياتي خطرناکي نتيجې او خبري ښکاره او مخ ته راسي...
د نثار يو وار بيا د مزاح حس را بيداره سو او ډاکټر نادر ته يې وويل:
گوره؛ تاسو خو پوهان ياست، تاسو مسخرې او شعرونه نه خوښوي،
لاکن موږ خو معاشره کي خلاصه خوله خبري کوو او دا خبري او
شعرونه دومره خلک خوښوي او خوند پر اخلي، ځکه که ستاسو
اجازه وي، نو زه به د دې موضوع په هکله يوه مشهوره ټپه ووايم...
هو؛ ته دا ټپه يا شعر ووايه، وروسته به زه بل کپس را مخته کړم...
نثار و شپږ خان ته وکتل او بيا يې کرار ورته وويل...

دوی خو به ځوانه بدوي...؟

هغه ځواب ورکړی، چي زه څه خبر يم، چي ته څنگه شعر او ټپه
وايي، خو ډاکټر نادر اجازه درکړه، چي ويې وايي.

د سينگار هټۍ

زموږ بڼځي و خپل خاوند ته چي د کوره هر وخت لېري وي، د عبرت
لپاره دا ټپه وايي...

ته خولا بڼه يې خړه به وکړې بده خو زه يم چي...
ټولو گډون کوونکو يو بل ته په حيراني سره وکتل...

.....

ډاکټر نادر دويم کبس په دې تورو پيل کړی...
دا پنځه شپېته کلن حاجي... زامنو له خپله کوره شړلی دی، له بده
مرغه د ده ټوله ځواني په امرد پرستي کي تېره سوې ده او اوس په
دې عمر کي هم ځوانان هلکوان له ځانه سره گرځوي. د ده د زامنو
ویناده، چي دی يې پر ځان... معنا...

د ډاکټر نادر سره ژبي او تورو ياري نه کوله، خو تر لږ سوچ وروسته
يې وويل، چي دی مفعول وي...

ډاکټر نادر وواجد ته وکتل او ورته ويلي ويل،
چي اوس جمله سمه سوه،

هغه ورسره د منلو سر وښوراوی...

ځکه ډاکټر مخ ته خپله خبره داسي جاري و ساتله..

د ده زامن وايي، موږ عزت دار خلک يو، لوني، لمسياني او نږندي مو
په کور کي دي او دی پرېدی لنډهر هر وخت کور ته راولي..
ډاکټر نادر لږ په سنجيدگي سره څرگنده کړه:

دې سپين ژيري په ټولنه کي لوړ مقام درلودی، دننگ او جنگ او د
قلم او مېړاني خاوند وو، په مېډيا او کانفرنسونو کي به د ده ژبه او قلم
لکه طوطي داسي رغېدل، خو د بد صحبت له کبله دی په دې
مجلسونو کي راگېر سو. اوس چي ډاکټرانو پوښتنه ورڅخه وکړه،
چي ته ولي دا کار کوې...؟

ځواب يې دا دی، چي زما د بوا سږو ناروغي ده او هغه په بل څه نه ور کېږي، خو طب دا وايي، چي د بوا سږو ډېر اسانه اړېشن او علاج دی، چي د انسان ټول تکليفونه ور ختموي...

د نفسياتو ماهر د دې کېس په اړه وويل،

چي د جنس په اړه د خوند اخستلو د هر چا خپله خپله پيمانه او معيار وي، خو دا خبره يقيني ده، چي څوک هم د امر د پرستۍ په ناروغي اخته سي؛ په هغوی کي د دواړو خواوو برخه اخستل کېږي، معنا لومړی فاعل او بيا مفعول هم جوړېږي، چي د لذت معيار د يو چا وټاکل سي، هغه د ژوند په يو پړاو کي هم بيا له دې نه راگرځي، خو په سپين ژير توب کي چي د دوی د فاعل جوړېدلو توان له منځه ولاړ سي، ځکه نو د سترگو دا وېرې خپله تنده بيا داسي ماتوي، چي ځان ورته مفعول کړي او زياتره بيا دوه هلکوان خپل و منځته په امر د پرستي لکيا کوي او دوی ته په کتلو سره خپل خپل خوند ځنې اخلي... لاکن په نفسياتي توگه دا کس داهېر کړي وي، چي په دغه عمر کي د ده پر وېرو نوري کومي ذمه دارياني وي... د ځوانانو بېلاري خو ټولنه تر يوه حده پوري زغملای سي، خو د بودا توب حرکتونه هيڅ څوک هم نه زغمي. نفسيات پوه يوه جالبه خبره داسي وکړه، چي د کوم سپين ژيري مېرمن د ده خواهشات په لوی عمر کي نه سي ور پوره کولای، نو دا سپين ژيري بيا په نورو هلکوانو خپله جنسي تنده ماتوي او دوی زياتره هر وخت د ټولني له خوا تر ټل کېږي هم او د ناروغي تر جنسي زياته نفسياتي وي...

د معاشياتو پوه حيرانوونکې خبره وکړه، چي ډېر دولت لرونکي نر او ښځي په زيات عمر کي د ځوانانو په تلاش وي او په دې عمر کي نر او ښځه دواړه ځوانانو ته مفعول وي، چي دې ته به څه نوم ور کوو؟ سياسي جذباتي ځوان و ويل، چي زموږ په ټولنه کي شعور نسته،

تعليم نسته، په زيات عمر کي پر انسان ډېري ذمه دارياني راځي... د ماشومانو روزنه، کور او جايداد کتنه، په ټولنيزو چارو کي برخه اخستل، سياسي جدوجهد او د قامي خپلواکۍ لپاره مبارزه، خو د ډېر دولت له کبله دوی هر څه شاته کړي وي او د خپل هوس د تندي ماتولو باري يې پر وږو اخستې وي.

ښاغلي واجد چي له ډېره وخته دا بحث په غور سره اورېدی، پر خپل وار وويل، چي په دې کېس کي د پيسو د زياتوب او مجبوري دواړو عنصر شامل دي، که يوې خوا ته سپين ژيري د مستي يا عاده څخه دا کار کوي، نو له دوی سره چي کوم ځوانان وي، د هغوی زړه نه ور غواړي او نه پر دې سپين ژيرو خوند اخستلای سي، هسي د خپلو معاشي مجبوريو له کبله د دوی هوس ور پوره کوي. شېرخان د دې کېس په دوران کي يوه خبره هم و نه کړه، خو داسي معلومېدی، چي دا کېس دی ډېر ترهولی دی، کله چي د نثار وار راغلی، نو شېرخان لږ و مسېدی، نثار وويل:

د سپين ژيرو دا دندې خو زموږ په خوا ډېري دي، لاکن دا د آنتيانو خبره جالبه ده، يو وخت ما په لاهور کي په يوه پارک کي واک کاوی، چي يوه سپين سرې را باندي پېښه سوه، ډېره مهربانه وه، لاکن زه د دې په مهرباني پوه نه سوم، نو ځکه پر دې مي مهرباني و نه کړله، اوس چي تاسو خبره ښکاره کړه، نو زه د هغې د مهرباني و شاته په غوښتنه او خبره پوه سوم...

ډاکټر نادر ګپه پر وکړه،

چي اوس دي څه خيال دی...

نثار هم په ګډندي ډول ور غبرګه کړه، چي
والله خيال خومي ډېر خيالور دی...

ډاکټر نادر غوښتل، چي دا څو کپسونه ژر تر ژره دوی ته وړاندي کړي او تر هغه وروسته هغه لاري ولټوي، چي ټولنه له دې وباڅخه و ژغوري، ځکه نو ده د دريم کپس وړاندي کول هم داسي پيل کړل...

دا پنځه دېرش کلن د کالج استاد دی، ښه لیکوال او شاعر دی، له بده مرغه يې د کورنۍ فيصله و منله او د اکا بدرنگه لوري يې د خور په سرۍ کي قبوله کړه، خو هغه بې تعليمه مېرمن د ده له لومړۍ ورځي څخه نه وه خوښه، نو ځکه له لومړۍ ورځي د دويم واده تلوسه ورته پيدا سوې وه او دهغه لپاره يې دلته او هلته لاسونه وهل، د څه مودې لپاره يې په يوه اين جي او کي هم کار وکړ او هلته يې له يوې بلي نجلۍ سره هم تعلقات جوړ سول، که څه هم هغه د ده تر لومړۍ مېرمن هم بدرنگه وه، خو د ده خيال وو، چي په دې ډول به زه له خپلي کورنۍ څخه انتقام واخلم... د دوی تعلقات دومره مستحکم سول، چي د پېغلي په رحم کي د ده نهال شين سو، هغه ډېري منډي ترنډي وکړې، چي له دې کيسې لاس واخلي، خو ښځه چي پر بدو راسي، نو بيا له هغې څخه په خدای پناه په کار ده، دې پېغلي هم دی مجبوره کړی، چي له دې سره نکاح و تړي... د ځوان تر وس هم خبره و وتله او دويمه مېرمن يې هم کور ته راوستله.. اوس د ښو جنگونه، د دواړو بدرنگه اولاد، دا ځوان گرد سره د ښځي له ذاته څخه بد ذوقه کړی، نو ځکه يې د ذايقي بدلولو لپاره د هلکوانو ياري شروع کړه، خروړی سپی هر چا ته خوله اچوي او تر واده وروسته انسان زړور سي، ځکه هغه په ډېرو شيانو باک نه کوي. دويم دا چي دې ځوان له نيټ څخه لڅ فلمونه هم ډېر کتل او د ده خيال وو، چي د دې فلمانو په ډول به هر ځوان دلته هغه رنگه

د سينگار هټۍ

رسپانس ور کړي، خو ده چي دلته د فلمونو په څېر دلته د څو ياري کولو هڅي وکړې...

زه دلته يوه خبره په ټينگار سره کوم...

ډاکټر نادر لږ و درېدی او د اوبو بوتل يې پر غاړه پورته کړی، نيم بوتل يې خالي کړی، د ده له څهرې او تاثراتو څخه معلومېدله، چي دی ډېر په څښم دی، چشمې يې پر سترگو سمې کړې او مخته يې داسي وويل:

موږ په ټولنه کي يوه ډېره غلطه عقیده لرو، چي زه يې بېخي نه منم او هغه دا چي هره ښايسته نجلۍ او هر ښايسته هلک دي بد کاره وي، خو د دې ځوان په مغزو کي چا دا خبره ور اچولې وه او دې خبري يې په ذهن کي ځای نيولې وو، چي دا خبره دغسي ده...

ده چي به کله يو هلک وليدی، نو پر دويمه دريمه خبره به يې هيله تانده سوه او د هغه گنده ته به يې لاس ور واچاوی، چي په دې ډول يې څو ځايه خپل سر مات کړ... بدنامه سو، جرمانه سو، د خلکو د نفرت وړ سو، ملگري ځنې بېل سول، يوازي سو، ځکه د دې ټولو وجوهاتو له کبله د شکري مريض سو او تاسو به خبر ياست، چي کله د شوگر ناروغي زياته سي، نو د انسان جنسي قوت پر زير و درېږي او له دې ځوان سره نن سبا هم دغه روان دي...

واجد د ډاکټر نادر تر وينا وروسته سمدلاسه خپله خبره داسي وړاندي کړه، چي

د خوښې واده نه کول او يا د خوښي واده نه ورغوښتل زموږ د ټولني الميه ده او تعليم يافته ځوانانو ته بې تعليمه نجلۍ کښينول دويم غم دی، هم دا غمونه چي کله يو ځای سي، نو بيا ظاهري صورت هم کتل کېږي، خو که صورت هم بدرنگه وي، نو بيا ټول عمر انسان له خپله ژونده څخه خوند نه سي اخستلای... جنسي خواهش خو د

اولاد پېدا کېدلو تر حده کيدلای سي، ولي د انسان فطرت دی، چي هر ځای او هر کله ده ته يوه موقع په لاس ورسې، نو دی د خپلي تندي د ماتولو هڅه کوي او همدغه تنده وگړی له ډېرو لانجو او ستومانيو سره لاس او گړېوان کوي..

سياسي مبارز ځوان وويل،

زموږ په سيمه کي د نجونو شمېر د نارينوو په پرتله زيات دی، ځکه ځوانان دويم او دريم واده ته رجوع کوي او دا ښه عمل په دې دی، چي زموږ د قام شمېر تر نورو زيات سي او دا به زموږ و سياسي قوت ته تقويت ورکوي... لکن زه دا خبره هم په ډاگه کوم، چي بايد په دويم او دريم واده باندي د لومړي واده يا مېرمن استحصال و نه کړي. زه او زموږ پارټۍ د هر رنگه استحصال خلاف يو...

د معاشياتو پوه په سنجيدگي وويل،

د نن سبا په دې گرانې کي دويم او دريم واده د ټولني زياتره وگړي نه سي زغملای، يوازي د واده اخراجاتو ته مه گوري، د کوشنيانو تعليم او روزنه، د هغو روزگار، د کور خرڅې پوره کول ډېر لوی بخت غواړي، نو که د لومړي واده څخه مطمئن نه وي، هغه د واده په چپه په شارت کټ لاره جنسي خواهشات په لږ بخت پوره کوي.

ناريا يو دم راو غورځېدی او په طنزیه انداز يې وويل،

يو څو دا شارت کټ لاره موږ نه پېژنو... انسان ته په کار ده، چي پر صراط مستقيم روان سي، دا زموږ د دين لاره هم ده او دين موږ ته د څلورو ودونو اجازه راکوي. د شارت کټ مطلب څو دا دی، چي انسان دي گړدسره واده نه کوي او دا څو د نجونو استحصال دی، نارينه څو ځان ته شارت کټ لاره گوري، هغه خواره نجلۍ به څه کوي، د چا په برخه چي شين او تک تور، پنډ ناسياله مېړه و رسېږي،

د نثار پر خبره بيا ټولو يوه او بل ته په طنز په انداز و کتل.

.....

ډاکټر نادر خلورم کېس په ډېره خواشيني را پورته کړی او له را پورته کولو سره سم يې و ويل، چي په کومه ټولنه کي د هلک او نجلی سماجي تعلق په کورونو، محله دارۍ، سکول يا کالج کي سره پاته نه سي؛ هغه بيا مخته د دواړو لپاره د تاوان سبب گرځي. دا کوم کېس چي زه اوس وړاندي کوم، دا يو ډېر ناياب کېس دی، لاکن دا ډول کېسونه زموږ په ټولنه کي عام دي..

دا شپږ ډېرش کلن ځوان په کوشنيوالي کي د پلار او مور د توجه نه ورکولو په سوب په غلط صحبت کي را گېر سو، د سگرېټ په نشه روږد سو او مخته بيا د زورورو خلکو په لاس کښېواتی، هغو له ځانه سره په گېرچ کي نوکر کړی او د گېرچ له کاره سره يې د ده هم کار ور وکړی.. دی ښايي؛ مجبوره، بې کسه او بزده وو، چي کور ته يې حال نه وایه او پر له پسې لس پنځلس کاله د خپلي بې همتۍ له سببه د بل د هوس ښانه جوړېدی، کرار کرار چي بلوغت ته ورسېدی، نو د ده په لاس د گېراج نور کوشني هلکوان ور تلل او ده انتقاماً هغه د خپل انتقام او هوس ښانه گرځول، دا سلسله ښايي؛ اوس هم دوام لري، لاکن مهمه خبره دا ده، چي ده د کورنۍ پر ډېر اصرار هم له واده څخه ډډه وکړه، د کورنۍ زور خو بيا خپل زور وي، ځکه دی مجبوره سو، چي د دوی حکم ته غاړه کښېږدي، واده په ډېر اهتمام وسو، له ښه خاندان څخه وو او په قول د ده د کورنۍ مېرمن يې باسیرته او باصورت ته وه، خو دوې مياشتي وروسته چي دا د پلار کره ولاړه، بيا يې له راتگ څخه ډډه وکړه، تر ډېرو منډو ترنډو وروسته هم دا رشته بيرته جوړه نه سوه، دوه کاله ځوان دغسي و گرځېد، د

مور او پلار مشر زوی وو، کشرانو ته يې هم د دستور له کبله د مخه واده نه سو کولای، تر ډېر ټينگار وروسته دی دويم واده ته تيار سو، درې کاله دا خانداني نجلۍ له ده سره وه، له هغې څخه يې دوې لوڼي هم وسوې، لاکن ناگهانه هغې دواړي په لومړيو دوو درو شپو کي د خدای په کار سوې، کله چي دا دريم وار امېندواره سوه او د بچي د زېږېدو وروستۍ مياشت را نژدې سوه، نو مېرمن يې د پلار کره ځنې ولاړه او د راتلو څخه يې ډډه وکړه، ويل يې، زه دې قاتل لره بيا نه ورځم، زوی يې و زېږېدی، مور يې ويل، زه خپله ځواني پر دې ماشوم زړوم او بل واده نه کوم. د دوو درو کالو تر منډو ترنډو وروسته يې مور او پلار په دريم واده ور کولو بريالي سول، لاکن دا ناوې يې زړوره او خوله وره وه. هغې په لومړۍ مياشت د ده د پخوانيو ماینو سره رابطه وکړه او سم دلاسه يې په عدالت د خلعي لپاره درخواست ور کړی، د عدالت سترگي هغه وخت خلاصي سوې، چي دې مېرمني يې صفا و ويل، چي دی زموږ ازدواجي فرضيت او حيثيت را پوره کولای نه سي او د شاله خوا د کوردارۍ طلب او ټينگار کوي، دويمي کور دارۍ تر څه حده د ده خبره منله، خو د هغې شرط دا وو، چي دوه واره ستا په خوبښه او دريم وار به زما فرضيت راپوره کوي، د همدې له کبله دا درې واره له ده څخه امېندواره سوه، خو د نجونو د زوکړي په دويمه ورځ دا خوني پلار په پټه د خپلو معصومو ماشومانو لوبو د ژوند خاتمه وکړه، چي کله يې د مېرمني شک په يقين بدل سو، نو د دريم لنګول له مخه د پلار کره ځنې ولاړه، دا بدبخت انسان په هېڅ ګون د نجلۍ وجود زغملای نه سي، ځکه يې په لومړي سر کښي د هغو خاتمه ور وکړه، تر دريم واده وروسته بيا بله ښځه د ده په نصيب نه سوه او اوس دا غم ځپلی لکه لېونی تنها تنها ګرځي، له ځان سره ګايېږي، خیرن کالي او

د سينگار هټۍ

خيرن وجود... هر څوک د غله يا هېرويني خيال پر کوي، هيڅ څوک له ده سره نسبت نه ساتي، بس د خپلي کمزري پوري محدود دي، يوازي د سگرېټ اخستلو لپاره يو يا دوه پلا له کوره راووځي او له هيچا سره يوه خبره هم نه کوي.

د ډاکټر نادر دې رپورټ گډون کوونکي په اضطراب کي واچول، د نفسياتو ماهر د گډون کوونکو حوصله ته د ډاډ ورکولو په خاطر خبره پيل کړه او ويې ويل:

دا جنسياتي ناروغي اوس په نفسياتي ناروغي بدله سوې ده، د ده ټول ژوند د دومره واقعاتو، د حقوقو د پايمالۍ، د هوسي تندو، د محرومۍ او کړاوونو سره مخامخ دی، چي د ده بيا رغونه يو اوږد پروسس غواړي او پر هغه ډېر زيات خرڅ راځي او د هغه لپاره د څو داسي څانگو ضرورت وي، چي دی له ځانه سره و ساتي، لکن په بدقسمتي سره زموږ په معاشره کي داسي څانگي هم نسته، د دې کپس آخري خاتمه به د خودکشی په صورت کي وي.

سياسي مبارز که څه هم دې کپس ډېر لږ زولی وو، خو بيا يې هم په رپېدلو شونډانو و ويل، چي په يوه خوشحاله ټولنه کي د هر چا د معاشي او سياسي حقوقو خيال ساتل کېږي، خو زموږ سياسي او معاشي مجبوري موږ دې حال ته را رسولې يو، چي لاس او پښې مو کار کولو ته نه پرېږدي.

واجد لږ له همته کار واخست او ويې ويل، چي تر واده مخکي د هلک او نجلی رجحان کم از کم معلومول په کار وي، که يو څوک له واده څخه انکار کوي، بايد د هغه لامل و کتل سي او د هغه لاندې ورهواره کړي او په دې کي بنسټيز رول د مور او پلار جوړېږي، چي هغه دي د خپل ماشوم يا ماشومي روزنه تر خپله څارنه لاندې وکړي، خو هر کله چي يو خواش عادت او عادت مجبوري جوړه

سي، نو بيا د هغه رغول ډېر گران کار سي.. هم دغه زموږ د تولني
ډېره درنه الميه ده..

شېرخان د دې کپس په دوران کي دوه واره په تشو خپلي اوښکي
پاکي کړې، کله چي ډاکټر نادر و نثار ته د خپلي رايي ورکولو و
ويل، نو نثار د سر په بشورولو ور څخه ډډه وکړه، ولي د ده شونډانو د
ده د غمزده زړه د اظهار ترجماني نه سواي کولای...
.....

ډاکټر نادر د پنځم کپس له را پورته کولو سره سم و ويل، چي په
ظاهره خو دا د يو کس خبره ده، خو په دې کړۍ کي خو بېخي زيات
مهم او عادي کپسونه ما را اخستي دي او په دې ټولو د ځان خبرول
نه دا چي مهم دي؛ بلکې زموږ د ټولني په نفسياتو باندي د خبرېدلو
لاره هم ده او دا وړاندي کول زما فرض جوړېږي... دا هغه ځوانان
دي، چي د بچي د پيدا کېدلو اهل نه دي.

دا لومړی کس پنځوس کلن سړی دی، چي پرله پسې يې د څو څو
کالو تر وقفه وروسته څلور ودونه وکړل، بلکې پنځه ودونه، ولي
لومړی ماينې ته يې طلاق ورکړ، د ده ټول عمر په هسپتالو کي تېر
سو، د خپلو ښځو دارو درملنه يې په خلاص موټ وکړه، ټولي
مېرمني د ده له جنسي رفاقت څخه مطمینه هم وې، ځکه چي د ده
جنسي عضو هم په خاص مقدار غټ وو، هر کله چي به زناني ډاکټري
د ده و کومه مېرمن ته د ده د معایناتو په اړه و ويل، نو ده به مېرمن
ته ځواب ورکړی، چي زه خو روغ جوړ سړی یم، پر پنځم واده چي
مېرمنو دی ډېر مجبور کړی، هغه ځکه چي ښځه تر هغو پوري ځان
په حفاظت کي نه بولي، چي د دې بچي نه وي پيدا سوي. د بچي
زېږېدل د نر او ښځي تر ټولو لوی ارمان وي، چي پر دې باندي د دوی

د سينگار هټۍ

د ذات تکميل پوره کېږي، نو ده هم د مني (Sperm) ټيسټ ورکړی، چي دا ټيسټ ده د ښار نارينه ډاکټر ته ور وړی، نو د هغه خبره د ده لپاره تر مرګ کمه نه وه، پر ده يې ټينګار وکړی او دی مجبوره سو، چي ځان لاندي باندي وربنګاره کړي... ډاکټر چي د ده تفصيلي معاینه وکړه، نو دا ورته څرګنده سوه، چي د ده خايې (خوتي، بلوری) په نس کي پاته سوي دي او پر خپل وخت باندي خپل ځای لره نه دي را شپوه سوي. که چېرې دی په کوشنيوالي خبر وای، نو د اپرېشن له لاري دا په اسانه توګه لاندي راوړل کېدلای سوې او له ده سره به د نورو پنځو انسانانو ژوند هم په عذاب نه اخته کېدلای.. اوس ښايي؛ هر څه له لاسه وتلي دي، ځکه به دی او د ده څلور واړي مېرمني ټول عمر د خپل بچي زېږولو خواهش او غوښتنه په زړه کي ښخوي او دا ارمان چي د کوم انسان نه سي پوره، نو هغه له ډېرو ذهني، معاشي او اولسي لانجو سره مخامخ سي.

ډاکټر نادر دا خبره دلته پوره کړه او مخته يې زياته کړه، چي د ماشومانو ځيني ناروغۍ وي، که يې درملنه پر خپل وخت باندي ونه کړل سي، نو هغه هم د تل لپاره شنډ او نامرد پاته کېږي، خو په دې ټولو کي مهم هغه ځوانان دي، چي تنها تنها ګرځي، په تنهائي کي شيطان د انسان ملګری سي او د انسان او شيطان ملتيا هر وخت د يوې لانجې لپاره لاره هواروي. د ځوان او پېغلي زياتره رجحان د سيکس پر خوا وي، ځکه د دې تنها ځوان ټوله سوچونه له سيکس سره ګرځي را ګرځي. لومړی سر خو دی د لاس له لاري تر څه وخته پوري حظ تر لاسه کوي او هره شپه په خوب کي شيطان هم ورته راځي او احتلام يې کېږي.. او تر هغه وروسته بيا د مني (Sperm) را وتل دومره ډېر سي، چي ټوله شپه او ورځ د ده د آله تناسل څخه روان وي، چي له کبله يې دی ډېر کمزوری سي او بيا پر

لاره باندي هم سم نه سي تللای... کوم ځوانان چي هوښياران وي، نو هغوی خپله تداوي پر وخت باندي وکړي او ناپوهان څو کاله په دې ناروغي اخته وي او په دغه حالت کي چي واده وکړي، نو دا مرض خپل کار کړی وي او دی يې د ټول عمر لپاره د اولاد له پيدا کېدلو څخه محروم کړی وي.. اوس دا ځوان چي هر څومره لاس او پښې و مروړي، نو وخت ورسره وفانه کوي، بې اولاده پلار معنا نامرد زموږ په ټولنه کي يوه ښکېلاک ده.

ډاکټر نادر پر مخ و ويل، چي زه ستاسو سر په دې نه پرله گړځوم، چي د نامردۍ څه وجوهات دي، ښايي، چي ښځي ډېر وي، خو دلته د دې کيسو راورلو څخه زما بنيادي مقصد دا دی، چي د نامرد سړي له لاسه ماینه او مېړه دواړه په ځينو نورو ناروغيو اخته کېږي، چي هغه ټولي زموږ د ټولني د پر مخ باندي د کلينک د ټيکې داغ دی، لکه نامرد مېړه چي په نفسياتي ډول د مېرمني، کورنۍ او ټولني مخته خپل ارزښت و بايلي، د جايداد وارث نه لري او د خپل سپين ژيرتابه د وخت د معاشي لانجو فکرونه ورسره مله سي، له تربرو سره يې د دښمنۍ فکر په مغزو کي غځوني وکړي او دا ټول سوچونه دی تخریب او وړانکاريو ته اماده کړي او يو شريف بني آدم د ټولني لپاره د يوه ناسور بڼه خپله کړي...

بلي خواته چي د ده مېرمن په دې پوه سي، چي مېړه مي د اولاد قابل نه دی، نو هغه لومړی طلاق طلب کړي... که چېرې د شريفي کورنۍ هم وي او له ده سره پاته هم سي، نو دلته بيا انساني فطرت هرو مرو بدلېږي او د ښځي ذات بيا هغه څه کولو ته ځان اړ بولي، چي دلته وړاندي کول يې زه مناسب نه گڼم، خو د وړاندي سوو ټولو کېسونو په اړه تاسو په کار ده، زما لارښوونه وکړی، ولي چي دا کېسونه په ټولنه کي د مېرمنو ډېر دي، چي تداوي يې يوازي په ډاکټر

د سينگار هټۍ

نه تر سره کېږي، بلکې په دې کې د ټولني د هر ډگر د پوهانو مرسته او ملاتړ او رايه د قدر او احترام وړ ده...

د معاشياتو پوه په بحث کې د برخي اخستلو پر مهال په مدلل انداز سره و ويل، چې د دې کيسو و شاته د معاشياتو دواړه اړخونه په ډېرې توندي سره کار کوي. د مثال په ډول هر هغه کس چې شتمني لري، هغه د جنسي خواهشاتو د پوره کولو لپاره ډېر ودونه کوي، بلي خوا ته که څوک د اولاد له نعمت څخه بې برخي وي؛ هغه هم پرله پسې د دولت په زور ودونه کوي او ورسره د علاج په خاطر هم روپۍ بې تحاشا خرڅوي او دا تر هغه ساعته پوري وي، چې طمع يې نه وي ختلې... هر کله چې دې د ژوند هغه مقام ته ورسېږي، چې له هري خوا مايوسه سي، نو د اولاد پر ځای د ده فکر د خپل ځان او مېرمنو د مستقبل د معاشي لانجو پر خوا واوړي، ځکه د کاروبار ساتلو لپاره خو زموږ په ټولنه کې د نارينه ضرورت وي، دا شی د نن سبا په معاشره کې که څه هم ډېر مشکل نه دی، خو بيا هم زموږ ټولنه د نارينه د برتری (Male Dominancy) له کبله په معاشي توګه د دې تکليفاتو ازاله نه سي کولای. دلته که چېرې د ټولني وګړي له ده سره لږ کومک وکړي او دا مذکوره کس لږ د قرباني جذبه ولري، نو د ده دولت او جايداد يوازي دا نه چې بچ کيدلای سي؛ بلکې نوره وده هم کولای سي...

شېر خان ناخاپه ږغ پر وکړی، چې هغه څنگه...؟

د معاشياتو پوه ځوان په برجسته توګه و ويل، چې د چېرې له لاري... معنا دا چې که دی خپل دولت او جايداد د ټولني د ښو چارو لپاره و يوې ځانګي ته حواله کړي، نو دا به د ده د دنيا او آخرت ګټه وي، د ده نوم او عزت به هم خوندي پاته وي او د ده له دولت څخه به نور بې آسري خلک هم پوره مرستي او ګټې تر لاسه کوي.

ډاکټر نادر د نفسياتو پوهاند ته چي کله د رايي ورکولو دعوت ورکړ، نو د نثار د مزاح حس را بيداره سو او ډاکټر نادر ته يې وويل، چي دا خو والله خورا دلچسپ بحث دی، په دې کي خو د ډېرو ښه ورسره کېدلای سي، ماته هم ژر موقع را کړه، چي خپله ونډه پکښې واچوم او له دولت څخه خپله برخه پوره کړم.

ډاکټر نادر په خدا ور غبرگه کړه.

خدای د صابرانو مل وي...

د نفسياتو ماهر وويل،

والله دا سخت مقام دی، چي سپړی خبره ورباندې وکړي. په هر کور کي د ماشوم موجودگي ژوند ته ښکلا ور بخښي، د ماشوم ژوند هر نر او ښځه د خپل ژوند تر ټولو قيمتي اثاره گڼي. ځکه د نن له ماشوم سره د دوی د کور مستقبل تړلی وي، خو که دا هر څه ونه سي، نو تيت او پرک پاته کېږي... نو دا د يوې داسي نفسياتي ناروغۍ ښه واخلي، چي علاج يې يوازي په تسلي او داروگانو نه کېږي. ځکه محروم انسان چي تر څو داسي اسباب نه وي لټولي، چي د ده زړه په ډاډه سي، هغه پر کراره نه سي کښېنستلای.. که څه هم د بل بچي په غېږه کي اخستل او يا د ټيسټ ټيوب له لاري د بچي پيدا کول د دوی دنياوي لانجې تر څه حده کمولای سي، خو لاکن دا انسان په باطن کي بيا هم يوه خلا احساسوي. دا انسانان آخر په غبرگون ورکولو په خپله ټولنه کي د منفي کردار لامل و گرځي او په ټولنه کي د دوی وجود د نورو لپاره د نفرت وړ گرځي، خو که له اولاده څخه بې برخي دواړه وگړي (نر او ښځه) په اصلاحي کارونو لاس پوري کړي، نو له منفي اړخ څخه د مثبت اړخ لوري ته يوازي دانه چي دې جوړی يادې وگړو ته گټه رسېږي؛ بلکې د ټولني لپاره هم په گټه وي.

د سينگار هټۍ

واجد چي سوکه سوکه نوټس اخستل، چي کله موقع تر لاسه کړي،
 نو په سنجيدگي سره يې داسي وويل...

د نامردۍ په اړه د نړۍ تاريخ ډک دی، لکن په پرمخ تللو هېوادونو
 کي دا انسانان د ټولني تر ټولو زيات با اصوله او باکر داره خلک پاته
 کېږي، زياتره پوهان ټول عمر واده نه کوي او ځانونه د ټولني د
 ښېکړي لپاره وقف کوي، په نورو مذهبونو کي که موږ و گورو، په
 عيسويت کي پادريان هم کله هم واده نه کوي او د خپل ژوند ټول
 خواږه د بل د خوشحالي او ټولني د ښېکړي لپاره په کار راولي، بلي
 خواته بې اولاده جوړۍ چي کله د بل چا بچۍ په غېږه کي واخلي، نو
 دا د نړۍ د تاريخ الميه ده، چي دا ماشوم بيا دوی د طوايف په توگه
 او يا د نورو دندو لپاره په کار اچوي او که نارينه وي، نو بيا د دې
 نارينه اصل پلار د دې کورنۍ د جايداد تر لاسه کولو په موخه د
 خپل بچي ذهن سازي کوي، ځکه د ژوند پر يوه نه يوه پړاو باندي دا
 په غېږه کي خپل کړل سوي بچيان دوی ته د هوکه ور کولای سي...

دا ټول خو د دنياوي مال او اسباب لپاره دي، خو له بچي څخه
 محرومه او خاص کر د نارينه بچي څخه محرومه جوړۍ گرد سره
 ذهني سکون نه سي تر لاسه کولای او په خصوصيت سره هغه ښځه
 چي د اولاد قابله وي، خو قسمت يې د ژوند تړون له يوه شنه مېړه
 سره کړی وي، نو هره مياشت چي پر ښځه باندي کومه ناروغي
 راځي، هغه هره مياشت د دې د بچي د پيدا کېدلو طمع نوره را پورته
 کوي او دا تر خپلي (Fertility) تر وروستي پړاوه پوري په هيله او
 اميد ژوند تېروي، خو موږ به د يو چا و حوصله ته د صبر بندونه تر
 کومه او تر څو پوري تېرو، بايد هره مور او پلار خپل بچيان په
 کوشنيوالي کي هرو مرو لږ تر لږه په دې حواله يو ځل ډاکټر ته ور
 ښکاره کړي او دويم دا چي بايد هره نجلۍ او هلک تر واده مخکي د

بچيانو د زېږېدلو د صلاحيت معلومولو لپاره له ډاکټر سره صلاح وکړي. دا هغه اسانه لاري دي، چي ټولنه له ډېرو شيانو او ستونزو څخه راگرځولای سي.

بلي خوا ته که چېرې داسي و نه کړل سي، نو په فکري حواله غټ خلک غټ سوچونه وهي او دا بې اولاده جوړۍ داسي څانگه جوړولای سي، چي د یتيمانو بچيانو روزنه کولای سي، چي يوازي بې اولاده مور او پلار د ټولني ستونزه او الميه نه ده؛ بلکې هغه ماشومان د چا چي مور او پلار نه وي، له داسي یتيمانو څخه هم د نړۍ هره ټولنه ډکه ده، بس يوازي د فکر بدلون او اراده په کار ده، چي کله يې فکر له جنس څخه د ټولنيزي بڼېکړي خوا ته واوښت، نو بيا په ټولنه کي د داسي محرومه خلکو هيڅ کمۍ نسته، چي ژوند يې پر قدم قدم د نورو په آسره پاته وي..

ډاکټر نادر چي شېر خان ته و کتل او د څه ويلو به يې ورته ويل، نو ډاکټر نادر د ده په کيفيت پوه سو، نو ځکه يې د چايو څښلو د دمې اعلان وکړ.

شېر خان له جېبه څخه تشو را و ايستی او تودې غټي اوښکي يې پاكي کړې او مخ په وړاندي کرار کرار يوازي روان سو.

.....

شېر خان نور دومره توان نه درلودی، چي په دې طبي او اصلاحي سمپوزيم کي پاته سي، ځکه چي ده هغه څه تر لاسه کړي وو، چي له کلونو کلونو څخه يې دی په لټون پاته وو، خو د ده د فکر په ټټۍ کي دا وخت داسي اوربل وو، چي د فکر او وجدان خپو لمبې پکښې کولې او د غور او لټون لاري پکښې نقشه کېدلې، د عمل او کار کاري واړونه پکښې پخېدل او دا داسي حالت وي، چي انسان هري خوا ته

د سينگار هټۍ

کېرولای سي... د شېر خان پر بدن خولې را رواني وې، ماغزه يې په جوښ وو، د زړه غورځنگ او درې يې نژدې خلکو اورېدلای سو... لاکن چي کوم شي ده ته تکیه ورکړې وه، هغه د ده پخه او مصممه اراده او د ژوند تېرولو په اړه کلک هوډ وو... دی چي به کله هم له داسي حالت سره مخامخ سو، نو د مکتب د هغه استاد خبره به ورپه یاد سوه، چا چي ورته ويلي يې وو. چي د انسان ښوونکي پنځه شيان دي، لومړۍ مور، دويم استاد، دريم اديب، څلورم ټولنه او پنځم رياست... دی کرار کرار پر لاره روان وو او يو دم يې له جېبه موبایل را و ایستی، په فېس بک کي يې د فلسفې هغه پاڼه کلک کړه، چي په هغې کي به هره ورځ يوه نوې خبره او نوې تگلاره په نخښه کېدله او پر هغه به بيا بحثونه کېدل. د نن ورځي لپاره چي کومه خبره پر دې پاڼه خوره سوې وه، هغه په دې ډول وه.

"د کوم قام چي ډېره برخه حق پېژندونکي، حق غوښتونکي، پوهنيزه مينه لرونکي، اولسواکي خوښوونکي، وجدان لرونکي، ځان پېژندونکي او د ټينګي ارادې لرونکي نه وي او بل لا دا چي بېځايه زهتوب (اناپرستي) لرونکي هم وي، نو داسي قامونه که هر څومره شتمن وي؛ تل بې وسه، بې وزله او د نورو صنعتي هېوادونو پر درولاړ وي."

ځکه نو ده له ځانه سره و پتېيله، چي خپل حق پېژندل او تر لاسه کول، خپل ځان پېژندل، وجدان او انالزل او ټينګه اراده داسي شيان وي، چي دا زما په خپل لاس کي دي او دا څه گران شيان هم نه دي... په ژوند کي که زه له يوه شي څخه محروم پاته کېږم، نو د خدای په دې ویر جهان کي د کار پنځه نوري لاري پر انسان خلاصېږي، لازمي نه ده، چي د يوه شي په لټون او خوند پسې موږ نوري ټولي لاري او د خوندونو د جهان دروازي پر ځان باندي و تړو،

هم دا هغه مقام وو، چي شېر خان له ځانه سره يوه کلکه او پخه اراده وکړه او همدې فکر او خبرې لږ و غور اوې او ماښام ناوخته کور ته را ورسېدی...

.....
شېر لالانن دي والله که خوب ته پرېږدم، ماته به خواه مخواه وايي، چي په دې درې نجونو کي دي کومه يوه ښه ايسي، چي زه يې خپله وړېنداره جوړه کړم.

فرزاني په ډېر ټينگار خوپه مينه ناکه لهجه ورته وويل.
کومي درې؟

هاهاها، لېونی؛ ته خويي نومونه راواخله.

يوه پروين نرسه.. دويمه يوه بله پېغله ده، چي هره دويمه ورځ موږ ته فون کوي او خپل نوم نازنين را ښيي او بل زموږ د کلي د کریم جان اکا ښياسته لور نازدانه...

دا درې لږ دي، څه نور نومونه هم راته واخله..
شېر خان په موسکا وويل.

نه بس؛ چي ډېری سي خرېری سي. په دغه درو کي يوه راوښايه..
د فرزاني لږ هيله پيدا سوه او په چټکي يې ورته وويل، لاکن شېر خان بيرته پوښتنه ځنې وکړه..

ستا په دې درو کي کومه يوه خوښه ده..
نازدانه ډېره ښايسته او په کار پوه ده، دا نازنين زما ډېره نه خوښېږي، خو پروين مي زياته خوښه ده، ځکه چي هغه به د مور علاج هم کوي.

يعني ته له کوره کلېنک جوړول غواړې..
شېر خان په خندا ورته وويل.

گوره لالا! زه له تاسره سيرييس مجلس کوم او ته مذاق کوې.

د سينگار هټۍ

مذاق خو نه کوم، حقيقت درته وايم، بيا به د محلي ټول خلک کورته د علاج لپاره راځي او بنځي خوبه نور ارواني وي...

خه وسو، که موږ د چا په ښه ورسو...

فرزاني بيرته خبره ور غبرگه کړه.

تاسو د چا د علاج خبري شروع کړي دي...

د شېر خان مور په شرلي ساه خوني ته راننوتله او له بچيانو څخه يې وپوښتل.

موري! دا فرزانه ده، له مانه کښېني، هر وخت د کوزدې خبري راته کوي.

لوري! ته ورسه، د ماخستن ډوډۍ تياره کړه، ناوخته دی...

فرزانه هم کراره ولاړه سوه، مور يې د شېر خان په څنگ کي کښېنستله، څو کراري کراري خبري يې ورته وکړلې او په آخر کي يې لږ په لوړ بڼه ورته وويل، چي زموږ گاونډی دی، زموږ په مخکي ځوان سوی دی، ښه مور او پلار يې دي، هستمن دی، بس بله به نه پکښې کوو،

شېر خان خاموش پاته سو او هيڅ يې هم ورته ونه ويل.

.....

په سينگار هټۍ کي د نوي ټيکنالوجۍ په راتگ سره شېر خان نوي نوي تماشي ليدلې، په مېسنجر کي د ميني ډک واپس او ليکلي پيغامونه، لوڅي او فحش لطيفې سيکسي سندرې، په واټس اپ کي د خپلي ميني د صداقت اعتبار او قسمونه، ډول ډول د ځان او د نورو پېغلو عکسونه رالېږل، چي د سړي جنسي حظ پاروي او چا او چا خو لا دا هم کول، چي خپل لڅ کلپونه به يې هم و شېر خان ته را استول. همدغه ډول به ځوانانو د جنسي اعضاوو سپړېکاني، د طاقت گولۍ،

غبارې او داسي نور توکي په لويه کچه وړل، چي د هغوی د عملي ژوند هينداره پکښې ښکارېدله، د پېغلو په اړه چي د پېغلټوب کوم توکي بازار ته را روان وو او پخوا به پخو ښځو په ډېره پرده کي وړل، خو اوس به د هغو شيانو رانيولو لپاره ځواني نجوني په داسي لوی زړه راتلې، چي په داسي خريدارۍ به يې فخر کاوی...

د نازنين راتگ د پخوا په څېر روان وو، د پوځي ښځي هم تر اوسه پوري خپلي هڅي رواني ساتلي وې، د پنډي ښځي هم هيله نه وه ختلې، گاونډی د کاندار تقيب الله هم د خپل نفس او مقام په جنگ له ځان او جهان سره بوخت پاته وو او وېرو سترگو يې اوس د تشدد بڼه خپله کړې وه، د دکان مالک ظاهر شاه کرار ناست او بې خاره يې خلي پيسې راټولولې. لاکن د ژوند په دې هنگامه کي شېر خان اوس ډېر په احتياط ژوند کاوی، اخلاق، د بل کومک، وسيله، محنت او خواري د ده د ژوند ځانگړتيا وه، خو اوس يې د فېشن پر ځای د سوچ او فکر و سينگار ته پام ور اووښتی وو او هر وخت به په سوچونو کي ورک وو، سنجيدگي يې اوس د ژوند خاصه جوړه سوې وه، که به چا گپه او مسخري ورسره وکړې، نو د پخوا په شان برجسته جملې يې اوس په زغم او ناصحانه انداز خپلولو اووښتي وې. په ده کي دا بدلون هر ملگري احساساوی. ظاهر شاه څو واره له ده څخه په يوازيتوب کي د دې سبب و پوښتی، خو ده به ورته وويل، چي دا د مدنيت پړاوونه دي، چي پر انسان تېرېږي او لازمي نه ده، چي انسان دي پر يوه حال باندي همېش پاته سي، د انسان ترجيحات له وخته سره بدلېږي او هوښيار بني آدم هغه وي، چي تر وخت مخکي د را روان سيلاب لپاره بندونه و تړي، د فطرت او د هغه له اجزاوو سره مينه اوس د شېر خان په فطرت کي ورځ تر بلې زياتېدله، د ده زيات وخت په کور کي د نوو کتابونو په لوستلو او له خپل ملگري

د سينگار هټۍ

واجد سره په بحث او مباحثه تېرېدی. د فطرت له اداگانو سره د مینې په خاطر یې خپل خوږ دوست عبدالقادر ته فون وکړی او د غره د تگ اراده یې ورته څرگنده کړه، هغه هم د اتوار د ورځې د چارغابنې د تگ د پروگرام ورته وویل، چي نن سبا هسي هم غرونه په سپینه واوره پوښلي او د ښکلا پروڼې یې پر سر غوړولی دی...

د اتوار د ورځې په پروگرام کي شېر خان دومره خوندونه د فطرت له اجزاوو سره په ملاقات کولو تر لاسه کړل، چي ملگرو یې هم په پام کي نیولي وو، د غره پر څو کو یوازي ناست او سوچونه وهل، سړې او خونکي هوا ته خلاص پټې نیول، د بوټو خوشبو د گوتو پر سرو را ټولول او سونکل، د واورې خڅوړې جوړول او پر ملگرو غورځول، بیا په واوره کي اوږد اوږد غځېدل، له خوشحالي جگ جگ غورځېدل، له ملگرو سره په واوره کي شا او خوا اتنې اچول... داسي کومه خوشحالي او مستي وه، چي شېر خان په دې پکنک کي ونه کړه. له غره څخه چي ماخستن کورته سترې راغلی، نو مور یې ښه د لاندي ښورواوړلره پخ کړې وه او شېر خان هم په دغه ماښامنی په ښورواوړ خوند له کبله داسي ځان موږ کړی، چي مور یې هم ورته حیرانه سوله، خو د شپې ناوخته شېر خان بیا په ځان اخته سو او د میتيازو تکلیف یې زیات سو، گڼې گڼې واش روم له تگ یې د مور او خور خوب هم ور خراب کړی، سهار یې طبیعت سم نه وو، خو له مجبورۍ کار ته روان سو، په دکان کي هم هر ساعت د متيازو لپاره بهر وتلو دومره سترې کړی، چي اوس یې د سترگو پر شا او خوا توري حلقې پیدا سوې، ظاهر شاه نن ناوخته دکان ته راتلی او څوک نه وو، چي د ده پر ځای یې کار کړی وای، آخري ځل چي دی د متيازو لپاره وواتی، نو په متيازو کي یې زیاته وینه راغله او د ډېر تکلیف له کبله بې هوښه سو، یو ماشوم په منډه د دوی دکان ته

راغلي او ملگرو ته يې حال ورکړی، د دوکان دوه کارنده او ګاونډی
 نقیب الله په منډه ورغلل، د اېدهي ايمبولینس ته يې فون وکړی،
 هغه په لس منټه کې را ورسېدی.. نقیب الله شېرخان په غېږه کې
 نیولی را پورته کړی، دوو دکاندارانو يې لاس او پښې ورسره و نیولې
 او ايمبولینس ته يې و خېژاوی. د ايمبولینس ډرایور ورته و ویل،
 چې پر دې سترېچر يې پرېباسی، خو نقیب الله ضد کاوی، چې دی
 زموږ ملګری دی، زه يې په خپله غېږ کې نیسم، چې خوږ نه سي، یوه
 کارنده يې ظاهر شاه او کور ته هم اطلاع ورکړله، چې تاسو هسپتال
 ته ځانونه را ورسوئ. شېرخان د بېهوښۍ په حالت کې ټول سره
 کېږدی، دلته نقیب الله ته خدای موقع ورکړې وه او د ده پر بدن يې
 لاسونه او د خپل بدن اندامونه موشل او یو نااشنا او انجان غوندي
 احساس يې کاوی، د ده خوله هغه وخت د دکان کارنده په لاس را
 ټینګه کړه، چې د بېهوښه شېرخان د مخ مچولو هڅه يې کوله،
 کارنده ورته په خېنم سو...

په اېمرجنسي کې چې ډاکټر شېرخان و کتی، نو ژر يې یورولوجي
 وارډ ته واستاوی، ولي د ده بولي نه راتلې او تر نامه پوري يې مثانه
 ډکه سوې وه، په دغه حال کې ظاهر شاه هم را ورسېدی، هغه ژر ژر
 د ډاکټر نادر پوښتنه وکړه، ډاکټر نادر چې د شېرخان په ټوله
 ناروغي خبر وو، نن پر رخصتي وو، ځکه په وارډ کې بل ډاکټر کفیل
 "چې پر ډیوټي وو" شېرخان و کتی، له بهر مېډیکل سټور څخه يې
 ضروري سامان را و غوښتی، ګلوز يې په لاس کړل، پر شېرخان يې
 سکرین را وګرځاوی او نقیب الله ته يې و ویل، چې ته اوس د لږ
 ساعت لپاره د ده له کټ څخه را کښته سه، ځکه دا سکرین د
 ډاکټر او ناروغه تر مابین ډېر څه سره شریکوي او له نورو خلکو
 څخه د مریض پټي او پټ پټوي...

د سينگار هټۍ

ډاکټر کفيل تر ډېره پوري له شېر خان سره په تداوي لگيا وو، نرسي کښولا ور ولگوله، ډرپ چالان سو، ستني ور و لگېدلې او ښه ساعت وروسته ډاکټر کفيل د بولو (Foly's) تيله په لگولو کي بريالۍ سو، دغه وخت د شېر خان مور او خور هم را رسېدلي وو، دوی چي د شېر خان شا او خوا سکرين و ليدۍ، نو مور يې په چيغو سوله او سيخ ورغله، شېر خان ته و درېدله، ډاکټر کفيل ډېره منع کړه، چي دلته مه راځه، لاکن د مور زړه وو، هغه کله کرارېدی سو، د متيازو تېلۍ چي يې څه رنگه و ليدله، نو په پنځه منټه کي له متيازو ډکه سوه او نور د شېر خان حالت هم سوکه سوکه پر سمېدلو سو، خو د ډاکټر کفيل پر تندي باندي په پرله پسې توگه تودې خولې را رواني وې. د شېر خان د مور چي د ده و خولو ته پام سو، نو د ده شکريه يې ادا کړه او د خپل بچي د صحت او پټ د خيال ساتلو په اړه کرار کرار تر ډېره ورته لگيا وه.

.....

شېر خان که څه هم اوس په هوښ کي وو، خو توده تبه يې له بدنه نه وتله، خوراک ته خويې گړدسره خوله نه ور وړله، يوې خوا ته د تبې گرمي او بلې خوا ته د پرېشاني پر تندي باندي خولې... ناروغۍ په يوازي دوو ورځو کي ښايسته شېر خان ډېر کمزوری کړی، لومړۍ شپه په هسپتال کي د سينگار هټۍ يوه کارنده ورسره تېره کړې وه، سهار چي يې مور هسپتال ته را و رسېدله، نو کارنده يې رخصت کړی، چي څه رنگه دی روان سو، نو شېر خان د مور په غېږ کي سر کښېښووی او دومره ډېر يې و ژړل، چي سلگۍ يې تر ډېره پوري نه درېدلې، د مور ميني او ډاډ که څه هم شېر خان ته تر يوه حده پوري تسلي ورکړه، خو د شېر خان پر خهره باندي د خوف او وېري يو

احساس هر چاليدلای سو، چي ښه وخت تېر سو، نو شیر خان له مور سره پټ مجلس شروع کړی، د مجلس په میان کي به یې مور خو واره ډاکټر کفیل ته ورغله او له هغه څخه یې پوښتني وکړې، بیا به راغله او هغه حال به یې شیر خان ته و وایه... شیر خان به په دې خبرو کله ډاډه او کله نور هم فکر مند سو، مور یې خو واره د دکان هغه کارندوو ته هم ژنگونه و وهل، چي له شیر خان سره تر هسپتاله پوري راغلي وو، یو وار یې مور هڅه وکړه، چي نقیب الله ته هم ژنگ ووهي،

"خو شیر خان د حالاتو د نزاکت له کبله منع کړه. ځکه ټولي خبري او کړۍ یوازي د نقیب الله تر خبرېدلو پوري رسېدلې، نو مور او زوی دا مناسبه و گڼله، چي تر څو نقیب الله خپل وار کوي، موږ به خپلو کارو ته تکیه ورکړو، تر ماخستنه پوري مور او زوی په یوه نتیجه و رسېدلو، که څه هم مور یې دې فیصلې ته غاړه نه ایښووله، خو د زوی ډېر اصرار او د مستقبل په خاطر یې ور سره ومنله."

اوس به ناجوړه شیر خان دا پرېکړه څه ډول او څه رنگه تر سره کوي، مور یې په دې هکله اندېښمنه وه، خو شیر خان ورته وویل. موره! زه دهغې مور زوی یم، چي کله یې هم و ماته د وېري او خوف احساس نه دی راکړی، ته ډاډه اوسه، زه به هر کار پر خپل خپل ځای او وخت سر ته رسوم، د هر چا د خوښي، ارمان او امانت خیال به ساتم.

زه به نن شپه او سبا ورځ دا ټول کارونه تر سره کړم او بل سبا که خدای کول، چي لمر راخېژي، موږ به د نوي پړاو نوي منزلونه څارو...

د سينگار هټۍ

ژوند هر اړخيزه عملي حقيقت لري، هر يو ماشوم نن هم له دې پيغام سره نږی ته راځي، چي خداى پاک لا له انسان څخه په پوره توگه نه دی مایوسه سوی، گناه د عادت له لاري په انساني وينه کي خپل وراثتي مقام ټاکي او په انساني ټولنه کي د تخریب باعث گرځي، هر هغه فعل چي د اجتماعي نفسياتو او اصولو په ضد فعالیت کوي، یوه ستره گناه ده، منم، چي جمال د خداى په دې ډېر خوښ دی، چي خداى په خپله ستر جمیل دی، خو انساني جمال په یوه داسي ټولنه کي "چي په هغې کي بدرنگۍ خپلي رېښې ټينگي کړي وي" دا باعث د شرم، خوف، گناه او وېري علامت و گرځي. زموږ ټولنه له ډېرو ښېگړو سره سره په یوه داسي بدرنگه کار هم اموخته ده، چي هغه کار د نسل انساني د بقا لپاره لازم دی او په هر ډي روح کي د توليدي نظام شتون د هغو د نسل د بقا لپاره لازمي وي، خو انسان د خپل تولید د پرمختگ لپاره له ټاکل سوو اصولو څخه مخ اړولی دی، هر هغه حد یې تر پښو لاندې کړی او پار کړی دی، کوم چي حیوانات هم نه کوي، تاسو کي به لږ خلکو سپی له سپي سره او سپی له سپی سره په جنسي چاره تر سره کولو لیدلي وي، کله به مو هم آس له آسه سره او اسپه له اسپي سره په سیکسي فعل تر سره کولو نه وي لیدلي، خو د حضرت آدم اولاد دا ټولي چاري په پرمېانه توگه تر سره کوي. د هري ټولني غوښتني او د ژوندانه معیار جلا جلا وي، پښتني ټولني لا د مدنیت هغه پړاوونه نه دي تر سره کړي، کوم چي د نورو ټولنو ویاړ دی. موږ ته تر اوسه په علمي، ادبي، سیاسي، اولسي، فلسفي او معاشي توگه ډېر سفر پاته دی. ښايي؛ دا خبره به بې ځایه نه وي، چي په ډېرو څانگو کي لا موږ تر اوسه گامونه نه دي اخستي او تگ مونه دی پیل کړی، خو د دولت او مال مینه او جنسي

تنده زموږ د ځوان کهول په رگونو کې داسې ګډه سوې ده، چې هر حد او هر قانون يې تر شا کړی دی، د دې وجوهات لټول د دې ټولنې مسئوليت په دې جوړېږي، چې د ټولنې د پرمختګ ډېرې لارې فقط او فقط د همدې تندي له کبله په ټپه ولاړې دي، چې موږ ولي دومره جنسي تنده لرو؟ او ولي له غلطې لارې خپله تنده ماتوو...؟

موږ د دې په بدل کې د څومره تاوانونو سره مخامخ کېږو... فقط د څو ثانيو د حظ لپاره موږ د څومره ناروغيو بوج پر غاړه اخلو.. په يو فعل تر سره کولو موږ د څومره خلکو استحصال کوو...؟

آيا! دا فعلونه په ټوليزه توګه د قام او ټولنې په ګټه او پرمختګ تمامېږي؟ او داسې بې شمېره تپوسونه چې د هغو ځواب د ټولنې د باشعوره خلکو او رياست پر غاړه پور دی.

او اوس دا سوال چې موږ څه رنگه کولای سو، چې د خپل نسل د بقا لپاره پر سمه لاره ځانونه هغه لار ته سم کړو، کوم چې په قانون، مذهب او ټولنه کې معياري، رواج او روا وي...

تر څو پورې چې زما د ژوند د ارمانونو او زما د ذاتي ژوند خبره ده، نو دا فقط زما د مور، زما د معالج او خدای تر ميان يو راز وو، راز چې کله هم راز وي، نو هغه پر ټولنه ډېر ښه اغېز کوي. دوه انسانان چې له يو بل سره بې کچه مينه لري، نو د نامعلومو اثراتو د ضدیت په سبب هره ورځ په خپل ځان کېني سره ورک سي او د ژوند تر کيڼونه سره پيوست کړي...

زه منم، چې له ما سره به د ژوندانه د پيوستون هيله د ډېرو په زړونو کې روښانه وي او له دې څخه به پر مخ باندې يوه مقدسه رشته هم رغېدلې وي او ډېرو به له ما سره بالواسطه يا بلا واسطه د جنسي اړيکو خيال په زړه او اراده کې درلودی، خو زما خدای زما د خيرنو او مقدسو دواړو ګناهونو ګواه دی، ما کله هم چاته داسې هيله او

د سينگار هټۍ

طمع نه ده ورکړې، چي زه به په هغه تورن سم، زما د ژوند مرام فقط او فقط د بل مرسته، د بل د زړه ساتنه او مينه خورول ده. که د چا په دې خاطر اميد پيدا سوي وي، نو په هغه کي زما قصور او کوتاهي نسته، ځکه پوره خويو خداي دی او انسان د خداي په څېر نه دی، ما کولای سول، چي د دې ټولني د وگړو خدمت نور هم وکړم، خو وخت او حالات د چا په لاس کي نه وي. زموږ په ټولنه کي اوس هم د شعور د پراختيا لپاره ډېر کار مانده دی، د رشتو د تقدس لپاره د جايز او ناجايز حدودو ټاکل پاته دي، د خپلو فرايضو او د بل د حقوقو تر ميان واټن ټاکل پاته دي، خو موږ فقط او فقط د يوې خيرني جذبې تر اثر لاندې ټول اقدار تر پښو لاندې کړو، ځکه چي کله رسوايي د چا په نصيب سي، نو د نقيب الله غوندي انسانانو قربت ور نصيب کړي. زه د هغو ملگرو د ميني پوروي یم، چي له ما سره يې بې کچه او بې غرضه مينه کړې ده.. زه به نه مرم، زه به تر هغو له ژوند سره په جنگ یم، تر څو چي مي د ژوندانه خوله توی کړې نه وي، لاکن توپير به دا وي، چي له تاسو څخه به لږ نيهام، پر لېري واټن خو و زړونو ته درنژدې ژوند کوم...

شېر خان ماخستن پر واټس اپ باندي دغه پيغام د خپلو ټولو ملگرو په نوم واستاوی او بيا يې کرار د هسپتال په بستره کي ځان د خوب په حواله کړ.

وايه؛ شېر خان! تش دي نوم شېر دی، که دي د شېر کارونه هم کړي دي؟

هغه خوبه زه و تاته و وایم، چي څه مي کړي دي. ډاکټر صاحب! دا خوراته و وایه، چي تا څه وخت زه کتلم، هغه وخت څه پېښه وسوه او څوک څوک ولاړ وو..

شېر خان ډاکټر کفيل ته مخاطب وو..

شېر خان! ته مطمئن اوسه، د ډاکټر او مريض تعلق، د هغو خبري او رازونه، دا د ډاکټر او ناروغه تر ميان امانت وي، په طب کي امانت داري لومړی شرط دی، ستا هر څه له ما سره امانت دي... البته. تر دې جمله وروسته ډاکټر کفيل د څه شېبې لپاره پټه خوله سواو د شېر خان تلوسه نوره هم زياته سوه او په چټکي سره يې پوښتنه وکړه..

ډاکټر صاحب.. دا البته.. څه معنا؟

ډاکټر کفيل څه شېبه پټه خوله وو، بيا يې وويل:

داله تاسره کوم کس راغلی وو...

هو؛ هو؛ نقيب الله..

شېر خان جمله ور بشپړه کړله.

دا کس و ماته ښه سړی نه معلومېدی. کېدای سي، چي په لاره کي

ده له تاسره کوم حرکت کړی وي...

ډاکټر صاحب! څه درته و وایم، همدا خو هغه غم دی، چي د ژوند په

هر پړاو کي يې زه او نور ځورولي يو او دا کس خو بېخي... چي په

بیماري کي يې خپله مکروه څهره نوره هم را ښکاره کړه...

ته ولي له دې سړي څخه دومره څار خورې...؟

ډاکټر کفيل په سنجیدگي سره تپوس وکړی..

شېر خان څو شېبې خاموش پاته وو، بيا چي يې بالا و کتل، چي

ډاکټر يې د ځواب اورېدلو منتظر دی، نو يې د زړه خروښ په دې

خبرو کم کړی...

ډاکټر صاحب! ټولنه ټوله له داسي بدمرغه کردارونو څخه ډکه ده،

ما چي چېرې هم ژوند کړی دی؛ هلته زه د ډېرو لپاره د خوښۍ وړ

یم، هم دغه خبره زما د ژوند د خوشحالی مرام هم دی، اوس چي

د سينگار هټۍ

دی به له ما سره څه چلند کوي، له هغه څخه د بچ کېدلو لپاره موږ
فیصله کړې ده، چي موږ سبا له دې ښاره څخه کوچ وکړو او نور
ژوند هلته تېر کړو... نو ځکه زه له تا څخه دا خواست کوم، چي نن
مي له هسپتال څخه دسچارج کړې.

شېر خان! ته د دومره لوړي حوصلې خاوند یې او فقط د یوه کس له
کبله ټول ښار او سیمه پرېږدې، ستا د خامپوڅو ښار، چي ستا د
ژوند ټولي خاطرې ورسره تړلي دي...؟

هو؛ ډاکټر صاحب! څوک په رضا له ملکه نه ځي
یا ډېر غریب سي یا د یار له غمه ځینه

خو ته به چېرې او کوم ځای ته ځي؟

ډاکټر کفیل په تجسس وپوښتل؟

ډاکټر صاحب! ما یو ځای لوستي وو، چي د پرمختګ لپاره یا
سمندر ته ځه او یا دربار ته..

ډاکټر په حیراني ور وکتل، چي څه مطلب...؟

سمندر لوی وي، ساحل لري، له هري خوا دریابونه ورته راځي او
دربار غټ او لوی وي، خلوص لري، د هر چا ښه پکښې کېږي...

ډاکټر زیاته کړه، چي خبره لږ نوره واضح کړه...

په اصل کي په کوشنیو ښارونو کي مدنیت ډېر پرمختګ نه وي
کړی او ډېرې بدمرغۍ وجود لري، په خصوصیت سره جنسي تنده
او بېلاري... زموږ د ټولني اقدار سره تیت او پرک کړي دي... په
لوی ښار لکه لاهور کي که څه هم هلته دا خویونه ډېر دي، خو هغه
په یوه خاصه پیمانه او خاص ځای او زمان کي وي، هیڅ څوک
څوک نه مجبوروي، چي په زوره کار په وکړي. دلته خو د شریف او
بیاد حسینو خلکو ژوند د بل پر رحم او کرم باندې وي...
ښه؛ په لاهور کي به نو ته څه کوې...؟

ډاکټر بله پوښتنه وکړه...

ما له يوې اېډورټايزنگ کمپنۍ سره معاهده کړې ده او هغه د بې وزله ماشومانو او کونډو په هکله پر څو پروجیکټونو باندې لکيا ده؛ کار کوي، ډاکومينټرياني جوړوي، زه به له هغوی سره په دې کار کې کومک کوم او هغوی ماته د ښې معاوضې ډاډ راکړی دی... شېر خان! که خفه کېږې نه، نو د يوه ذاتي پوښتني کولو غلطې کولای سم؟

ولي نه؛ ډاکټر صاحب! ته خو زما په هر څه شريک ډاکټر یې... شېر خان و ډاکټر کفيل ته نوره هم حوصله ورکړله.. دا چا، کله او څه رنگه له تاسره وکړل...؟

ډاکټر صاحب! ما تاته نه ويل، چي زه شېر خان یم او د مېړاني کارونه کوم. د شېر خان يو دم د مخ کیفیت بدل سو... نری خوله ورباندې راغله، خو په لوی زړه او غټ اوازي وويل، چي دا په کوشنيوالي کې زما لېونۍ انا په بياتي باندې له ما سره کړي وو، چي زما فرض یې په بېخ کې را پرې کړی وو، خو... د ډاکټر کفيل تر خوله خبره نه راوتله...

هو؛ زموږ مشرانو هم ډېره بې غوري کړې وه، موږ په کلي کې وو، ښار ته په راتگ کې ډېر وخت تېر سوی وو او وینه هم ډېره بهېدلې وه او زه له پلار سره نامراد بېرته کور ته تللی وم...

خو شېر خان! ما چي ستا ژوند مطالعه کړی دی، ته څه رنگه په دې بې حسه ټولنه کې ژوند کوې او د دې جنسي ماحول او وېرو تر میان ستا خپلې جنسي آرزوګانې څه رنگه خړوبوي...

هو؛ هو... زه هم زړه لرم، زه هم آرزو، خواهش او جنسي تنده لرم، خو دا ټول مي د صبر په اوبو، د زغم په صابن او د يقين په توليه له ځانه ليري ساتلي دي.. زما ژوند فقط تر درې کسانو پوري راز وو او اوس

his sick society to die. Perhaps because of his passion, the Nobel Prize-winning committee awarded him the Nobel Prize for Literature. Taban possesses the same revolutionary spirit, but We see a big difference between Taban and Gabriel Garcia Marquez. Taban is not only an artist but also a revolutionary doctor and he really wants his sick patient to be treated, which is very close to him. I think the struggle to save its patient is brilliantly portrayed in the present novel.

Although the current novel is a tragedy and having a horrible end , Taban is trying to paint an accurate picture of the spirit of our current society through different colors like a beautiful artist in his novel. Taban's Psychological Society is a society full of diseases. Like the beautiful Urdu fiction writer **Manto**, Taban also says that don't abuse the sexual misconduct prevalent in the society, but try to understand its economic and psychological causes. He is strongly opposed to capitalism as well as educational backwardness. Taban's characters are ignorant, they have many economic constraints, they are currently living in the age of modern communication in the world, most of them are people, who have the modern mobiles in their hands , which contain

I have spent more than thirty years in his friendship with him, it is also the reason that I know each and every aspect of his personality, and before the reading of the present novel it was also my claim and still it is my claim. But when I studied the instant creation, I asked from myself that Mr where are you, you were wrong and you know nothing about him, and he is a totally different man, who was living, residing and laughing in your mind and your thoughts. Believe me, after the study of novel, I found Taban a very different man. Don't think that he is a very happy man, no he is very unhappy and gloomy man. Really he is in pain. It is only your idea that he is the man of peaceful mind, no he is a man of different Outlook and has a lot of concerns regarding our present society. He is a fierce and ferocious man of Pashto literature as **Jonathan Swift** of English literature.

It is not my idea only, but I am sure that Taban is not writing a novel at the moment, like a doctor he is just sitting next to a dying patient and knowing the cause of his disease and treating him properly. The good news here is that Dr. Taban does not want his patient to die at all. This is exactly the attitude of **Gabriel Garcia Marquez**, he is also fighting in every one of his novels. He does not want

An old fisherman **Santiago**, one day when goes for the purpose of fishing in the sea, a very old dream of his comes true and a great wish shows to be proved and fulfilled. Here a huge fish, which looks like a giant and basically is marlin fish, gets caught in his hook, but now bringing this giant fish to the shore is the biggest problem for him and in the same struggle. Eventually, the same novel comes to an end. The same Marlin problem with **Dr. Liaquat Taban**'s current novel lies here with me. Although I have only a few sentences to write on it, but these sentences are very difficult for me. Really and no doubt there is a great piece of writing like Marlin in front of me, a very complex piece of writing written in a very scary way on a very complex society. My only wish is that people would rather go to the story of this novel and its style of writing. Try to understand the ugly spirit of the society presented in it, which is a great credit to Dr. Liaquat Taban, who is a fierce rebel against tradition and who represents a very modern society in a very modern way. But it is the irony of fate, when we begin to think over this modern society, we find it very ugly, dirtiest and tremendously and extremely unclean.

Apparently Doctor Taban is a very simple and innocent person, it is true,

The world of Maniacs and Taban

At the moment I feel very nervous and I do not understand what I should do. Some people use exaggeration in life and whenever they do something, they exaggerated. Let's say I'm doing something very important. I don't think that's the case here, but the fact remains that I have been assigned a very hard job and since there is a severe shortage of critics in Pashto literature and then I am not a critic myself and this is not my job, Maybe that's the reason for the panic, yes, of course I'm a fiction writer, so I want everything I say to be clear and it is also my desire that it would be my good luck if people like my opinion, and since I have deep and old relationship, connection and association with English and Urdu literature, in consequence of that I am so serious and you can say uneasy and worried as well. I don't want people to agree with me or they should have the same views like mine, but they should try to think over my opinion once they close their eyes.

The **Old Man and the Sea** is one of the most wonderful novels in the world of literature, which is very beautiful, very short and the American writer **Ernest Miller Hemingway** won the Nobel Prize for Literature for this writing.

the poison spread by the world's major economic powers in the form of sex movies, which is making us all Sex Maniacs, increasing our sexual needs, we have this ugly problem all the time and we can not do anything other than sex and its pleasure attracts us all the time. The question arises and in fact the world's major economic powers and their agents do not want us to become an economic power, they are trying to make us sexually ill by injecting us with sex. Don't let our mental abilities develop. May economic slavery be our destiny like every backward country in the third world and may we all be destroyed and ruined in the same way. In fact, Dr. Taban has written this novel in his own and unique style. As such, we can see his full observation. His excellent study and his control over the subject. From a medical expert, this novel is in fact a gift for Pashto literature and its readers. Let's not look at it as it is, but understand its spirit and try to understand the good intentions behind it. This is a novel by the modern Jonathan Swift of modern Pashto literature and full of horrible satire. It's a creation. I appreciate it. I appreciate the moral courage that the doctor has shown in presenting such a terrifying subject and now it invites you to read it. Thanks

Farooq Sarwar Advocate June 11, 2020

د سينگار هټۍ

چي دا راز د يو بدرنگه له لاسه راز پاته نه سو، نو زه نه غواړم، چي له
 ماسره د ترلو کسانو و جذباتو ته زيان و رسوم...
 د ډاکټر کفيل وروستی پوښتني ته شېر خان په بستره کي سره را
 ټول سو او په ټينگه او مصممه اراده او کلک هوډ يې داسي وويل.
 د بل د خوښې او آرزو په خاطر خپلي خوښي او آرزوگاني تر پښو
 لاندې کول زه عبادت گنم، د بل د زړه ساتنه د نېک مقصد په خاطر
 د ژوند تر ټولو لوی مرام وي او زه به دا مرام تر وروستی سلگۍ
 پوري تر سره کوم.

(پای)

۰۲، ۰۲، ۲۰۲۰ اتوار

د ليکوال چاپ سوي آثار

ناولونه:

- ۱: څورېدلي سره يوشول: چاپ کال ۲۰۱۳م کال
د ۲۰۱۳ز کلنۍ ايالتي جايزه وېرونکۍ (صوبايي ادبي اېوارډ) او
د ۲۰۱۳ز کال د حافظ الپوري د سيالۍ لومړۍ جايزه
- ۲: دارالامان: چاپ کال ۲۰۱۷ز کال
شال ادبي اېوارډ ښار ښار (شمالي پښتونخوا) ۲۰۱۷ز کال
- ۳: د سينگار هټۍ: ۲۰۲۰ز کال همدا ناول
يونليکونه (سفر نامې)
- ۱: د ښکلا په تپاس: (د تهامي لېنډ يونليک) چاپ کال ۲۰۰۹ز
صوبايي ادبي اېوارډ (ايالتي کلنۍ جايزه؛ ۲۰۰۹ز)
- ۲: د تاشقند د قند څکه: (د ازبکستان يونليک) چاپ کال ۲۰۱۱ز
د ۲۰۱۱ز کلنۍ جايزه وېرونکۍ (صوبايي ادبي اېوارډ)
- ۳: د زم زم تنده: (د حج يونليک) چاپ کال ۲۰۱۴ز کال
د ۲۰۱۴ز کلنۍ ايالتي جايزه وېرونکۍ (صوبايي ادبي اېوارډ)
- ۴: جنت په جزيره کي: (د مورېشيس او متحده عرب اماراتو
يونليک). د چاپ کال ۲۰۱۵ز کلنۍ ايالتي جايزه وېرونکۍ (صوبايي
ادبي اېوارډ)
- ۵: د سپوږمۍ انگن: چاپ کال ۲۰۱۶ز (د ملايشيا يونليک)
د ۲۰۱۶ز کلنۍ ايالتي جايزه وېرونکۍ (صوبايي ادبي اېوارډ)
- ۶: ترکيه د تهذيبونو څانگو: چاپ کال ۲۰۱۷ز (د ترکي يونليک)
- ۷: شاپېرۍ د کوه قاف چي پښتنې سوي: (د آذربايجان يونليک)
چاپ کال ۲۰۱۸ز کال
- ۸: مستي د مسايي د ځناورو په ځنگل کي: (د کپنيا يونليک)
چاپ کال ۲۰۱۸ز

۹: زما داوړی زړگی راوړه

په ناداني مي در کاوه نه پوهېدمه: (د کندهار او هلمند يونليک)
په ښکلا مجله (کندهار) کي قسط وار چاپ سوی کلونه ۲۰۰۵ز
۲۰۰۶ز

۱۰: د نيازين کابل وږمې: (د کابل يونليک) چاپ ۲۰۰۹ز کال
په حسنی مجله (پښين) کي قسط وار خور سوی دی.
تنقيدي او څېړنيز

۱: د شيدا او حنان پر تليز جاج: چاپ ۲۰۰۷ز کال
د ۲۰۰۷ز کلنۍ ايالتي جايزه وړونکی (صوبايي ادبي اېوارډ)
د هير اېجوکېشن کميشن له خوا پر ملکي کچه باندي د ايم ايس
په کورس کي شامل سو.

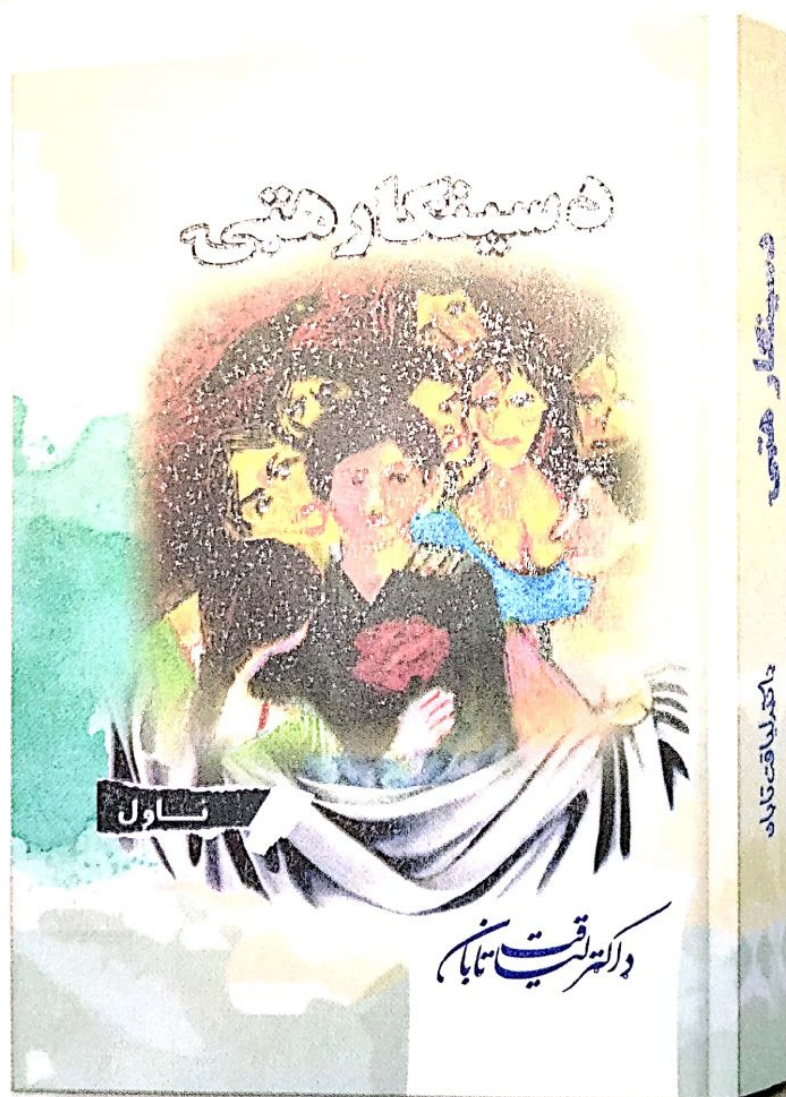
۲: د سهېلي پښتونخوا پښتورسنۍ: چاپ ۲۰۰۸ز کال
د ۲۰۰۸ز کلنۍ ايالتي جايزه وړونکی (صوبايي ادبي اېوارډ)
د کوټي پوهنتون د پښتو څانگي په ايم اي کورس کي شامل او د
هير اېجوکېشن پاکستان له خوا پر ملکي کچه د بي ايس په کورس
کي شامل ..

۳: د حميد او شمس الدين پر تليز جاج: چاپ ۲۰۱۱ز کال
د ۲۰۱۱ز کلنۍ ايالتي جايزه وړونکی (صوبايي ادبي اېوارډ)
د هير اېجوکېشن کميشن له خوا د ايم ايس په کورس کي شامل

۴: تاباني فکرونه: لومړی ټوک: چاپ ۲۰۱۲ز کال
۵: پښتو موسيقي: چاپ ۲۰۱۵ز کال

د ۲۰۱۵ز کلنۍ ايالتي جايزه وړونکی (صوبايي ادبي اېوارډ)
د باچا خان پوهنتون چار سده په پي ايچ ډي کورس کي شامل

۶: تاباني فکرونه: دويم ټوک: چاپ ۲۰۱۸ز کال
۷: د کامگار او علي خان پر تليز جاج (چاپ ته تيار ۲۰۲۰ز)

دارالکتب پرنٹرز
رابطہ نمبر: 0092-91-2569011
darusaeed@gmail.com

2021.01.20 2

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library